

IZLIVANJE SVETOG DUHA

Le Roy Froom

SADRŽAJ

<u>OBEĆANJE SVETOG DUHA.....</u>	<u>7</u>
<u>OBEĆANJE SVETOG DUHA.....</u>	<u>9</u>
<u>LIČNOST SVETOG DUHA.....</u>	<u>17</u>
<u>RAD SVETOG DUHA.....</u>	<u>27</u>
<u>RAD SVETOG DUHA ZA NEPREPOROĐENE LJUDE.....</u>	<u>33</u>
<u>IZLIVANJE SVETOG DUHA.....</u>	<u>38</u>
<u>IZLIVANJE SVETOG DUHA.....</u>	<u>40</u>
<u>VELIČANSTVENA PROMENA NA DAN PEDESETNICE.....</u>	<u>49</u>
<u>PREOBRAŽENI HRISTOVI PROPOVEDNICI.....</u>	<u>62</u>
<u>CRKVA OSTATKA OBUČENA U SILU.....</u>	<u>69</u>
<u>ISPUNJENI SVETIM DUHOM.....</u>	<u>74</u>
<u>ISPUNJENI SVETIM DUHOM.....</u>	<u>75</u>
<u>BOŽANSKA ZAPOVEST I USLOV.....</u>	<u>80</u>
<u>POSLE PREPOROĐENJA ISPUNJENI SVETIM DUHOM.....</u>	<u>92</u>
<u>PLODOVI IZA ISPUNJENJA SVETIM DUHOM.....</u>	<u>99</u>
<u>IZAZOV CRKVI OSTATKA.....</u>	<u>110</u>
<u>SIMBOLI SVETOG DUHA.....</u>	<u>114</u>
<u>DAH SVEMOGUĆEGA.....</u>	<u>114</u>
<u>REKE ŽIVE VODE.....</u>	<u>132</u>
<u>KRŠTENJE OGNJEM.....</u>	<u>143</u>
<u>TAKO POTREBNO ULJE.....</u>	<u>154</u>

U V O D

Proučavanja o Svetom Duhu, koja sačinjavaju ovu knjigu, prvi put su bila izneta

Delegatima i propovednicima na četvorogodišnjem propovedničkom seminaru, koji je održan u vreme zasedanja unijskog sabora u proleće 1928. godine. Svima drago prisustvo Svetog Duha na ovim skupovima i zajedničko proučavanje ovog predmeta kao i zahvalnost nebeskom Ocu za njegovo pohođenje, veoma se cene i nikada se neće zaboraviti.

Na zahtev više stotina propovednika koji su bili prisutni kada je iznošen ovaj predmet dajemo ga sada u jednom trajnom i pristupačnom obliku.

Na zahtev mnogih propovednika pokušaću da iznesem i neke misli koje sam onda izneo u uvodu ukoliko ih se zaista budem u pojedinostima setio.

Ispunjen sam najsvečanijim osećanjem odgovornosti kad razmišljam o temi koju ćemo proučavati. Iskreno da kažem, ja lično nisam izabrao ovaj predmet za proučavanje. Međutim, ova me je misao mesecima gonila da nešto poduzmem. Duboko sam uveren da me je sam bog osvedočio u moju ličnu potrebu da ovo pitanje dublje izučavam, a verujem da tako osećaju i moji prijatelji, propovednici. Ovo me je dalje dovelo do dubokog osvedočenja da uzvignem: i meni je ovo potrebno kao i svim mojim kolegama u delu evanđelja. Ja se molim da ova izučavanja budu na blagoslov i pomoć svima, iako su, verujem, nepotpuna i slaba.

Mi nismo ovde došli da samo slušamo propovedi, iako će nam i one mnogo pomoći, niti se nadamo da će nas neko udiviti svojom odgovornošću. Verujem da smo ovde došli dase posvetimo iskrenom, dubokom proučavanju velikih biblijskih istina i načelima, od kojih očekujemo blagoslov i silu.

Uočimo na samom početku neke činjenice. Mi živimo u svetu u kome se dešavaju velike i brze promene, promene koje pokreću nepoznate sile. Divlje strasti, odrešene iz bezdana, dovele su do nove i teške situacije u toku nekoliko poslednjih decenija. Svet ne shvata da me se paklene sile koje ga udaljavaju od Boga, čine ravnodušnim, drskim i buntovničkim. To se stanje svake godine sve više pojačava i komplikuje.

Iz jednog sasvim novog i negativnog stava ljudskog druha i srca prema Bogu i njegovom božanskom autoritetu rađa se jedan novi svet s kojim se moramo suočiti. Polako, ali sigurno, prelazimo iz jednog uravnoteženog, trezvenog i ozbiljnog sveta u svet lakih, površnih i najčešće pokvarenih uživanja. Moje je duboko uverenje da su danas ljudi i žene mnogo tvrđi za spasonosno evanđelje nego pre nekoliko decenija.

Veliki svetski gradovi, koji se sve više šire i množe, postavljaju nas pred težak zadatak. Ljudi se moralno sve više kvare, a mi nismo u stanju da odnesemo vest svetu koji se tako naglo množi oko nas.

Borba sa zlim silama postaje sve žešća. Ja sam duboko ubeđen da postoji samo jedno rešenje za problem s kojim se lični mi i crkva suočavamo a to rešenje je sila Svetog Duha ili izlivanje Poznoga dažda. Božje obećanje o izlivanju Poznoga dažda na nas, njegove sluge i sluškinje je naša najveća potreba. Samo nam ova sila može pomoći da se uhvatimo u koštac sa ovim teškim problemima i svršimo posao koji nam je poveren. Ja sam godinama u ovo verovao, ali nekako kao da me ovo pitanje nije ranije toliko zaokupilo kao danas. Ja se molim Bogu da ova misao ispuni svakoga od nas danas u velikom Adventnom pokretu.

U toku pripreme za ova proučavanja, više puta sam pročitao svaki biblijski stih o Svetom Duhu i proučio svaki pasus u 23 sveske Duha proroštva koji govori o tome i pregledao skoro svaki članak u našim časopisima iz ranijih godina koji su tretirali ovo pitanje na temelju knjiga Duha proroštva kao i mnoga još neobjavljena svedočanstva, koja su još u rukopisu. Iz tog brojnog materijala citata i članaka izabrao sam sve što mislim da je korisno. To ćete videti u materijalu ove studije. Osim toga izabrao sam i članke koje nalazimo u poslednjim godinama u našim časopisima, a govore o Svetom Duhu. To mi je dalo povoda da svoje proučavanje podelim u tri dela: Obećanje Svetog Duha, Izlivanje Svetog duha i Ispunjeni Svetim Duhom. Poslednji, četvrti deo, Simboli Svetog Duha, samo je dopuna prethodnima.

Pre nego što predete na proučavanja ovog materijala, pozivam vas da pažljivo i sa mnogo molitve razmišljate o sledećim tekstovima Duha proroštva:

„Obećanje (dar) Duha je tema o kojoj se malo misli. Posledica toga je ono čemu se i možemo nadati: duhovna suša, duhovna tama, duhovno opadanje i najzad smrt. Nevažne stvari zaokupljaju našu pažnju a božanska sila koja je potrebna za rasteenje i napredak Zajednice (Crkve), koja bi donela i sve druge

blagoslove, nedostaje, mada je tako bogato ponuđena.“ (Odabrana Svedočanstva, str. 125)

Neposredno pred odlazak od svojih učenika na nebo, Isus je najavio dolazak Svetog Duha kao ispunjenje njegovog ranijeg obećanja. Ovo obećanje odnosi se na nas kao i na njih u ono vreme, a o njemu se tako malo govori pred ljudima i malo ukazuje na njegov prijem u Crkvi. Kako se o ovome upravo čuti u Crkvi, ima li čega o čijem se ispunjenju tako malo zna, kao što se malo zna o daru Svetoga Duha, koji bi nas ispunio silom za dovršenje Božjeg dela na svetu? O Svetom Duhu se slučajno govori u Crkvi, malo spominje njegovo delo i cilj. O proročanstvu se više govori, nauka se tako često objašnjava, ali ono što je Crkvi toliko potrebno da bi ona rasla u duhovnoj snazi i spremnosti, da bi njene reči našle mesta u srcu slušalaca i da bi duše koje slušaju doživele obraćenje ka Bogu, još uvek se ne vidi u naporima naših propovednika. Ovaj predmet se odlaže na stranu, jer će mu se u budućnosti posvetiti više pažnje. Našim mesnim crkvama se često govori o drugim blagoslovima i prednostima, a kad vernici zažele da prime i ovaj najvažniji blagoslov, o njemu se ništa posebno ne govori. O ovom blagoslovu se u crkvama govori da je određen za neko poznije vreme, kada će se o njemu više govoriti i kada će ga Crkva i primiti.

„Ovo obećanje, ako ga tražimo verom, doneće i druge blagoslove, i daće se bogato Božjem narodu. Lukavim delovanjem sotone izgleda da su misli Božjeg naroda nesposobne da shvate i prime Božja obećanja. Izgleda da vernici misle da će se na žednu dušu izliti samo oskudni pljuskovi ovog dara. Božji narod je navikao da misli da se mora osloniti na svoje napore da bi primio pomoć sa Neba. Posledica toga je slabo videlo u njihovom srcu, koje treba da predaju onima koji žive u tami oko njih. Crkva je dugo bila zadovoljna sa malo Božjih blagoslova. Ona je mislila da još nije vreme da zatraži bogate blagoslove koji su joj ponuđeni po velikoj ceni. Zbog toga je Crkva slaba, njeno versko iskustvo jadno i mršavo, te je nesposobna za rad koji joj je poveren. Tako je Crkva nemoćna da iznese svetu veliku i slavnu istinu Božje reči, koja bi pomoću Svetog Duha osvedočila ljude i obratila Bogu. Božja sila očekuje da je ljudi zatraže i prime. Žetvu radosti požnjeće oni koji su sejali seme svete istine.“ Svedočanstvo za propovednike, str. 92 /naš prevod u rukama propovednika/.

A sada nešto o četvrtom delu ovog proučavanja, naime o Simbolima Svetog Duha.

Bezgranična mogućnost rada Svetog Duha, koji može da zadovolji čovekove duboke težnje i potrebe, je zadnja karika u lancu Božje ljubavi kojom je naš nebeski Otac obuhvatio čoveka na zemlji. Sveti Duh je bio ne samo posrednik prvobitnog stvaranja sveta i čovečanstva, nego je On takođe

pripremio Božjeg Sina za utelovljenje u ljudsko biće i za njegovu uzvišenu spasonosnu žrtvu za naše spasenje. Radom Svetog Duha je i u prošlosti dolazilo do preporođenja ljudskog srca i njegovim radom i danas naš voljeni Spasitelj može da živi u našim srcima koja je porodio. Otuda je božanski Sveti Duh određena veza između Neba i Zemlje.

Sada možemo da zastanemo i razmislimo o ovoj velikoj istini i tako velikoj mogućnosti za nas. Veličanstvo njegovog bića, moć njegove sile i cilj njegovog rada nećemo moći dovoljno da shvatimo. Ali, kad nas videlo Božje Reči često obasjava, kad posvećenim srcem posmatramo njegov rad, mi ćemo primiti nova prosvetljenja o njegovom slavnom nastojanju za naše dobro, i to će naše srce zapaliti novom radošću idubokim strahopoštovanjem. Neka je slava našem nebeskom Ocu za njegovu bezgraničnu ljubav i neiscrpljiva blaga koja ima na nebu za nas, za naše dobro i naše potrebe!

Tema o ulozi i radu Svetog Duha pruža nam novo polje neiscrpnog proučavanja, jer nas povezuje sa Bićem koje vreme i prostor ne mogu ograničavati, s Bićem ili Ličnošću Božanstva, koju često spominjemo kao treće Lice Božanstva. Njegovi dostojanstveni pristupi teško se mogu oceniti i prepoznati, teško se mogu objasniti, ali ih možemo primiti i iskusiti. Ti kontakti se izražavaju raznim simbolima, koji su za nas dragoceniji od najskupocenijih bisera ove zemlje, a prepoznajemo ih kao vetar, vodu, ogranj i ulje. I mi se onda divimo lepoti i draži njegovog kontakta sa nama, ostajući bez reči da ih opišemo i slikamo.

Neka neuporedivi Duh istine, kome se pripisuju ove manifestacije, povede naše misli u toku ovog proučavanja, obasja naš razum dok ramišljamo i obuzme našu dušu za rad tako moćno i sveobuhvatno, (da se ovi njegovi pristupi, koje on sam bira i otkriva, ispune/ i naše živote kao njegovih saradnika i pomagača. O, Duše sveti, ispuni tako duboku težnju naše duše za tobom i zadovolji želje našeg srca za tvojom silom i pripremi nas za svetu službu u slavu Boga Oca i Sina i Svetog Duha! Da, Duše Sveti, ispuni nas kao svoja oruđa danas i za uvek!

L. E. Froom

I deo

OBEĆANJE SVETOG DUHA

Temelj: Sveto pismo - Obećanje Svetog Duha

„Dečice! Još sam malo s vama; tražićete me, i kao što rekoh Judejcima: kuda ja idem vi ne možete doći, i vama govorim sad. Reče mu Simon Petar: Gospode! Kuda ideš? Isus mu odgovori: kuda ja idem ne možeš sad ići za mnom, ali ćeš posle poći za mnom.“ (Jovan 13, 33.36)

„Da se ne plaši srce vaše, verujte Boga, i mene verujte. Mnogi su stanovi u kući oca mojega. A da nije tako, kazao bih vam: idem da vam pripravim mesto. I kad otidem i pripravim vam mesto, opet ću doći, i uzeću vas k sebi da i vi budete gde sam ja. I kuda ja idem znate, i put znate.“ (Jovan 14, 1-4)

„Reče mu Filip: Gospode! Pokaži nam Oca, i biće nam dosta. Isus mu reče: toliko sam vreme s vama i nisi me poznao, Filipe? Koji vide mene, vide oca; pa kako ti govoriš: pokaži nam oca? Zar ne veruješ da sam ja u ocu i otac u meni? Reči koje vam ja govorim ne govorim od sebe; nego otac koji stoji u meni on tvori dela. Verujte meni da sam ja u ocu i otac u meni: ako li meni ne verujete, verujte mi po tim delima. Zaista, zaista vam kažem: koji veruje mene, dela koja ja tvorim i on će tvoriti, i veća će od ovih tvoriti; jer ja idem k ocu svojemu.“ (Jovan 14, 8-12)

„I ja ću umoliti oca, i daće vam drugog utešitelja da bude s vama vavek. Duha istine, kojega svet ne može primiti, jer ga ne vidi niti ga poznaje; a vi ga poznajete, jer u vama stoji, i u vama će biti. Neću vas ostaviti sirotne; doći ću k vama. Još malo i svet mene više neće videti; a vi ćete me videti; jer ja živim, i vi ćete živeti. U onaj ćete vi dan doznati da sam ja u ocu svojemu, i vi u meni, i ja u vama.“ (Jovan 14, 16-20)

„Isus odgovori i reče mu: ko ima ljubav k meni, držaće reč moju; i otac moj imaće ljubav k njemu; i k njemu ćemo doći, i u njegaćemo se staniti. Koji nema ljubavi k meni ne drži mojih reči, a reč što čujete nije moja nego oca koji me posla. Ovo vam kazah dok sam s vama. A utešitelj Duh sveti, kojega će otac

poslati u ime moje, on će vas naučiti svemu i napomenuće vam sve što vam rekoh.“ (Jovan 14, 23-26)

„Nego vam ja istinu govorim: bolje je za vas da ja idem: jer ako ja ne idem, utešitelj neće doći k vama; ako li idem, poslaću ga k vama. I kad on dođe pokaraće svet za greh, i za pravdu i za sud. Za greh dakle što ne veruju mene. A za pravdu što idem k ocu svojem; i više me nećete videti. A za sud što je knez ovoga sveta osuđen. Još vam mnogo imam kazati; ali sad ne možete nositi. A kad dođe on, Duh istine, uputiće vas na svaku istinu; jer neće od sebe govoriti, nego će govoriti što čuje, i javiće vam što će biti unapredak. On će me proslatiti, jer će od mjega uzeti, i javiće vam. Sve što ima otac moje je: zato rekoh da će od mojega uzeti, i javiti vam.“ (Jovan 16, 7-15)

1. Glava

OBEĆANJE SVETOG DUHA

Bila je to najžalosnija noć u Jerusalimu, najžalosnija iza otuđenja čoveka od Boga. Grad je bio pun vernika. Ona mala grupa ljudi koja je išla za svojim Gospodom u vreme njegove javne službe, našla se s njim zajedno u gornjoj sobi za pashalnim stolom. To je bio epohalan trenutak. Stvarnost je došla na mesto simbola. Božji Sin, se tog trenutka stavio u položaj sluge i sa ubrusom u rukama kleknuo pred grešne ljude da im opere noge.

Te noći oni su jeli lomljeni hleb i pili naliveno vino – simbole njegovih stradanja. Samo je nekoliko trenutaka delilo ovaj događaj u gornjoj sobi od borbe u Getsimaniji, samo nekoliko trenutaka od krvi na do vratnicima od krvi na iznurenom čelu. Pastir je kratko vreme bio zajedno sa svojim stadom, ali će uskoro biti udaren i stado će se razbeći.

Juda je napustio grupu, dok je žalost ovladala ostalom jedanaestoricom. Nije potrebno da govorimo o njihovoj žalosti. S njom je bila pomešana i sebičnost. Senka brzog rastanka ih je počela pokrivati. Taj trenutak je zaista bio žalostan. Sad su marljivo slušali svaku Isusovu reč. Njegova izjava da oni nemogu ići kuda on ide još više je pojačala njihovu žalost i tugu. Nikada ranije oni nisu bili tako svesni žalosnog trenutka rastanka sa voljenim Gospodom.

Gospod je zatim nastojao da im progovori reči utehe i ohrabrenja. Govorio im je da će ići da im spremi stanove. No, to ih nij mnogo utešilo. Stanovi ne mogu zameniti njegovo živo prisustvo među njima. Šta će oni raditi kad ih on ostavi? Kome će oni tada ići?

Neko je rekao: „Naslikaj nebo bez zvezda, pokrij planine tamom i navuci crne zavese preko svih obala. Zamračí prošlost, a budućnost učini što mračnijom. Potom ispuni sliku tugom i ljude zavij u crno. „Eto, takvo je bilo duševno stanje Hristovih učenika u času kada je trebalo da dožive rastanak s njim.

Isus predstavlja svog Zamenika - Tada je Isus počeo da im opisuje prednosti dolaska „drugog Utešitelja“. Izraz „drugi Utešitelj“ ukazuje na to da

je sam Isus bio njihov prvi Utešitelj. Utešitelj znači pomoćnik u časovima potrebe. Jedno siročetu je potreban roditelj, bolesniku lekar, obespravljenom advokat ili sudija, onome koji hoće kuću da gradi potreban je arhitekta, dok je usamljenome potreban prijatelj.

Naš nebeski Utešitelj je za nas i više nego to. Učenici su trebali da ostanu sami, ali ne i siročići, siročići bez brige nebeskog Oca, bez njegove pomoći. U njihovom najkritičnijem trenutku Isus im je progovorio o dolasku nebeskog Utešitelja, Svetog Duha, koji je trebalo da nastavi njegovo spasonosno delo na zemlji.

Za Hristove učenike je bila osobita prednost da prime Svetog Duha, i to je za svagda prednost svih njegovih učenika koji ćeljno očekuju njegov slavni dolazak.

Obratimo pažnju na ove reči Duha proroštva:

„Nauka o Svetom Duhu zauzima važno mesto u Hristovoj nauci. Ovo je tema kojoj treba da posvetimo svoje nadublje razmišljanje i koja može mnogo da nas podstrekava i hrabri! Kakvu je riznicu blaga Isus dodao svojim učenicima na poznanje kada ima je govorio o Svetom Duhu kao Utešitelju! Isus im je govorio o ovom pitanju sa željom da ih uteši pred velikim iskušenjem koje ih je očekivalo i da ih ohrabri u dubokom razočarenju koje im je dolazilo u susret. Izbavitelj sveta je nastojao da u srca svojih učenika ulije veliku utehu. A sa velikog područja tema on je izabrao temu o Svetom Duhu, kako bi ih ohrabrio i utešio. Iako je Isus mnogo rekao o ovoj temi, kako se malo razmišlja o Svetom Duhu u hrišćanskim crkvama!“ (E. G. White u Bible Echo, 15.XI 1893.)

Pre nego što je napustio svoje mesto učitelja na zemlji, Isus je u svom oproštajnom govoru uveo svog zamenika. „Sputan svojom ljudskom prirodom, Hristos nije mogao biti prisutan lično na svakom mestu. Otuda je za dobro svoje dece bilo nužno da On ide natrag svome nebeskom Ocu i da im pošalje Svetog Duha kao svoga Zamenika.“ (Vekovna čežnja, str. 669)

Isus je otkrio svojim učenicima veličanstvenu istinu o dolasku i radu Svetog Duha među ljudima, istinu koju nećemo biti u stanju da dovoljno iscrpimo. Rad Svetog Duha nastaviće se na temelju rada samoga Hrista na zemlji, a njegov dolazak nije mogao da se obistini sve dok se Hristovo delo na zemlji ne završi i on se vrati na nebo. U evanđelju po Jovanu 14. i 16. Glavi Isus je otkrio učenicima tri velike istine:

1. Obećanje o dolasku Svetog Duha
2. Karakter i ličnost Svetog Duha
3. Rad u svrhu dolaska Svetog Duha.

Vreme rada Svetog Duha - Držeći se gornjeg reda, obratimo svoju pažnju prvo pitanju dolaska Svetog Duha. Na čoveka mora ostaviti dubok utisak činjenica da je Isusova izjava o dolasku drugog Utešitelja, koji će biti ravan njemu kao njegov naslednik, slična izjavama ranijih proroka o njegovom dolasku na svet. Onaj koji će sada doći ravan je Onome koji uskoro odlazi. Učenici su morali da u budućnosti ukazuju isto poštovanje i ugled Hristovom Nasledniku kao što su to činili prema samom Hristu.

Kao što je Isus imao određeno vreme za svoj boravak i rad na zemlji, tako je i Sveti Duh imao svoje vreme za rad od pedesetnice do Hristovog slavnog dolaska. Sveti Duh je božansko Biće koje dolazi na zemlju u određeno vreme, za određeni posao kao što je Isus za svoje određeno vreme od 33 godine svršio svoj određeni posao.

„Za one koji nas pitaju mi možemo reći da živimo u doba rada Svetog Duha.“ (Svedočanstvo za propovednike, str. 276) – naš prevod.)

Mi imamo neposredno vodstvo božanskog Bića, trećeg Lica božanstva, Svetog Duha, kao što su učenici imali neposredno i lično vodstvo drugog Lica božanstva, Isusa Hrista.

Pedesetnica je, možemo slobodno reći, bila svečano uvođenje Svetog Duha u njegov rad, iako je on postojao i delovao iu ranijim vekovima. Mnoge Hristove biografije počinju sa Vitlejemom, a završavaju se sa Maslinskom gorom, uprkos činjenici da je Isus postojao od večnosti.

Sveti Duh se spominje u 22 knjige Starog Zaveta oko 88 puta. Tragovi rada i delovanja Svetog Duha mogu se naći od samog početka našeg sveta do danas.

Izveštaj Starog Zaveta - Sveti Duh bio je prisutan kod stvaranja sveta, lebdeo nad bezdanom, haosom, i svemir je njegovo delo. Zatim se spominje kod stvaranja čoveka. Ali pre pedesetnice o njemu se govori kao o prolaznom posetiocu koji je s vremena na vreme posebne ljude naoružavao svojom silom. Izgledalo je da je njegov rad povremen, a ne stalan. On je silazio na pojedince, delovao kroz njih ili ih oblačio u naročitu silu radi izvršenja nekog posebnog zadatka. On se borio ili preo s ljudima prepotopnog doba (1. Mojsijeva 6, 3), „napunio Svetim Duhom Veseleila, mudročću i razumom i znanjem svake veštine... kako može praviti od zlata i srebra i od bakra...“ (2. Mojsijeva 31, 1-5), „sišao na Samsona“ za određeni zadatak (Sudije 14, 6) i poslužio se i drugim ljudima u Božjem narodu. Tako je Sveti Duh činio mnoge ljude svojim

sudovima svršavajući osobiti rad kroz njih ili im je predao neku vest za svoj narod, kao što je to učinio sa Isusom Navinom (4. Mojsijeva 27,18), Gedeonom (Sudije 6, 34), Saulom (1. Samuilova 10, 10), Davidom (1. Samuilova 16,13)

U knjizi Dela apostolska čitamo ovo: „U vreme patrijaraha se jasno video rad Svetoga Duha, ali nikada u njegovoj punini. Ali sada, pošto su učenici poslušali reči svoga Spasitelja i uputili svoje molitve za ovaj nebeski dar, na nebu je Spasitelj odmah posredovao. On je zaiskao dar Svetog Duha da ga izlije na svoju decu.“(Dela apostolska, str. 37)

Značajna činjenica da se u Starom Zavetu Sveti Duh nije nazivao Utešitelj niti „Duh Hristov“ (Filibljanima 1, 19), niti pak „Duh Sina njegova“ – Božjega, niti sličnim izrazima, već samo kao Duh Boga Oca. Otkuda u Novom Zavetu nalazimo ove nove izraze? Zato što se u Novom Zavetu nešto novo dogodilo.

U Novom Zavetu se Isus rodio radi nas i umro za nas, ustao iz mrtvih i otišao na nebo. Kad je Isus završio svoj rad na zemlji i uzneo se na nebo u proslavljenom ljudskom telu i tamo zauzeo svoje mesto, kad se, dakle, uslov ispunio, Sveti Duh je sišao na zemlju kao Hristov zamenik i službeni predstavnik neba da svakim pojedincem nastavi i upotpuni Hristovo spasonosno delo. On je dakle došao pretežno kao Duh Isusov.

Novozavetne prilike - Potrebno je da znamo da se u Novom Zavetu Sveti Duh spominje nekih 262 puta. Ispred njega je jedan gotov posao i jedno proslavljeno Biće, naš obožavani Gospod. Ako počnemo od njega, našeg milog Spasitelja, koji je sada proslavljen, možemo uočiti da je Gospod to doživeo zato što je radi nas bio poslušan do smrti na krstu, i tako nas vraća našem Bogu svojom zaslugom, svojim bezgrešnim i svetim životom i smrću. Svojom žrtvom on je udovoljio zahtevu večne pravde i svetosti. U znak da nas je u njemu nebeski Otac primio i da stoga mi možemo imati puno pouzdanje u Boga, on nam je poslao obećanje „Očino“, Svetog Duha. Pismo kaže: „Jer jednim prinosom savršio je vavek one koji bivaju osvećeni. A svedoči nam i Duh Sveti. (Jevrejima 10, 14.15.)

Posmatrajmo dvostruki rad Svetog Duha. U Starom Zavetu on je radio kroz ljude delujući na njih spolja, ali nije stanovao u njima zauvek. On im se pokazivao i ispunjavao ih svojom silom, ali nije nastavio da živi u njima. Ali od pedesetnice na dalje dogodila se velika promena. Sada on ima naročiti posao, koji se potpuno razlikovao od onoga koji je činio u Starom Zavetu. Sada je sve bilo spremno za njegov dolazak u srca i život novozavetnih vernika. Sada on nastavlja svoj rad, ali iznutra, ispunjava vernike i živi u njima.

Stanovanje Svetog Duha u Hristovim vernicima je posebna odlika hrišćanskog doba. Sve što se dogodilo u prošlosti bilo je u stvari priprema za ovo iskustvo, ovaj doživljaj. U Starom Zvetu su data obećanja i izvršene pripreme; u Novom Zvetu se dogodilo izlivanje Svetog Duha u život vernika i njegov stalni boravak u njima. Razlika je jednostavno u događajima: rad Svetog Duha kroz ljude i potom njegovo stanovanje u vernim ljudima. Ovo poslednje je stalno nasledstvo: Sveti Duh će stalno stanovati u nama.

Dar nebeskog Oca dat kroz Sina - Dolazak Svetog Duha je dar nebeskog Oca kroz Sina (Jovan 14, 16; Dela 1, 4) Hristos je umolio Oca, zatražio ga od njega. Grčka reč eroto, eroteso – zatražiti, umoliti označava traženje jednog koji je ravan onome od koga traži. U molitvi koju je izgovorio u Getsimaniji ne nalazimo da je Isus zatražio dar Svetog Duha, iako je ta molitva divna, sveobuhvatna, pouzdana. Zašto u toj molitvi nije zatražio dar Svetog Duha? - Zato što još nije bio doživeo stradanje, iza kojega je ovo mogao da učini.

Ali u času kada je Sveti Duh sišao sa neba, sišao je u znak odbrane verodostojnosti karaktera Hristovog dela i dopunjenja njegove spasonosne misije (Jovan 14, 23.26). Dolazak Svetog Duha se dogodio na osnovu Hristovog okončanog zadatka na krstu. I pošto se sve to dogodilo, uzneti i potom proslavljeni Spasitelj mogao je da zatraži, da primi i da pošalje obećani nebeski dar: Svetog Duha u život svoje crkve.

Sveti Duh je Božji dar čoveku. Njega je nemoguće kupiti, zaslužiti, pronaći ili proizvesti. Čovek ga nije zatražio od Boga. Sveti Duh se nije izlio na molitvu ljudi ili nekog čoveka, niti je sišao po nečijoj zasluži. Ali zbog onooga što je Isus učinio i zato što je zadovoljio nebeskoj pravdi i svetosti, pravedni Bog je poslao Svetog Duha radi otpočinjanja jednog novog pokreta i novog razdoblja – spasenja ljudi.

Moramo praviti razliku između dara Svetog Duha i darova Duha Svetoga, darova koje daje Sveti Duh. Rimski carevi su imali običaj da kod svečanog ulaska kroz kapije carskoga grada bacaju pred narod novac zaplenjen u njihovom ratovanju.

Služeći se ovom slikom možemo reći da je Hristos, posle svoga pobedonosnog dela na zemlji, ušao svečano u dvorove nebeskog carstva, razdelio ljudima nebeski dar. Ovaj dar je ostao da živi i radi kroz sedmostruku Hristovu crkvu (sedam crkava iz Otkrivenja), a Ostatku svoje crkve dao je i dar Duha proroštva. Ali, to je poseban predmet.

Odnos između Golgote i pedesetnice - Jovan Krstitelj je izjavio da će Isus krstiti svoju crkvu Svetim Duhom: „Ja vas krštavam vodom“, - izjavio je

Krstitelj, „da vas vodim pokajanju, a onaj što ide za mnom, jači je od mene: ja nisam dostojan njemu obuće poneti; on će vas krstiti Duhom Svetim i ognjem.“
- Matej 5, 11 (vidi Jovan 1, 33)

Vest Jovana Krstitelja o Hristu je bila dvostrukog karaktera: krv Božjeg jagnjeta koje uzima grehe sveta i krštenje Svetim Duhom radi očuvanja spasenog da ne greši. To su krst Golgote i Sveti Duh na pedesetnici. Kulminaciju žrtve na Golgoti vidimo u novom dobu pedesetnice kada se izliva sila Svetog Duha Hristovom zaslugom. Ovo su dve zasebne istine, ali uzajamno povezane: bez Golgote nema Svetog Duha, nema iskustva pedesetnice, ali bez Svetog Duha iz pedesetnice nema sile sa Golgote. Pogledajmo sada tumačenje duha proroštva o ovome:

„Sveti Duh je najveći od svih darova koji je Isus mogao da zatraži od Oca radi ožvljenja revnosti svoje dece. Svetog Duha im je dao kao silu koja ih je nanovo rodila, i bez njega bi Hristova žrtva ostala bez snage. Moć zla se strahovito ukorenila u toku mnogih vekova, a čovekova pokornost ovoj sotonskoj sili je bila zapanjujuća. Čovek se može odupreti grehu i nadvladati ga smao pomoću sile trećeg božanskog Bića, koje je trebalo da siđe na u smanjenoj sili, nego u punini svoje božanske moći. Samo Sveti Duh može da očisti ljudsko srce. Pomoću Svetog Duha vernik postaje deoničar božanske prirode. Hristos je dao svoga Duha kao božansku silu, koja ruši sve nasleđene i stečene sklonosti ka zlu i preko koje Isus urezuje u svoju crkvu svoj karakter.“ (Želja vekova str. 671)

Kad našu zemlju ne bi omotavala atmosfera, sunce koje je ogromna vatrena kugla, obasjavalo bi zemlju kao daleka hladna zvezda. Atmosfera koja omotava zemlju prima u sebe sunčeve zrake i pretvara ih u boje, toplotu i svetlost. Isto tako bi Spasitelj sveta bio obožavan samo kao vaskrsli i uzneti Gospod kad bismo ostali bez pomoći i sile Svetog Duha. Sveti Duh nam otkriva Hrista Spasitelja kao videlo, istinu i život. Kao što posmatanjem nebeskih tela kroz teleskop ne vidimo sočivo teleskopa već predmete koje nam teleskop približava, tako pomoću Svetog Duha ne vidimo samog Duha već Isusa Hrista kao svog Spasitelja. Tada bolje shvatamo značaj krsta, bolje razumemo krv koja je prolivena za nas. Duh Sveti je nevidljiva Božja sila koja radi unutra, u srcu vernika koji Hrista ljubi i sluša. Njegovo nevidljivo prisustvo u srcu otkriva nam Hrista kao našeg stvarnog Prijatelja i Spasitelja.

Krv sa Golgote pere i čisti dušu čineći je svetim hramom. A Bog je još nešto više učinio: ono što je Njemu ugodno i samom čoveku jeste prisustvo Svetog Duha u duši vernika.

Hristova lična prisutnost ograničena - Krštenje Svetim Duhom se nije moglo ostvariti za vreme Hristove službe na zemlji za vreme od tri i po godine. To je bilo nemoguće usled toga što je Hristova telesna prisutnost bila ograničena prostorno i što

„Sveti Duh još ne beše na njima, jer Isus još ne beše proslavljen.“ (Jovan 7, 39) Isus dakle nije mogao nikoga krstiti Svetim Duhom za vreme svog boravka na zemlji.

Među njegovim poslednjim rečima su bile i njegove reči učenicima da čekaju u Jerusalimu na obećano krštenje. „I sabravši ih zapovedi im da ne idu iz Jerusalima, nego da čekaju obećanje očino, koje čuste, reče, od mene. Jer je Jovan krstio vodom, a vi ćete se krstiti Duhom svetim ne dugo posle ovih dana.“ (Dela 1, 4.5)

Hristos koji želi da svoje vernike krsti Svetim Duhom sam je bio primer svojim vernicima u onome što je hteo da stavi u njihova srca. On je bio rođen Svetim Duhom. On je rastao u Duhu i pod nadzorom Njegovim. Stigavši na prag svoje službe, on je bio posebno pomazan Svetim Duhom za službu koju je trebalo da izvrši. On je živeo, činio čuda i iznosio načela neba silom Svetog Duha. Duhom Svetim je najzad sebe prineo za žrtvu (Jevrejima 9, 14), Duhom Svetim ustao iz mrtvih (Rimljanima 1,4). Od kolevke do groba Isus je bio ispunjen Svetim Duhom.

„Hristova ljudska priroda je bila sjedinjena sa njegovom božanskom prirodom. Duh Sveti koji gaje ispunjavao pripremio ga je za borbu koja ga je očekivala. Jednom reči, on je bio došao na svet da na učini sudeonicima božanske prirode.“ (Želja vekova str. 123)

Imajmo na umu da su Hristovo utelovljenje, njegov bezgrešan život, iskupilačka smrt, njegovo vaskrsenje, vaznesenje, početak njegove službe u nebeskoj svetinji bili neophodno potrebni i u neku ruku pripremni koraci za ovo jedno: „Hristos je nas iskupio od kletve zakonske postavši za nas kletva, jer je pisano: proklet svaki koji visi na drvetu. Da među neznabošcima bude blagoslov Avramov u Hristu Isusu, da obećanje Duha primimo kroz veru. (Galatima 3, 13.14.)

Cilj sadašnjeg spasenja - Cilj sadašnjeg spasenja je bio nemoguć pre Hristovog proslavljenja. (Jovan 7, 39) Apostol Petar je to objasnio ovim rečima: „Desnicom dakle Božjom podiže se, i obećanje Svetoga Duha primivši od oca, izli ovo što vi sad vidite i čujete.“ (Dela 2, 33)

Stena na brdu Horivu je bila predlika. Udar u tu stenu doneo je izliv vode. Tako je i izliv Svetog Duha bio odgovor na Isusovu smrt. Njegova smrt je

uklonila svaku prepreku između Boga i grešnika. (2. Korinćanima 5, 19.) Kad je Otac primio Hristovu žrtvu prihvatio je uslov, pružio je uslov za naše opravdanje.

No, samo je dolazak Svetog Duha mogao da privede cilju plodove Hristove žrtve ostvarivši u nama ono što je Isus učinio za nas. Usavršivši svoju ljudsku prirodu, Isus je sada mogao da primeni ono što je pre toga bilo nemoguće. A posao Svetog Duha u ovo vreme sastoji se u tome da Hristovo iskupilačko delo primeni u životu svakog pojedinog obraćenika rađajući ga nanovo, pravdajući ga i posvećujući ga, dajući mu tako svoj sopstveni život, kojim se spasava i sprema za njegov slavni dolazak. (Rimljanima 5, 10.)

2. Glava

LIČNOST SVETOG DUHA

Razmišljajmo sada o karakteru Svetog Duha. On je, kako je Isus rekao, „drugi Utešitelj“. Ovo ukazuje na sličnost Svetog Duha sa našim Gospodom: njegovim bićem, njegovim karakterom, namerama i radu. On je drugo „ja“ Hristove ličnosti, istovetan s njim u karakteru i prirodi. Da se poslužimo grubljim upoređenjem: oni su kao dve strane jednog trougla, dve strane jedne novčanice, ipak različiti. Šta kaže o tome Duh proroštva?

„Sveti Duh se još nije potpuno manifestovao, jer Hristos još nije bio proslavljen. Puno darivanje Svetog Duha nije se moglo ispuniti pre Hristovog uznesenja. Učenici takođe nisu mogli da izvrše povereni zadatak: propovedanje Evanđelja svim narodima, pre nego što budu primili silu Svetog Duha. On im je poverio najsvetiji posao na svetu, i on je hteo da utisne u njih istinu da bez Svetog Duha neće moći da izvrše taj zadatak.

Sveti Duh je dah duhovnog života u jednoj duši. Udeljenje Svetog Duha je udeljenje života samog Hrista. Sveti Duh daje duši Hristove osobine.“
(Čežnja vekova str. 805)

Za sebe je Spasitelj rekao: „Duh je Gospodnji na meni; zato me pomaza da javim evanđelje siromasima; posla me da iscelim skrušene u srcu; da propovedim zarobljenima da će se otpustiti, i slepima da će progledati; da otpustim sužnje. I da propovedam prijatnu godinu Gospodnju.“ (Luka 4, 18.19)

Ne možete isceliti slomljene u srcu bez Utešitelja, onoga koji je pokraj vas da pomogne. Učenici su se morali rastati od prvog Utešitelja da bi primili drugog. Ovaj zalog ostaje na snazi dokle god Hristos živi.

Služba parakleta - Utešitelj nije dosledno prevedena grča reč parakletos, koja je novo ime za novu službu ili rad koji će Sveti Duh da obavi. Parakletos možemo najboje da prevedemo rečju advokat ili branioc, u čemu se slažu svi dobri poznavaooci grčkog jezika. Ona se takođe može prevesti i kao predstavnik, posrednik, molilac, utešitelj. Dakle, ta reč je govatog značenja. Smisao ove reči nalazimo u Hristovoj službi za nas, o kojoj Pismo kaže: „Dečice moja! Ovo vam

pišem da ne grešite; i ako ko sagraši, imamo zastupnika kod oca, Isusa Hrista pravednika.“ (1. Jovanova 2, 1.)

U Grčkoj i u Rimu, za vreme novozavetnog doba, advokat ili branilac je pomagao klijentu (štićeniku) na dva različita načina: katkada je govorio u ime svog štićenika zastupajući njegovu stvar; drugi put je spremio štićeniku svoj govor, koji je štićenik čitao pred sudom. Tako je i Hristos naš branilac pred Ocem Bogom, dok je Sveti Duh naš branilac i Hristov branilac u nama.

Kao što se Hristos moli za nas tako se Sveti Duh moli za Hrista u našim srcima. Zar ćemo mi koji ukazujemo poštovanje predstavnicima zemaljskih vlasti ostati krivi zbog nepoštovanja i nehaja prema braniocu nebeskog Cara, Hristovog predstavnika u crkvi i u svetu?

Sveti Duh je božanska ličnost - Proučavanje o karakteru Svetog Duha vodi nas u neposredno proučavanje njegove ličnosti. Nije teško misliti o Bogu Ocu kao ličnosti, a Isusa poznajemo kao stvarnu ličnost. Mi ih vidimo u duhu onako kako jesu. Ali, o Svetom Duhu nisu jasni naši pojmovi, jer je nevidljiv, tajanstven, a njegovo delovanje je izvan naših čula. Tako njegovu ličnost dovodimo u pitanje, jer je njegovo biće nešto posve drugačije, iako je istovetno sa Ocem i Sinom.

Istina, i Sveti Duh se pokazivao vidljivo za ljudska čula uzevši, na primer, oblik goluba. (Luka 3, 22) Zatim se mnogo govori o njegovom uticaju, milini, sili i darovima. Tako smo skloni da o njemu mislimo kao o nekom uticaju, sili, energiji. Simboli kao što su vetar, vatra, voda, ulje i tako dalje, nekako kao da nas na to navode.

Pa ipak, činjenica je da ime Duh u grčkom u srednjem rodu je i pozanremo ga kao ličnost: „Ovaj Duh svedoči našem duhu da smo deca Božja. A tako i Duh pomaže nam u našim slabostima: jer ne znamo zašto ćemo se moliti kao što treba, nego sam Duh moli se za nas uzdisanjem neiskazanim.“ (Rimljanima 8, 16.26)

Pitanje od velikog značaja - Ovo nije neko tehničko, akademsko ili možda nepraktično pitanje. Ono je od velikog značaja i velike praktične vrednosti. Ako je Sveti Duh božansko biće i mi mislimo o njemu kao bezličnom uticaju, onda mu skraćujemo poštovanje, čast i obožavanje koji mu pripadaju. Ako je pak on jednostavno jedan uticaj ili sila, mi se možemo usuditi da se njome poslužimo, da je upotrebimo. Ali, ako ga smatramo bićem, kao što Sveti Duh jeste, mi moramo znati kako da mu se poverimo, kako bi se on poslužio nama.

Ako mislimo da imamo Svetog Duha, mi smo skloni da se uzoholimo i uobrazimo. Ali pravo saznanje o Svetom Duhu kao božanskom biću vodiće nas poniznosti, samoodricanju. Ništa neće tako da snizi našu slavu u prah zemlje kao ovo saznanje. O ovome Duh proroštva piše:

„Mi ne možemo da upotrebimo Svetog Duha, nego se on služi nama. Bog radi kroz Svetog Duha u svojoj deci 'da hoće i da učine ono što mu je ugodno'. (Filibljanima 2, 13) Samo ima mnogo njih koji se ne daju Svetom Duhu. Oni hoće da sami sobom upravljaju. To je uzrok što ne primaju nebeskog dara. Samo oni koji ponizno čekaju na Gospoda, koji paze na njegovo vodstvo i milost, mogu da imaju njegovo vodstvo. Ovaj obećani blagoslov, ako ga tražimo s verom, može da nam donese i sve ostale blagoslove. On nam se daje po bogatstvu Hristove milosti, njegove dobrote. On je gotov da ovaj dar svakoj duši prema njenoj sposobnosti da ga primi.“ (Sluge jevanđelja, str. 147)IV naš prevod, original str. 285)

Sveti Duh, dakle, nije neki tanani, magloviti utiacaj koji dolazi od Boga Oca. On nije nešto bezlično, što se teško može raspoznati neki nevidljivi princip života. Svet ga je uvek izdvajao od ličnosti, smatrao ga nečim što je neopipljivo, nestvarno, sakriveno u magli i okruženo nestvarnošću. Ali je najveća nevidljiva sila u svetu baš nevidljivi Sveti Duh, koji je sveto Biće božanstva, božanska Ličnost.

Isus je bio najuticajnija Ličnost u ovom svetu, a Sveti Duh je trebalo da dođe na njegovo mesto. Samo jedna Ličnost može da zauzme mesto Hristove ličnosti. Uticaj to nikada ne bi mogao.

Priroda ličnosti - Mi smo u opasnosti da svoje ideje o ličnosti vežemo za telesne manifestacije. Izgleda nam teško da shvatimo misao o ličnosti izvan opipljivog tela: postojanje Ličnosti koja nije u ljudskom telu. Ali ličnost i telo moramo jasno da razlikujemo, iako ih često poistovećujemo. Ličnosti nije potrebno ograničenje. Duh proroštva kaže o tome:

„Sveti Duh je Hristov predstavnik, ali nije vezan za ličnost ljudske prirode, niti zavisi od nje. Međutim, Hristos, vezan za ljudsku prirodu, nije mogao telesno biti prisutan na svakom mestu. Otuda je, dakle, bilo nužno da se Hristos vrati svome nebeskom Ocu, odakle im je obećao Svetog Duha kao svog zamenika na zemlji. Neko je mogao da ima posebne prednosti zbog toga što je s Hristom imao neki kontakt. Ali kroz Svetog Duha je Hristos mogao biti prisutan kraj svakog svog vernika, na svakom mestu. U takvom slučaju Hristos bi bio mnogo bliži svakom svom verniku, što nije mogao da se nije uzneo na nebo.“ (Čežnja vekova, str. 669)

Božansko biće Sveti Duh se ne može meriti ljudskim merilima. Mi nismo u stanju da neograničeno izrazimo ograničenim izrazima i pojmovima. Nemoguće je definisati Svetog Duha konačnim, jezgrovitim definicijama. Mi ne možemo objasniti tajnu njegove prirode, jer nam ona nije otkrivena. Ponovo ćemo čitati savet i upozorenje Duha proroštva:

„Za nas nije toliko važno da definišemo šta je Sveti Duh. Hristos nam je rekao da je Sveti Duh utešitelj, Duh istine, koji od Oca izlazi. Jasno nam je rečeno o njemu da će u svom radu da nas vodi u svaku istinu.

Priroda Svetog Duha je tajna. Čovek je ne može objasniti, jer nam je Gospod nije otkrio. Ljudi koji imaju čudnovate ideje mogu povezati biblijske stihove i dati im ljudsku konstrukciju, ljudsku gradnju; no primanje ovakve konstrukcije neće ojačati crkvu. O ovoj tajni, koja je preduboka za čovečje shvatanje, ćutanje je zlato.“ (Dela apostolska, str. 51.52.)

Dalje nalazimo i ovaj savet: „Ima ljudi koji bi se, s obzirom na njihovo stanje, umešali između Boga i duša koje traže videlo. Takvi ne razumeju rad Svetog Duha, nikada ga nisu razumeli, jer im je u prošlosti bio velika tajna, kao što su Jevrejima bile nerazumljive Hristove pouke. Rad Svetog Duha Božjega ne stvara radoznalost. Čoveku nije u vlasti da svoje ruke stavi na rad Svetog Duha. Mi moramo dopustiti Bogu da radi po svojoj volji.“ (Saveti učiteljima, str. 373)

Treća osoba Božanstva - Nadahnuto uputstvo daje konačno objašnjenje o Osobi Svetog Duha. Ta osoba je „Treća Osoba Božanstva“, o čemu čitamo dalje:

„Moć zla se strahovito ukorenila u toku mnogih vekova, a čovekova pokornost ovoj sotonskoj sili je bila zapanjujuća. Čovek se može odupreti grehu i nadvladati ga samo pomoću sile trećeg božanskog Bića, koje je trebalo da siđe ne u smanjenoj sili, nego u punini svoje božanske moći.“ (Svedočanstvo za propovednike, str. 392 ili Čeznja vekova, str. 671)

Božansko Trojstvo se sastoji od „tri živa Bića“: „Otac je punina božanstva telesno, i on je nevidljiv za smrtno oko.

Sin /Božji/ je punina božanstva koje je objavljeno. Božja Reč ga prikazuje kao 'sjajnost slave i obličje Bića njegova'. (Jevrejima 1,3) „Jer Bogu tako omilje svet da je i Sina svojega jednorodnoga dao, da ni jedan koji ga veruje ne pogine, nego da ima život večni.“ Ovde se otkriva ličnost nebeskog Oca.

Utešitelj kojeg je Hristos obećao da pošalje posle svoga uznesenja je Sveti Duh u punini božanstva, koji nam otkriva silu božanske milosti otkrivajući je svima koji ga primaju i veruju u Hrista kao ličnog Spasitelja. Božansko Trojstvo

se sastoji od tri lica (Osobe): Otac, Sin i Sveti Duh. U ime ova tri moćna božanska bića: Oca, Sina i Svetog Duha krštavaju se oni koji primaju Hrista verom; i ove božanske sile će saradivati sa poslušnim građanima Neba koji se trude da žive novim životom u Hristu.“ (Svedočanstva, serija B, br 7. str. 62.63.)

Četiri izjave o ličnosti - Bog nije uzvišen i profinjen čovek. Bog jedini poseduje savršenu ličnost. Njegova savršena ličnost postoji od večnosti, mnogo ranije nego što je nastalo ljudsko biće. Ličnost poseduje ove četiri osobine: volju, razum, moć i sposobnost da voli. Otuda ličnost označava biće koje poseduje samosvest, znanje, volju i slobodu odlučivanja.

Ličnost je biće kome se može pristupiti, kome se može verovati ili neverovati, koje se može voleti ili mrzeti, kome se možemo diviti ili koje možemo vredati. Ove osobine ličnosti kod čoveka su ograničene i nesavršene, ali su beskrajne, neograničene i savršene kod Boga. Otuda se i ličnost Svetog Duha ne može usporediti sa ljudskom ličnosti.

Isusovo tumačenje o ovom pitanju objasniće nam spomenute glave Jovanovog evanđelja, četrnaesta i šesnaesta. Isus nije upotrebio ni jednu reč koja bi upućivala na to da je on o Svetom Duhu mislio kao o nekom uticaju. On ga imenuje i predstavlja kao ličnost. On ga naziva Utešiteljem (parakletos), a to je zvanje koje se daje samo jednoj ličnosti.

U rečenicama Spasiteljeve izjave o Svetom Duhu dominira misao o ličnosti. U Jovanu 14,15.16. glavi Isus se služi sličnom zamenicom on, njega, kojega u nekih dvadeset slučajeva, ukazujući nam na njega kao ličnost.

I na drugim mestima Svetog pisma uvek ćemo naći reč o Svetom Duhu kao ličnosti, ličnosti koja govori, koja uči, svedoči, vodi, sluša i objavljuje. To su osobine ličnosti koja poseduje inteligenciju, sposobnost razlikovanja, volju i moć.

Osobine koje se pripisuju Svetom Duhu kao osobi - Sad ćemo za trenutak pogledati u svedočanstvo Biblije o ličnosti Svetog Duha. Lične osobine, lični postupci i odnosi ukazuju na to da je Sveti Duh ličnost. Njemu se pripisuje znanje, osećanje, volja, ljubav - što je odlika ličnosti.

a) Znanje - „Jer ko od ljudi zna šta je u čoveku osim duha čovečjega koji živi u njemu? Tako i u bogu što je niko ne zna osim Duha Božjega.“ (1. Korinćanima 2, 11)

Sveti Duh je ličnost koja je sposobna da radi sa ličnostima savesno i svesno, koja im otkriva ono što je u Božjem srcu za njih i ono što je u njihovom

srcu. Dakle, nerazumno je misliti ili govoriti o Svetom Duhu kao uticaju, sili, moći, ili pripisati moći znanje, mudrost i otkrivenja.

b) Volja - „I ovo sve čini jedan i taj isti Duh razdeljujući po svojoj vlasti svakome kako hoće.“ (1. Korinćanima 12, 11) Ovde imamo jak dokaz o volji koju poseduje ličnost. Volja je posebna odlika jedne ličnosti.

c) Misao - „A onaj što ispituje srca zna šta je misao Duha, jer po volji Božjoj moli se za svete.“ (Rimljanima 8, 27) „Jer nađe za dobro Sveti Duh i mi da nikakvih tegoba više ne mećemo na vas osim ovih potrebnih.“ (Dela 15, 28)

Duh proroštva dodaje: „Svaki čin Božje službe silom Svetog Duha treba da se uzvisi i oplemeni i da posvedoči za Gospoda. Čovek se mora staviti pod kontrolu večnog Uma, čiji se nalozi moraju izvršiti do tančina.“ (Saveti o zdravlju, str. 524)

d) Ljubav - „Ali vas molim, braćo, zaradi Gospoda našega Isusa Hrista, i zaradi ljubavi Duha, pomozite mi u molitvama za me k Bogu.“

(Rimljanima 15,30) Sveti Duh nije slepa sila, već ličnost koja ljubi nežno.

e) Zajednica - „Blagodati Gospoda našega Isusa Hrista i ljubavi Boga i oca i zajednica svetoga Duha sa svima vama.“ (2. Korinćanima 13, 13.) Sveti Duh je u zajednici sa najvišim božanskim licima: Ocem i Sinom, i to u svakom apostolovom blagosiljanju. Zajednica sa Svetim Duhom je moguća samo sa stvarnom ličnošću. A to uključuje zajedništvo i uzajamnost.

f) Žalost - „Ne ožalošćavajte svetoga Duha Božjega, kojim ste zapečaćeni za dan izbavljenja.“ (Efescima 4, 30) Svest o ovoj slavnoj nebeskoj Ličnosti mora da formira život koji je Bogu po volji!

g) Naružiti, iskušati, slagati - Sveti Duh kao božansko Biće, kao sveta Ličnost, ne podnosi ruganje, iskušavanje i laganje. Pročitajmo polako ove stihove: Jevrejima 10,29; Dela 5,3.4.9.

Božanske osobine i rad - U sva četiri evanđelja Gospod nam je uputio opomenu danm se mogu oprostiti gresi koje počinimo protiv njega, ali nam se neće oprostiti ako pohulimo na Svetoga Duha, jer time odbacujemo i njegovu nauku. Ne može čovek uvrediti neki uticaj i doći pod udar neoprostivog greha.

Pogledajmo sada u rad i dela koje samo jedna ličnost može da izvrši. Pomislimo na nadahnuće koje su primili preci svetih knjiga Biblije, na zapovesti i naloge, na službe koje dodeljuje svojim slugama, na posredovanje, molitve, poučavanja, svedočenja, osvedočenja i borbe. Ličnost može da izvrši nekih dvadeset dela ili radnji, što samo uticaj nikada ne može.

Ali, Sveti Duh je i nešto više nego samo jedna ličnost. On je božansko Biće, koje se takođe naziva Bogom. (Dela 5, 3.4.) On poseduje božanske osobine: svemoć (Luka 1, 35) svuda prisutan (Psalam 139, 7-10) i večni život (Jevrejima 9, 14) (Duhom večnim mesto Duhom svetim). Ovo su Božje osobine,

koje se pripisuju i Svetom Duhu. On je veći od anđela, jer je Hristov Namesnik, upravlja svim anđelima na zemlji u borbi sa silama tame.

Duh proroštva kaže: „U nebeskoj vojsci su sve sile neba. U toj borbi je i jedna viša sila od anđela: Sveti Duh, Hristov predstavnik koji stoji na čelu nebeskih vojski, koji je sišao na zemlju da rukovodi ovom vrstom rata.“ (Čežnja vekova, str. 352)

Dalje čitamo u Svetom Pismu o delima koja se pripisuju Svetom Duhu, kao što su: stvaranje (Jov 33,4./, preporođenje ili Novo rađanje (Jovan 3, 5-8), uskrsavanje (1. Petrova 3, 18) i inspiracija Svetog pisma (2. Petrova 1, 21). Ova dela može da čini jedino Bog. Otuda je Sveti Duh ne samo božanska Ličnost (Osoba/, već božanska Ličnost koja je ravna Bogu Ocu. U Božjem planu nju upoznajemo kod stvaranja, kod preporođenja, nadahnuća, posvećenja i opreme ljudi za službu.

Odnos prema božanskim Osobama - Sve nas ovo dovodi u položaj da sagledamo odnos Svetog Duha prema ostalim ličnostima božanstva. Naše shvatanje o Trojstvu božanstva dovodi nas katkada da mislimo o tri Boga umesto jednog. Naš Bog je jedan (jedini/ Bog /5. Mojsijeva 6, 4), ali tri Osobe ili Ličnosti božanstva. Naša teškoća je u tome što i u duhovnom svetu pokušavamo da postavimo tri ličnosti kao što to činimo u telesnom svetu.

Da se poslužimo jednim grubim primerom: trougao je jedna slika, ali sa tri strane. Tako i Bog, iako jedan, otkriva nam se kao Otac, kao Sin i kao Sveti Duh. Isus je rekao: „Ja i Otac jedno smo.“ (Jovan 10, 30)

Duh proroštva nam rasvetljava ovo pitanje: „'Kad biste mene znali' rekao je Isus (Jovan 14,7) 'onda biste znali i Oca mojega' i od sada ga poznajete, i videste ga'. Ali, učenici ovo nisu razumeli. 'Pokaži nam Oca' – uzviknuo je Filip, 'i biće nam dosta'. (Stih 8)

„Iznenaden ovakvim njihovim nerazumevanjem, Isus ga je sa velikim iznenađenjem upitao: 'Toliko sam vreme s vama i nisi me poznao, Filipe?' (Stih 9) Zar je moguće da ne vidite Oca kroz dela koja on čini kroz mene? Zar ne verujete da sam ja došao da posvedočim za Oca? 'Pa kako ti govoriš: pokaži nam Oca?' (Stih 9) ' Koji vidi mene, vidi Oca'. Hristos nije prestao da bude Bog iako je postao čovek. Mada se on ponizio do položaja čoveka, on je i dalje zadržao svoje božanstvo.“ (Čežnja vekova, str. 663, 664)

O dolasku Svetog Duha Isus je dalje rekao: „I ja ću umoliti Oca, i daće vam drugog Utešitelja.... Duha istine.... Neću vas ostaviti sirotne: doći ću k

vama.“ (Jovan 14, 16-18) Dalje kaže: „I Otac moj imaće ljubav k njemu; i k njemu ćemo doći, i u njega ćemo se nastaniti.“ (Stih 23)

Prisustvo Svetog Duha znači prisustvo samoga Hrista i Oca. Drugim rečima, punina božanstva je na radu i u prisustvu Svetoga Duha u naše vreme na ovom svetu. Otuda je prisustvo Svetog Duha u suštini prisustvo Isusa hrista, jer je Sveti Duh drugo ja Isusa Hrista. Na taj način Hristos i danas živi na svetu, u srcima svoje dece.

Dalje kaže Duh proroštva: „Oni koji vide Hrista u njegovom pravom karakteru i primaju ga u svoje srce, imaju večni život. Hristos stanuje u nama svojim Svetim Duhom, a Sveti Duh, kojega primamo u srca verom, znači početak večnog života.“ (Čežnja vekova, str. 388)

Tri posebna razdoblja - Pre nego što se Isus utelovio, Otac je bio najistaknutija ličnost na horizontu zbivanja. A kad je Isus došao, on je kao druga ličnost Božanstva ispunio horizont, dok je sada Sveti Duh na horizontu zbivanja, u ovom poslednjem razdoblju kao dopunsko otkrivenje Božanstva.

U vreme kada je Bog Otac bio na horizontu zbivanja na ovoj zemlji zakon-deset zapovesti je kulminirao; u doba Sina na zemlji – pomirenje je dodato prvom razdoblju. Danas, u vreme boravka Svetoga Duha na zemlji, sila posvećenja i sila svedočenja je na horizontu. Jedno dopunjuje drugo.

U svakom od ta tri razdoblja duhovni život Božje crkve bio je uslovljen privrženošću načelima istine. Merilo pravde je vidno istaknuto, na što je dodato pomirenje i spasenje sa Hristom, dok je sada sve to povereno Crkvi radi njene pripreme za kraj.

Tako bismo mogli reći da smo imali tri svoje probe o pobožnosti: prvu, pre utelovljenja probu(ispit) „jedan Bog“ nasuprot politeizmu – mnogoboštvu, odnosno Božju vladavinu sa deset zapovesti kao merila i subote kao znaka te pobožnosti; drugo, ukoliko su oni koji su položili prvu probu bili spremni da prihvate Hrista kao Božjeg Sina i Spasitelja, i treće, oni koji su primili i jedno i drugo – položili na prvom i drugom testu ili probi, pokoravaju se Svetom Duhu sa ciljem da ono što je rečeno i učinjeno u prvom i drugom, sada se slavno ostvari (ispuni) u nama, u njima.

Ovo su osnovne istine, koje uključuju u Božji plan spasenja sva tri božanska Bića, njihovo zauzimanje za čoveka i vreme njihovog delovanja u tom pravcu.

Božanstvo tri Ličnosti - Troličnost Božanstva nalazimo u 1. Mojsijevoj 1, 26. „Potom reče Bog: da načinimo čoveka po svome obličju. „ Otac je izvor, Sin posrednik, a Duh Sveti izvršilac stvaranja.

U Starom Zavetu više puta nalazimo troličnost Božanstva. Na primer, u 4. Mojsijevoj 6, 24-27. čujemo tri puta reč Gospod, Gospod, Gospod.... ne dvaput ili jedanput, već tri puta: „Da te blagoslovi Gospod....“

Ovo ponavljanje tri puta imena Gospod nalazimo i u Novom Zavetu kod apostola Pavla u 2. Korinćanima 13, 13. što smo gore već citirali. (Ponovite!) Kod Mojsija smo u troličnosti našli i Svetog Duha, dok ga Novi Zavet izričito naglašava.

Dalje nalazimo isto otkrivenje u Isaiji 6, 1-3 i 48, 16. osobito u poslednjem citatu. Od onoga dana kada je Isus hodao među ljudima na zemlji, ovu razliku moramo posebno istaći, naime tri Ličnosti božanstva: Oca, Sina i Svetoga Duha.

Kod Hristovog krštenja (Matej 3, 16.17) čujemo glas Očevog zadovoljstva sa Sinom, dok je treća Ličnost božanstva, Sveti Duh, izvršila Hristovo pomazanje, odnosno opunomoćenje za rad među ljudima. U velikom nalogu Crkvi (Matej 28,19) u datoj formuli za krštenje Sveti Duh se izjednačuje sa prvom i drugom božanskom ličnosti. Apostol Petar posebno ukazuje na rad sva tri Lica božanstva: „Desnicom dakle Božjom podiže se, i obećanje Svetoga Duha primivši od Oca, izli ovo što vi sad vidite i čujete.“ (Dela 2,33)

Takođe nalazimo troličnost i u sledećim citatima: Jovan 14, 16.26; 15, 26 i 16, 13-15.

Na ove citate možemo dodati i Efescima 2, 18: „Jer on dovede k Ocu oboje u jednom duhu. „ U Jevrejima 10, 9-15, Otac hoće, Sin deluje, a Duh svedoči.

O ovoj neshvatljivoj tajni nemamo nikakvo dalje objašnjenje. Ne možemo dakle objasniti prirodu svet tri božanska Bića, tri božanske ličnosti.

Istorijski pregled izopačenja - Biće dobro da bacimo jedan pogled na istorijat izopačenja ove istine. U trećem stoleću naše ere, u vreme formiranja otpada, Pavle Samosatar razvio je teoriju da Sveti Duh ne postoji kao ličnost, već kao uticaj, kao izliv božanske energije i sile, uticaj koji dolazi od Boga na ljude. I onda u vreme reformacije su se pojavila dva čoveka: Lelej Socinije (Laeleus Socinus) i njegov rođak Faustus Socinije, koji je preradio nešto tu misao, koju su potom mnogi prihvatili.

Ledeni uticaj ove teorije preneo se na skoro sve protestantske crkve. Tako su čak i neki prevodi Biblije doneli bezličnu zamenicu u trećem licu na mesto lične zamenice on, kako je Isus govorio o Svetom Duhu, kao u Rimljanima 8, 16.26. To je pokazatelj stanja ljudskog srca u to vreme.

Duh proroštva je često govorio o nekim ljudima u vreme početka adventnog pokreta, koji su bili skloni da o Duhu Svetom misle kao o nekom božanskom uticaju odričući se neuke o tri svete Ličnosti božanstva.

U to vreme su neupućeni i nenaučeni napadali misao o Svetom Duhu, dok je u četvrtom stoleću njegovo božanstvo osporio poznati episkop Arije iz Aleksandrije. On je učio da je Bog večno biće, beskrajno jače od anđela, i da je samo njegov jedinorodni Sin imao tu silu kod stvaranja trećeg lica, Svetog Duha.

Razlika između te dve jeresi, socijizma i arijanizma, leži u priznanju ove poslednje da je Sveti Duh ličnost, ali ne božanska. Prema Ariju, Sveti Duh je stvoreno biće, a kad je stvoreno, nije božanstvo. Toliko o ličnosti Svetog Duha.

---

3. glava

RAD SVETOG DUHA

Sad prelazimo na treće poglavlje, a to je rad Duha Svetog. Njegov se rad vidi u pet raznih vidova:

- 1) On, pre svega, otkriva Hrista kao stalno prisutnog u srcu.
- 2) On otkriva Božju istinu, pokazujući je duši kao živu stvarnost.
- 3) Povereno mu je posvećenje čoveka.
- 4) On svedoči za Hrista.
- 5) On proslavlja Hrista.

Ni jedna od Isusovih izjava nije njegove učenike toliko zbunila kao ova: „Nego vam ja istinu govorim: bolje je za vas da ja idem: jer ako ja ne idem, utešitelj neće doći k vama; ako li idem, poslaću ga k vama.“ (Jovan 16, 7)

Kako ih je iznenadila ova Hristova izjava! Za one tri i po godine Isus je živeo i radio s njima. Kako su im bile drage njegove reči! Oni su se divili njegovim delima. U njega je bila usredsređena sva njihova nada. A, gle, sada im on kaže da će ih ostaviti, a da će njegov dolazak biti za njihovo dobro. Zašto? Jer je u svom telu mogao da ima dodira s njima samo toliko koliko se nalazio pored njih i koliko su mogli da slušaju njegove reči, koje je izgovarao ljudskim jezikom. Za njih je to bila spoljašnja veza sa njim.

Lična veza sa Hristom ograničena prostorno - Dalje, njegova lična veza s njima bila je prostorno ograničena, lokalizovana i izolovana. Kad je bio u Judeji, nije bio u Samariji; kad se našao u Jerusalimu, u isto trenutku nije mogao biti u Kapernaumu. A kad im je izneo svoja nebeska načela, kad ih je izabrao i sa nalogom uputio na rad, on im se posvetio i tako ispunio svoju zemaljsku misiju, svoj rad. I sada je njegov odlazak k Ocu bio u neku ruku priprema i preduslov za dolazak Svetog Duha, a dolazak Svetog Duha je za njih značio veliki dobitak.

Od tada je nastalo doba hrišćanske ere. To je vreme za Hristove sledbenike bilo mnogo bolje, jer je mesto njega bio njegov zastupnik, utešitelj Sveti Duh, koji je stalno prisutan u njihovom životu. Posredstvom Svetog Duha Hristos je mogao da održava svetu vezu sa nebrojenim mnoštvom svoje zemaljske dece. Otada je Isus mogao da bude prisutan u svako iskrenom verniku bez obzira na geografsko odstojanje; geografska daljina više nije postojala. Dok

je živio na zemlji, on je mogao da bude prisutan samo na jednom mestu. Ali sa dolasko Svetog Duha, Bog je omogućio ljudima da žive svi u stalnoj vezi sa njegovim Sinom. Danas je Isus bliži svakom svom verniku nego onda kada je tlo živio na zemlji.

U Put Hristu (mali format/ čitamo na strani 62: „Na dan duhova dobili su Pomoćnika, koji je po Hristovim rečima otada trebalo da bude u njima. Dalje je rekao: 'Bolje je za vas da je idem jer ako ja ne idem, utešitelj neće doći k vama, ako li idem, poslaću ga k vama.'

Otada je Hristos svojim Duhom stalno boravio u srcima svojih učenika. Njihova veza s njime bila je prisnija nego ranije kada je telom bio kod njih. Svetlost, ljubav i snaga onoga koji je bio u njima ogledale su se na njihovim licima, te su se ljudi divili kad su ih videli, 'a znali su da su bili sa Isusom.' „

Važnost ove veličanstvene istine ne možemo dovoljno oceniti. Čitajmo ponovo Isusove reči u Jovanu 14, 16.17.21-23!

U prošlim vekovima Sveti Duh je bio sa ljudima, ali od pedesetnice i dalje on je bio „u njima“. Za nas je ovo sveta stvarnost. Svet ga nije primio, jer ga ne vidi. Svet posvećuje svoju silu onome što može da vidi, a to su materijalne stvari. Ali, hrišćanin mora da oseti da je u njemu Božji Sveti Duh. Prvo i drugo božansko Biće sada nastavaju u srcima na zemlji kroz Svetog Duha, koji je njihov predstavnik. Njegovo prisustvo očituje i njihovo prisustvo. Na taj način kao hrišćani znamo da u nama živi Hristos, naš Spasitelj. Dakle, da znamo Oca, moramo znati Sina; a da znamo Sina, moramo znati Svetog Duha. Tako, dakle, Sin otkriva ljudima Oca, a Sveti Duh Sina.

Tako prestajemo biti siročići. Više nismo usamljeni, sami, odvojeni. Čovek je žedan Hristovog ličnog prisustva u duši. Onog časa kada se poverimo i predamo Svetom Duhu, osetićemo prisustvo koje nas posvećuje. Duh proroštva kaže: „Rad Svetog Duha je neshvatljiv. On je izvor od koga Božjem saradniku dolazi sila i pomoć za rad. Sveti Duh je utešitelj i Hristova prisutnost u duši.“ (Review and Herald, 29. Novembar 1892)

Sveti Duh dolazi kao Bog da upravlja životom vernika. Vernici su onda potpuno svesni stvarnosti svoga živog i proslavljenog Gospoda. Isus se potpuno useljuje u jednu vernu dušu kao da je ona jedina na zemlji u kojoj Bog stanuje. Tu vezu ništa ne može prekinuti. Iako nam je potreban Hristos, istorijska ličnost, on nas nikada neće osloboditi sile zla. Mi moramo imati u duši našeg živog i proslavljenog Hrista, koji postaje naš životni Hristos.

Ponovo čitamo u Duhu proroštva: „Sveti Duh želi da stanuje u svakoj pojedinoj duši. Ako ga radosno primimo kao dragog gosta, mi ćemo postati savršeni u Hristu. Dobro delo našeg Gospoda postaje stvarnost, koja se Svetim Duhom upotpunjuje: svete misli, čestita osećanja, postupci kao u Hrista postaju naš život, jer dolaze na mesto nečistih misli, nesvetih osećanja i neuljudnih postupaka.“ (Saveti za zdravlje, str. 561)

Posle Mineapoliske konferencije, osobito posle pisanja određenih poglavlja za knjigu Isusov život (1898), koje govore o obećanju dara Svetog Duha, ova draga vest nam je svima došla od sestre Vajt na vreme. Otada nam je ona bila jasnija, punija, snažnija, jer nam je ukazala na ličnost Svetog Duha, čija je pomoć neophodna za naše spasenje.

„I on će biti u vama.“ Čovek je bio stvoren radi toga. Radi toga je Isus došao na zemlju, živio i žrtvovao se. Nedostatkom ovoga, život jednog vernika je potkopan neuspehom i promašajem, dok je pravi hrišćanski život, život samoga Isusa Hrista u jednom takvom hrišćaninu. Zar mi nismo svesni njegovog prisustva u duši? Da, Hristos nam mora biti živa stvarnost, koja stalno živi na horizontu našeg života i u našem srcu.

Božji Sin je bio došao na našu zemlju da ponovo sjedini Božji život sa životom palog čoveka. Kad je svojom smrću završio svoje delo na zemlji, Isus je doživeo proslavljenje na nebu i seo ponovo na svoj božanski presto. Tada je Sveti Duh koji je živio u njemu sišao na zemlju u istoj sili i slavi koje je posedovao na nebu, te je tom silom sada ispunio život Božje verne dece na zemlji. Tako je ponovo Božji život ispunio život ljudskih vernih stvorenja. Tako sada znamo za njegovo delo u našim srcima, što kaže i Duh proroštva:

„Preobražaj karaktera je svedočanstvo svetu da Hristos stvarno živi u ljudima. Duh Božji stvara nov život u duši potčinjavajući misli i želje u poslušnost Hristovoj volji. Spoljašnji čovek dobija lik svoga Boga.“ (Proroci i carevi, str. 233)

Uvodi nas u svaku istinu - Sveti Duh nastavlja svoje delo u nama: uvodi nas u svaku istinu, jer je „Duh istine“. (Jovan 16, 13) Dalje, on „nas uči svemu“ što nam je otkriveno u svetoj Božjoj knjizi. (Jovan 14, 26) Nema istine koju treba da znamo za koju Sveti Duh nije spreman da nas pouči i uputi. Preko te potrebe dalje ne moramo ići.

Priča se da su ljudi za put kroz Arabiju imali jednog sigurnog pratioca, koji nikada nije skrenuo sa poznatog puta. Taj pratioc je bio njihov vodič. Na svom ramenu vodič je nosio jednog goluba koji je bio privezan za njega. Ukoliko bi vodič došao u zabunu da skrene sa pravog puta u časovima bure koja

bi zamračila vidik silnim peskom, on bi hitnuo goluba u zrak i golub bi poleteo u pravcu kojim bi putnici trebalo da nastave put. Tako su putnici bili sigurni u svog vodiča i nazvali ga „čovjek s golubom.“

I Sveti Duh je nebeski golub, i on zna kuda verni treba da hodaju, ako ga ne teraju iz svog srca.

Sveti Duh je nevidljivi život istine, sila toga života i te istine. On je živi i stvarni učitelj Božje dece na zemlji. O tome čitamo u knjizi Čeznja vekova, str. 671:

„Utešitelj je nazvan Duh istine. Njegov je zadatak da na objasni i sačuva istinu. On prvo stanuje u srcu kao Duh istine i onda postaje utešitelj. Istina daje utehu i mir, dok laž ne zna za njih.“

„Sveti Duh dolazi na svet kao Hristov predstavnik. On govori istinu, jer je istina i veran i istinit Svedok. On ispituje srce, i njemu je poznat svaki karakter.“ (Saveti učiteljima, str. 68)

Bez Duha istine nema spasonosne istine ni za koga od nas danas. Sam Hristos je istina. (Jovan 14, 6) Samo Duh istine može da nas uvede u istinu Hristovog karaktera, rada, stradanja i uskrsnuća. Kad Sveti Duh poplavi i prosvetli srce, Biblija mu postaje nova knjiga. O tome čitamo u Put Hristu, str. 92: „Božju reč možemo da razumemo jedino pomoću Svetog Duha, kojim je nadahnuta.“

U staro vreme je Bog isto tako podario svog Duha svome narodu kad ga je izveo iz misirskog ropstva, što potvrđuje Nemija: „I dao si im dobri svoj Duh da ih urazumljuje....“ (Nemija 9,20)

Jedini, pravi Hristov namesnik - Sedište božanskog autoriteta na zemlji je Sveti Duh. Kardinal Newman se priključio Katoličkoj crkvi zato što je želeo potpunu vlast, i on je navodno našao svoj mir u vlasti Katoličke crkve. Ali, on je zaboravio da je na zemlji postojalo jedno mesto, jedno središte potpune vlasti u pogledu vere i nauke i vođenja Crkve – a to je Sveti Duh. Konačno središte nauke o spasenju se nalazi u imenu „Isus Hristos je Gospod.“ Sve ostalo proističe iz ovoga, ali niko ne može tvrditi ili reći da „je Isus Hristos Gospod osim Svetim Duhom.“ (1. Korinćanima 12, 3) Da je Isus Gospod, to mora i danas biti osnova svake nauke o spasenju.

Duh proroštva kaže: „Hristos, njegov karakter i njegovo delo su središte i obim celokupne istine. On je lanac koji drži sve bisere nauke o spasenju. U njemu se nalazi savršeni sistem istine. (Review and Herald, 15. Avgust 1893)

Sveto Pismo kaže za njega: „Jer zato Hristos i umre i vaskrse i ožive da oblada i mrtvima i živima.“ (Rimljanima 14, 9)

Izrazita odlika papstva, bez koje papstvo ne bi ni postojalo, je njegovo prisvajanje prava da je papa namesnik ili zastupnik Isusa Hrista. Izrazita odlika protestantizma, bez koje protestantizam ne bi postojao, je tvrđenje da je Sveti Duh namesnik Isusa Hrista na ovoj zemlji. Oslanjati se na organizaciju ili vođe ili mudrost ljudi znači staviti ljudsko na mesto božanskog, i sledstveno tome prihvatiti rimokatolička načela.

Upotpunjnje zaustavljene reformacije - Iz papstva su se pojavila tri velika pokreta, koja su zapravo i nastala iz njega: reformacija 16. veka, koju je poveo Luter; evanđeosko probuđenje koje je poveo Veslej i njegovi prijatelji i najzad Adventni pokret, kome mi pripadamo.

Luterova reformacija je bila istorijski nužna, jer je još u prvim vekovima hrišćanske ere Sveti Duh bio uklonjen sa prestola srca, a car Konstantin je postao patron (pokrovitelj, zaštitnik) Crkve. Zahvaljujući materijalističkom shvatanju istine crkveni ljudi su izgubili iz vida nauku o opravdanju verom, jer su prekinuli vezu sa Svetim Duhom i odbacili njegov autoritet. Na taj način nisu upoznali primenu Hristove smrti na slučaj vere svakog iskrenog srca, što otkriva jedino Sveti Duh; dakle, nisu poznali vezu do koje Sveti Duh dovodi jednu dušu koja veruje u Hristovu smrt.

Evanđeosko probuđenje je takođe bilo istorijska nužda jer je crkva reformacije izgubila iz vida posvećenje, a Veslej se pojavio da istakne ovu drugu Hristovu istinu iza vere. Istina o posvećenju je izgubila svoje mesto u crkvi, jer je crkva zanemarila da sluša glas Svetog Duha. Sveti Duh izvodi ovo slavno delo u životu onih koji veruju u Hrista – posvećuje vernika. Omiljeni sport u 18. veku - lov na lisice, toliko je obuzeo ljude, pa čak i crkvene predstavnike, da niko nije mario za duše i njihovo spasenje, a još manje da je ko mislio na Boga. Ali Veslej i Sveti klub u Oksfordu izneli su ponovo istinu o posvećenju čoveka za službu Bogu.

Sadašnja reformacija dvadesetog veka, koju zovemo Adventni pokret, pokrenuta je od samog Boga sa namerom da se ostvare prethodne dve reformacije, koje su zaustavljene nesrećnim okolnostima. Ova reformacija zahteva da se odbaci sve što se izmenilo kroz papstvo i što je sačuvala izopačena

reformacija, kako bi se Svetom Duhu dalo njegovo pravo mesto u veri i životu iskrenih ljudi i žena, te i u njihovoj službi Bogu i svetu.

Puno prihvatanje ovih istina priprema Hristovu crkvu za pozni dažd, o čemu smo čuli i govorili posle 1888. godine na ovamo. Ta sila čeka na nas da je primimo i zahvaljujući njoj da iskusimo svoje konačno posvećenje i završimo rad koji nam je Bog poverio za poslednje dane istorije greha. Logika ovog pitanja je neopovrziva.

Šta je potrebno da se probudimo, pripremimo i učestvujemo u ovom slavnom pokretu? Priča se kao je neka lađa plovila morem i odjednom je počela da daje signal da mnšinovođa broda uspori plovljenje. Bilo je to u noći. Noć je bila vedra i mesečina obasjavala more. Mašinovođa je izašao na palubu lađe da lično vidi zašto krmanoš daje znak za laganu vožnju. Videvši da pred lađom nema nikakvih smetnji, upitao je krmanoša žato je svirao za sporu vožnju. „Zar ne vidiš da se mrak spušta, da postaje sve mračnije i ja više ne vidim ništa pred sobom“, odgovorio je krmanoš. Mašinovođa ga je pogledao u lice i primetio kako je krmanoš polako umirao od neke nepoznate bolesti.

Ima puno krmanoša na kormilu religije koji polako umiru, koji su već mrtvi duhovno i ne mogu da vide pravog Vođu na kormilu hrišćanske lađe. Neka nama Bog podari svog dobrog i sigurnog duhovnog Vođu, Svetog Duha, koji Hristovu crkvu može da povede sigurno i bez opasnosti kroz ovaj grehom potamneli svet.

---

4. Glava

RAD SVETOG DUHA ZA NEPREPOROĐENE LJUDE

Do sada smo posmatrali rad Svetog Duha sa onima koji veruju. Sada ćemo posmatrati njegov rad sa neprepođenim ljudima u svetu, sa svetom oko nas. Četrnaesta glava evanđelja po Jovanu govori o radu Svetog Duha u ličnom životu i pripremanju učenika. Ali, šesnaesta glava ovog evanđelja govori o njegovom radu sa propovednikom evanđelja u njegovom javnom radu i njegovom svedočenju za Hrista. Na prvom mestu Sveti Duh je u srcu vernika, a kroz njega povezuje ga sa Hristom.

Ali se Sveti Duh bori sa svetskim čovekom kao Duh osvedočenja. Da čitamo Jovan 16, 8-11: „I kad on dođe, pokaraće svet za greh, i za pravdu, i za sud. Za greh dakle što ne veruju u mene. A za pravdu što idem k Ocu svojem; i više me nećete videti. A za sud što je knez ovoga sveta osuđen.“

Sveti Duh stvara novu svest o grehu i grešnosti - Izlivanje Svetog Duha stvara u duši novu svest o grehu i grešnosti. Setimo se događaja u gornjoj sobi u Jerusalimu u ono vreme, u času kada su se učenici spremali da uzmu udela u Večeri Gospodnjoj i da uzmu hleb i vino - simbole lomljenog tela i prolivene krvi njihovog Gospoda: prepirka i svađa oko prvenstva u crkvi bile su misli vodilje u toj situaciji. Da su u svom srcu imali jasnu misao ili svest o grehu i grešnosti, to se nikada ne bi dogodilo.

U životu vernika se često dešavaju neverovatne stvari, neobjašnjive i teške, koje se inače nikada ne bi dogodile da su vernici prožeti stvarnom svešću o grešnosti, o strahoti greha. Borba oko prvenstva, zavist, pakost, zle misli, nepošteni postupci, mržnja jednog prema drugome, ovo se katkada vidi među vernicima usled toga što im nedotaje svest o grešnosti. Ali, pogledajmo u Petrovu poslanicu, i jednu i drugu, i zatim i Jovanove izjave posle pedesetnice, Sveti Duh je utkao u duše prisutnih duboku svest o svetosti njihovog Boga i strahoti njihovog greha.

Vidik jednog grešnika je greh, pravda i sud: crna prošlost, mučna sadašnjost, ali i strašna budućnost. One su uzročno povezane. Sveti Duh obuhvata ove tri činjenice i stavlja ih na njihovo pravo mesto. I grešnik sada vidi

samo tri osobe: sebe, Hrista i sotonu. Tu sada velika borba nalazi svoje središte: problem greha.

Osvedočenje u pravednost dovodi do iskustva u pravdi. Osvedočenje u sud – neminovno ukazuje na zasedanje suda u nebeskoj svetinji i vesti trojice anđela, osobito prvog anđela, te se grešnik ne može izvinuti ili opravdati pred Bogom ako odbaci njegovo svedočanstvo o svojoj grešnosti.

Mi smo često zbunjeni, smeteni i zaprepašćeni svojom nesposobnošću da ljude uverimo da su grešnici, da im je potrebna Božja pravda i da će izaći na Božji sud. I zaista mi to ne možemo učiniti, jer je to posao Svetog Duha. U Svedočanstvu, sv. VIII čitamo na 64. strani: „Bez božanske pomoći čovek nije u stanju da čini dobro. Bog zove svakog čoveka da se pokaje, ali čovek nije u stanju da se pokaje bez Svetog Duha, koji to čini u srcu.“

Do promene u karakteru dovodi jedino Sveti Duh. Čitamo o tome u knjizi Hristove priče, str. 96.97:

„Niko nije toliko iskvaren, tako nisko pao da se Svetom Duhu nemoguće da mu pomogne da se spase. Svi oni koji se predaju Svetom Duhu, osetiće kako Sveti Duh usađuje novo životno načelo u njihovo srce. On obnavlja Božji lik u ljudskom stvorenju.

Ali se čovek ne može preobraziti radom svoje volje. On nema sile u sebi koja bi to ostvarila. Kvasac – nešto što se spolja stavlja u testo, mora da se stavi u ljudsko srce, da se doživi željena promena. Tako milost Božja mora da se unese u srce jednog grešnika pre nego što on iskusi svoju spremnost za nebesko carstvo slave. Kultura i obrazovanje koje svet daje ne mogu jednog iskvarenog grešnika da načine Božjim detetom. Sila koja preobražava mora doći od Boga. Tu promenu stvara samo Sveti Duh Božji. Svi oni koji žele da dožive spasenje, učeni ili prosti, siromašni ili bogati, moraju se potčiniti ovoj nebeskoj sili koja sve može.“

Rađa novu nadu - Razmišljajmo sada o ovim rečima: „Kada Duh Sveti uđe u vas, on će osvedočiti svet.“ Ispunjeni Svetim Duhom, mi odlazimo u svet oko nas u ovom času zasedanja nebeskog Suda i molimo ljude da se vrate Bogu. Sveti Duh će poći sa nama, osvedočiće svet u greh i ukazati ljudima na Hristovu pravdu.

Sveti Duh ne osvedočava u neverstvo, nego osvedočava u greh zbog neverstva. On dovodi do velike promene u čovekovom shvatanju greha, osvedočava ga u njegov lični greh i potom u Božji sud. On mu ukazuje na

sredstvo koje ga čisti od greha da ne bi išao na sud, nego da pređe iz smrti u život. To je delo Svetog Duha, u ljudskom srcu.

Sveti Duh ukazuje grešniku na Hrista kao njegovu zamenu, na Hristovo pomirenje, posle čega se rađa u srcu nada i uteha. Tu dotičemo pitanje pogaženog zakona i greha kao posledice. Zatim se pojavljuje subota kao uspomena na stvaranje i Stvoritelja, subota koju je grešnik gazio kao i ostale zapovesti. Ovo trostruko osvedočenje koje se rađa u srcu plod je trostrukog vida Hristove službe za čoveka: kao proroka, kao sveštenika i kao Cara, odnosno trostrukog rada njegovog Svetog Duha koji radi sa grešnicima.

Svest dovodi do osvedočenja u grešnost, a Sveti Duh dovodi do osvedočenja da postoji nova nada. Svest ne može mnogo da učini za grešnika; ali svest probuđenja i pokrenuta Svetim duhom i Rečju istine : to je ono što je potrebno ovom svetu!

Hristos nam je ponudio svoju pravdu tek pošto je po uskrснуću seo s desne strane Boga. „Koji se predade za grehe naše i ustade za opravdanje naše.“ (Rimljanima 4,25) Za našu sigurnost seo je s desne strane Boga. Ovo delo Svetog Duha nije delo jednog dana. Čoveku to može izgledati sporo, ali Bog zida za večnost, a sve što Bog čini, čini za večnost.

Sveti Duh osvedočava grešnika u strahovite posledice ako ne primi Hrista, ako ga ne uzveruje. (Jovan 16, 9; 3,18) U ovome je suština stvari. Strahovita odgovornost grešnika može biti onda u tome, ako on lično ne uzveruje i ne prihvati Hrista, njegov čist život i njegovu smrt. Bog je dakle učinio to da čovekova sudbina zavisi od vere u Hrista. Neverstvo u Hrista je mati svakog drugog greha.

Pravda i pitanje spasenja - Problem ljudske sudbine je prihvatiti Božju pravdu, bez koje čovek ne može stajati pred Bogom. (Jevrejima 12,10.14) Hristos je „za nas učinjen grehom (grešnikom), da mi budemo Božja pravda u njemu.“ (2. Korinćanima 5,21) To je cilj spasenja, a ne samo naš spoljašnji život u skladu sa moralom. Ovo mora biti središte naše vesti kad ukazujemo na moralni zakon i nastojimo da ga odbranimo pred buntovničkim svetom ovog naraštaja.

Kakva nam je sila potrebna da bismo ukazali svetu na strašnu istinu Božjeg suda, neizbežnost osuđenja i Božjeg gnjeva, i kakva je pravednost, da naša vest dobije izgled svečane stvarnosti! Ljudi se trude da utvrde svoju pravdu odbijajući da prihvate Hristovu pravdu. Zaista nam je potrebna nebeska sila Svetog Duha.

Ljudska moć ili dokazi nisu dovoljni da prosvetle pomračeni um jedne duše, da bi mogla poći na put večnog života. A taj posao je posao Svetog Duha, o kome čitamo: „Ako li je pak pokriveno evanđelje naše u onima je pokriveno koji ginu. U kojima Bog sveta ovoga oslepi razume nevernika, da im ne zasvetli videlo evanđelja slave Hristove, koji je obličje Boga, koji se ne vidi.“(2. Korinćanima 4, 3.4)

Hristov uzvišeni dar za nas - Hvala bogu za Svetog Duha, koji nam je došao kao zamena, kao božansko prisustvo, božanski učitelj, božanski savetnik, božanski svedok i božanski utešitelj na mesto Gospoda Isusa Hrista - drugo ja našeg Gospoda.

Možete li predstaviti šta bi bilo sa ovim svetom da se Sveti Duh nije izlio na učenike? Svet bi bio bez utešitelja, bez sile i Hristova žrtva ostala bi bez snage; niko ne bi znao za greh, niko se ne bi mogao pokajati, niko ne bi greh napustio i niko ne bi Hrista verom prihvatio za svoga Spasitelja. Tada niko ne bi iskusio oprostjenje greha, niko ne bi doživeo umiranje savesti, niko se ne bi oslobodio sile greha. Svi bi smo bili siročići i lutilice u jednom pokvarenom i pobunjenom svetu. Ali, dolazak ovog nebeskog Utešitelja razdvojio je tamo od videla, potisnuo tamu iz mnogih života i od mnogih jadnika i grešnika načinio Božje sinove i kćeri.

Priča se kako je poznati slikar Ticijan predložio nekom mladiću dase posveti slikanju videći njegovu sposobnost za slikanje. Mladić je prihvatio i otpočeo rad u Ticijanovom ateljeu. Mladić je radio vredno, ali u jednom trenutku uvideo je da neće moći da svrši sliku, bacio je četkicu očajan i rešio da se slikanjem više nikada ne bavi. Ticijan je to primetio, ali mu ništa nije rekao. Sutradan je Ticijan prvi došao u atelje i nastavio posao koji je mladić prekinuo. Kad je mladić došao u atelje da pokupi svoje sitnice i napusti umetnika, video je da je njegov rad došao do svog savršenstva. Ono što on nije mogao, veliki umetnik je to završio. Tada je mladić sa suzama u očima rekao: „Ja ne mogu kao vi, ali radi vas ću ostati kod vas i radiću uz vašu pomoć i znanje. Želim da vaše znanje i vaša pomoć od sada bude na mesto mog neznanja i nemoći. Ja ću od sada činiti ono što mogu, a vi ćete dalje dopunjavati moj rad i dati mu konačnu krunu.“ I mladić je radosno nastavio svoje usavršavanje kraj poznatog Ticijana.

Isus je takođe mnogo učinio za sve nas. Radom Svetog Duha kojega nam je poslao s neba on je sve učinio da mi budemo savršeni u njemu i sa njime spremi za večni život. Predajemo se svome Gospodu i dopustimo Svetom Duhu da nastavi Hristovo delo u našem srcu i u našem životu, jer ćemo samo radom Svetog Duha postići savršenstvo Hristovog karaktera i stići u večnost.

II deo

IZLIVANJE SVETOG DUHA

Temelj: Sveto pismo - Izlivanje Svetog Duha

„Tada im otvori um da razumeju pismo. I reče im: tako je pisano i tako je trebalo da Hristos postrada i da ustane iz mrtvih treći dan. I da se propoveda pokajanje u ime njegovo i oprostjenje greha po svim narodima počevši od Jerusalima. A vi ste svedoci ovome. I gle, ja ću poslati obećanje oca svojega na vas; a vi sedite u gradu Jerusalimskom dok se ne obučete u silu s visine. I izvede ih napolje do Vitanije, i podignuvši ruke svoje blagoslovi ih. I kad ih blagosiljaše, odstupi od njih, i uznošaše se na nebo. I oni mu se pokloniše, i vratiše se u Jerusalim s velikom radošću. I bijahu jednako u crkvi hvaleći i blagosiljajući Boga. (Luka 24, 45-53)

„Prvu sam ti knjigu napisao o svemu, o Teofile, što poče Isus i tvoriti i učiti. Do dana kad se uznese, pošto Duhom Svetim zapovedi apostolima koje izabra. Pred kojima i po stradanju svome pokaza sebe živa mnogim i istinitim znacima, i javlja im se četrdeset dana, i govori o carstvu Božjem. I sabravši ih zapovedi im da ne idu iz Jerusalima, nego da čekaju obećanje očino, koje čuste, reče, od mene. Jer je Jovan krstio vodom, a vi ćete se krstiti Duhom Svetim ne dugo posle ovih dana. A oni onda koji zajedno bijahu, pitahu ga govoreći: Gospode! Hoćeš li sad načiniti carstvo Izrailjevo? A on reče: nije vaše da znate vremena i ljeta koje otac zadržava u svojoj vlasti. Nego ćete primiti silu kad siđe Duh sveti na vas; i bićete mi svedoci i u Jerusalimu i po svoj judeji i Samariji i tja do kraja zemlje.“ (Dela 1, 1-8)

„I kad se navršila pedeset dana bijahu zajedno svi apostoli jednodušno. I ujedanput postade huka s neba kao duvanje silnoga vetra, i napuni svu kuću gde sedahu. I pokazaše im se razdeljeni jezici kao ognjeni, i sede po jedan na svakoga od njih. I napuniše se svi Duha Svetoga i stadoše govoriti drugim jezicima, kao što im Duh davaše te govorahu. A u Jerusalimu stajahu Jevreji ljudi pobožni iz svakoga naroda koji je pod nebom. A kad postade ovaj glas, skupi se narod, i smete se; jer svaki od njih slušaše gde oni govore njegovim jezikom. I divljahu se i čuđahu se govoreći jedan drugome; nisu li ovo sve Galilejci što govore? Pa kako mi čujemo svaki svoj jezik u kome smo se

rodili? ... Čujemo gde oni govore našim jezicima veličine Božje i divljahu se svi i ne mogahu se načuditi govoreći jedan drugome: šta će dakle ovo biti? A drugi podsmevači se govorahu: nakitili su se vina. A Petar stade sa jedanaesticom i podiže glas svoj i reče im: ljudi Judejci i vi svi koji živite u Jerusalamu! Ovo da vam je na znanje, i čujte reči moje. Jer ovi nisu pojani kao što vi mislite, jer je tek treći sahat dana. Nego je ovo ono što kaza prorok Joilo: I biće u poslednje dane, govori Gospod, izliću od duha svojega na svako telo, i proroći će sinovi vaši i kćeri vaše, i mladići vaši videće utvare i starci vaši sniće snove. Jer ću na sluge svoje i na sluškinje svoje u te dane izliti od Duha svojega, i proreći će. I biće da će se svaki spasti koji prizove ime Gospodnje. Ovoga Isusa vaskrse Bog, čemu smo mi svi svedoci. Desnicom dakle Božjom podiže se, i obećanje Svetoga Duha primivši od oca, izli ovo što vi sad vidite i čujete. Tvrdo dakle neka zna sav dom Izrailjev da je i Gospodom i Hristom Bog učinio ovoga Isusa koga vi raspeste. A kad čuše, ražali im se u srcu, i rekoše Petru i ostalim apostolima: Šta ćemo činiti, ljudi, braćo? A Petar im reče: pokajte se, i da se krstite svaki od vas u ime Isusa Hrista za oprostjenje greha, i primićete dar Svetoga Duha. Jer je za vas obećanje i za decu vašu, i za sve daljne koje će god dozvati Gospod Bog naš.“ (Dela 2, 1-7. 11-18. 21.32.33.36-39.)

---

5. Glava

IZLIVANJE SVETOG DUHA

Kada je okupljao oko sebe dvanaestoricu apostola, na kojima je želeo da osnuje svoju crkvu, Isus ih nije potražio u rabinskoj školi niti u redovima sinedriona, a još manje da ih je tamo poslao radi školovanja. Ni Grčka, središte filozofije i kulture, nije mogla da ih spremi za evangelizaciju sveta, niti Rim sa visokim pravnim školama i vojnom veštinom. Našao ih je na sunčanim obalama Galilejskog mora, proste, ali iskrene i željne istine; i kad ih je pozvao, odmah su pošli za njim. Bili su spremni da budu ništa samo da uzvise svoga Učitelja i Gospoda. Nesvesno, ali su iz dubine svoje duše poslušali Gals Svetoga Duha, i bili su gotovi; bez trunke ljudskog lukavstva, da mu se potpuno predju za službu na koju im je ukazao.

Ipak nespremni za Hristovo delo - Za Isusa su ti ljudi predstavljali stvarno težak problem. Dokle god se Isus zadržao na zemlji, posao oko pripreme učenika još nije bio završen. Oni su za one tri i po godine čuli divne istine evanđelja i bili svedoci veličanstvenih dela. Jedino su oni razumeli duboki smisao Isusovih priča ili upoređenja i u Isusu našli onoga koga je svet odavno želeo. Ipak je Isus za njih ostavio jedan nedovršeni posao i njima poverio težak zadatak propovedanja evanđelja celom svetu.

Uprkos svim preimućstvima, Hristovi apostoli još nisu bili spremni za rad na koji ih je Isus pozvao. Njihovo rivalstvo za prvenstvom u budućem radu, nedostatak samoodricanja i požrtvovnosti, ostavili su ih potpuno nespremne za Isusovo delo. Sve dokle nisu primili Hristovo obećanje sa visine, ostali su kao i drugi ljudi koji su slušali Hrista i divili se njegovim delima. Isus im je dao život, ali ne još i sile; dao im je istinu, ali ne i spremnost da je objave svetu.

Hristovo stradanje je još više raspršilo njihovu nadu i spremnost za propovedanje istine. Iako su ga ljubili, sada su ga ostavili. Najgrublje postupanje s njim, besramno i bezobzirno prikivanje na krst omiljnog Učitelja i Mesije, uništilo je u njima i poslednji zračak nade. „A mi se nadamo da je on onaj koji će izbaviti Izrailja.“ (Luka 24,21) U njegovoj sramnoj smrti nisu mogli sagledati svoj život i večno spasenje. U njegovom poniženju nisu mogli videti konačnu pobedu niti u tami koja je ispunila njihovu dušu, cenu za svoje videlo života. Čak i posle uskrsnuća, kada je njihova slomljena nada ponovo oživela, postavili su mu slično pitanje: „Gospode! Hoćeš li sad načiniti carstvo Izrailjevo?“ (Dela 1, 6)

Dakle, u njihovom se životu nije video nikakav poseban napredak. Telesne ili materijalne stvari i neodoljivost jevrejske predrasude bile su im kao zamke oko srca. Tako nisu mogli da shvate Hristovu misiju i njegov zadatak na zemlji. Još su bili, kao i njihov narod, sanjalice koje su očekivale obnovljenje starog jevrejskog carstva. Njihova nada u to carstvo bila je duboka i jaka. Hristovo uskrsnuće su smatrali za garanciju svoje nade. I to ih je upravo onespobilo za Hristovo delo na zemlji.

Bez sile Svetog Duha osuđeni na propast - Da bi poverio učenicima veliki zadatak posle završetka svog dela na zemlji, a pre nego što je ponovo seo na presto na nebu, Isus im je ukazao na tri suštinske stvari rekavši im: „Dade mi se svaka vlast na nebu i na zemlji. Idite dakle i naučite sve narode krsteći ih va ime Oca i Sina i Svetoga Duha. Učeći ih da sve drže što sam vam zapovedio; i evo ja sam s vama u sve dane do svršetka veka.“ (Matej 28, 18-20)

1) Sila koja im je bila potrebna nalazila se u Hristu.

2) Zato je trebalo da idu u celi svet i da nauče ljude svemu što im je on naredio i da ih krste u ime sva tri božanska Lica (Osobe). Ovde Isus spominje i Svetog Duha, koji je trebalo da ih obuče u silu i osposobi za taj veliki zadatak.

3) Trebalo je zatim da uče sve narode i sve ljude da drže što im je Isus zapovedio. Ovaj zadatak su mogli da izvrše samo pomoću nebeskog Učitelja i Utešitelja, o kome im je ranije Isus dosta govorio. (Jovan 14, 26; 16, 13)

Posle uznesenja Isus je ostavio svoje nemoćne učenike među okorelim i nemilostivim neprijateljima. Da bi dorasli novoj stvarnosti, bila im je potrebna sila sa neba – Sveti Duh, koji je mogao da načini od njih spremne ljude za tako težak posao. Trebalo je da čekaju tu silu bez koje bi sve bilo samo neuspeh, sramota i odricanje. Da ih utvrdi u tom obećanju, pre rastanka im je ponovio svoje obećanje rečima: „I gle, ja ću poslati obećanje oca svojega na vas; a vi sedite u gradu Jerusalimskom dok se ne obučete u silu s visine.“ (Luka 24, 49)

„Čekajte dok se ne obučete u silu sa visine.“ Nije im rekao koliko će čekati. Za njih su sada to bile silen reči, isto kao i one „Idite po svemu svetu!“ Nalog je u tim časovima mogao da ima mnoga značenja, prijatna nagađanja i očekivanja. Iste reči danas važe za sve propovednike, evanđeliste, učitelje i lekare koji rade u Hristovom delu. Bez Hristove sile i oni i mi smo osuđeni na neuspeh i poniženje.

Čekanje prethodi izvršenju naloga - Hristova crkva, koju vode i uče njeni propovednici, stoji pred velikim zadatkom. Da bi ona izvršila taj veliki zadatak, mora, kao i apostoli u ono vreme, da čeka na obećanu silu. Bez čekanja na tu silu, silu Svetog Duha, nema izgleda za uspešno obavljanje velikog zadatka. Duh proroštva kaže:

„Nama je potrebno krštenje Svetim Duhom. Bez toga mi smo nesposobni da idemo i izvršimo naš zadatak kao i učenici posle raspeća njihovog Učitelja. Isus je poznao njihovu nespremnost, njihovo siromaštvo; zato im je rekao da čekaju u Jerusolimu, gde će se obući u silu sa visine.“ (Review and Herald, 18. Februar 1890)

Dalje čitamo: „Propovedanje Reči biće bez uspeha ako je bez stalnog prisustva i pomoći Svetog Duha. Sveti Duh je najmoćniji učitelj božanske istine. Samo će istina oživeti savest i preobraziti život kada je Sveti Duh upiše u srce. (Čežnja vekova, str. 671)

Obratimo pažnju naročito na ovu misao: „Ako se božanska sila ne ujedini sa ljudskim naporima, ni najveći čovek ne može se baš ni trunku pomoći. Sveti Duh nedostaje u našem radu.“ (Review and Herald, 18. Februar 1890)

Gospod se ne žuri, iako se ljudima žuri. Gospod je poslao Mojsija u pustinju za četrdeset godina, i za to vreme pripremao ga je za veliki zadatak; a na početku te pripreme Mojsiju je bilo četrdeset godina. U to vreme su Izrailjci u Misiru stenjali pod teretom ropstva i teških radova. Njihov pokret iz Misira je sličan našem adventnom pokretu. Bog i danas priprema svoje ljude za svoj veliki zadatak: da iz duhovnog Misira izvede svoju decu za novu zemlju i novo nebo. Gospod je takođe i Savla poslao u arapsku pustinju za nekih četrnaest godina, i tamo ga je pripremio za zadatak koji mu je predao. Za to vreme svet je čekao u tami praznoverja i neznanja. Zar se od nas danas manje traži nego od njih u ono vreme?

Isus se takođe punih trideset godina spremao za rad od svega tri i po godine. Ako naš bezgrešni Gospod nije ušao u rad svoje javne službe bez pomazanja Svetim Duhom, kako možemo mi grešnici, nemoći i slabi ljudi da prihvatimo tu službu bez sile sa visine – Svetog Duha Božjeg?

Kako se usuđujemo da prihvatimo rad u Hristovom delu, u kome su on, njegovi apostoli i proroci, uzlazili sa puno Božjeg straha i poštovanja?

Nadahnuti pisac Dela, evanđelist Luka, piše o toj pripremi, i kaže: „I sabravši ih zapovedi im da ne idu iz Jerusolima, nego da čekaju obećanje očino,

koje čujete, reče, od mene; jer je Jovan krstio vodom, a vi ćete se krstiti Duhom Svetim ne dugo posle ovih dana.“ (Dela 1, 4. 5)

Neko je s pravom rekao da se knjiga Dela apostola može slobodno nazvati Dela Svetog Duha.

Ovde ponovo čujemo kako je učenicima rečeno da čekaju u Jerusalimu za silu sa visine, za Očevo obećanje, tj. silu Svetog Duha. U Božjoj reči nalazimo bogata obećanja. Ali, ono obećanje koje nam je Isus dao, ispred svih ostalih je, jer je to i Očevo obećanje. To obećanje je vezano za uspešan rad u Hristovom delu na zemlji, za objavljivanje njegovog spasonosnog Evanđelja.

Prazno mesto koje je ostavio Juda popunjeno je pre vremena - Kako je teško čekati! Kod apostola se pojavila velika praznina: Judino izdajstvo, a zatim i apostolska nespremnost da shvate Spsiteljevu misiju ili zadatak na zemlji. Apostoli nisu mogli da popune mesto koje je ostavio Juda. Isus je lično izabrao svakoga, a da se o tome ni sa kim nije savetovao. Ali, sada Isusa više nije bilo među njima. Oni su jednostavno slušali njegov nalog da ne idu iz Jerusalima sve dok se njegovo obećanje ne ispuni. Dokle su morali čekati nije im bilo poznato; jednostavno su morali čekati, čekati do silaska Svetog Duha u sili.

Istina, oni su izabrali neke ljude da popune prazninu koju je Juda načinio. To su učinili bacajući kocku pred Gospodom, koja je pala na Mateja. Bog ne zaboravlja, mada su ljudi neposlušni. Bog dugo trpi. Izgleda da Matej nije bio izabranik Svetog Duha. Isus nije bio među njima, a božanski vodič – Sveti Duh, još nije bio sišao na njih. Čini nam se da ni njihov izbor nije bio najbolji. Trebalo je da čekaju da i na to Bog odgovori, a ne da to sami tako brzo reše.

Dve godine kasnije, Bog je izabrao Savla iz Tarsa. O sebi piše ovaj apostol: „Pavle, apostol, ni od ljudi, ni kroz čoveka, nego kroz Isusa Hrista i Boga Oca, koji ga vaskrse iz mrtvih.“ (Galatima 1,1) U temelju novog Jerusalima, u kojem su ispisana imena dvanaest apostola, zacemento će biti ime apostola Pavla.

Čak izbor i jednog službenika u jednoj mesnoj crkvi nije moguće izvršiti ispravno bez vodstva Svetog Duha, kao što bez njega nije moguće pripremiti i održati jednu dobru propoved. Često ćemo mnoge stvari u delu okončati dizanjem ruku, a da nismo dovoljno čekali na vodstvo Svetog Duha. U tome se mnogo puta vidi ljudsko delo umesto delo Svetog Duha. Ali ni dizanje ruku neće mnogo pomoći ako svoje ruke ne podižemo ka onome koji u svojim rukama drži zvezde svojoj crkava, svoje crkve iz novozavetnog vremena. (Otkrivenje 2, 1)

Paraklit izabira ljude i služi se njima - Propovednik neće biti opunomoćeni Božji vesnik ako nije pozvan i izabran od Svetog Duha. O tome čitamo u knjizi Sluge evanđelja, str. 147 (naš prevod): „Samo oni koji dozvoljavaju da ih Bog tako uči, oni koji dozvoljavaju da se u njima manifestuje Sveti Duh, oni u čijem se životu manifestuje Hristov život, mogu da stoje kao prestavnici svoga Spasitelja.“

Hristos vrši izbor ljudi za službu u svom delu i on im daje silu za rad. U apostolsko vreme je Sveti Duh izabrao i starešine i đakone za službu u njegovoj crkvi, a ne vernici sa pravo izbora. Vernici su jednostavno prihvatili ono što je Sveti Duh učinio i to potvrdili. To potvrđuje apostol Pavle ovim rečima: „Pazite dakle na sebe i na sve stado u kome vas Duh Sveti postavi vladikama da pasete crkvu Gospoda i Boga koju steče krvlju svojom.“ (Dela 20, 28)

Luka beleži takođe izbor Varnave i Savla za posebnu službu propovedanja Evanđelja: „A kad oni služahu Gospodu i pošćahu, reče Duh Sveti: odvojte mi Varnavu i Savla na delo na koje ih pozvah. Tada postivši i pomolivši se Bogu menuše ruke na njih i otpustiše ih. Ovi dakle poslani od Duha Svetoga sidoše u Seleukiju, i odande otploviše u Kipar.“ (Dela, 13, 2-4)

Sam Bog izbira ljude i poverava im službu u svom delu. O tome piše apostol Pavle: „I on je dao jedne apostole, a jedne proroke, a jedne evanđeliste, a jedne pastire i učitelje.“ (Efescima 4, 11)

Ako Paraklit ne izabere, ne upotrebi i ne blagoslovi, sve je uzalud. Kad bi bilo manje diplomatije, a više molitve, manje računanja, a više moljenja, Sveti Duh bi bio voljan da ukaže na pravi put. Ako odbor mesne crkve ili sama crkva preuzme da izvrši izbor bez Svetog Duha, njen korak može biti samo uvreda Svetog Duha. Apostolski i starešinski sabor u Jerusalimu je slika i uzor svakom odboru i svakoj odluci. O tome čitamo: „Jer naše za dobro Sveti Duh i mi da nikakvih tegoba više ne mećemo, na vas osim ovih potrebnih.“ (Dela 15, 28)

Ovde možemo jasno da vidimo da Sveti Duh mora iamtati prvo mesto u našem radu i odlukama.

Pedesetnica – dan uvođenja Svetog Duha u rad - Pedesetnica je bila dan uvođenja Svetog Duha u njegov rad kao upravitelja Hristove crkve. Sveti Duh je jedini pravi namesnik Isusa Hrista na zemlji. Celokupno rukovođenje crkvom povereno je njemu sve do Hristovog slavnog dolaska. Od dana pedesetnice Sveti Duh preuzima sasvim drukčiji rad. Ali, ipak on može da sarađuje samo sa onim ljudima koji su mu potpuno predali svoj život, nad kojima može da vrši potpunu kontrolu.

Ova se istina ispunila u apostolskoj crkvi, o čemu čitamo u Delima apostola:

1) Izabira ljude za evanđeosku službu (Dela 13, 2). 2) Šalje izabrane na rad (Dela 13, 4) 3) Ispunjava svoje poslanike (Dela 13,9) 4) Stalno ispunjava svoje sluge (Dela 13, 52) 5) Sređuje prilike u crkvi (Dela 15, 28). Zabranjuje rad ako to nađe za dobro (Dela 16, 6.7)

U 1. Korinćanima 12. glavi imamo izveštaj da su razni darovi u crkvi došli iz istog izvora, od „jednog i istog Duha“. (1. Korinćanima 12, 4-13)

U Riznici svedočanstava, sveska II čitamo na str 285: „Komplikovane naprave slične točkovima koje su se, kako se to proroku činilo, kretale bez ikakvog reda, bile su pod upravom ruke Beskonačnog. Duh Božji, koji mu se ovde otkrio kao pokretač i upravljač ovih točkova, pretvorio je zbrku u sklad; i tako je ceo svet bio pod njegovom upravom. Milijarde proslavljenih bića bile su spremne da na njegovu reč savladaju silu i namere zlih ljudi i donesu dobro njegovim vernicima.“

„Čekajte!“ – glasio je Hristov nalog njegovim apostolima pre pedesetnice. Kako je teško čekati na Boga! Mi mislimo da gubimo vreme kada čekamo na Svetog Duha i njegovu silu. I kao što uvek činimo, odlazimo na posao za Boga, a da prethodno nismo primili silu Svetoga Duha, bez koga nismo spremni da radimo za Boga! Nema potrebe da trčimo pre nego što nas Gospod šalje na rad. Pogledajmo šta je rekao Gospod onima koji trče na rad, a Bog ih još nije poslao: „Ne slah tih proroka, a oni trčaše; ne govorih im, a oni prorokovaše.“ (Jeremija 23, 21) I onda kaže Gospod da je trebalo da čekaju i da „stoje u mom savetu“ pre nego što pođu na rad: „Da su stajali u mom veću, tada bi kazivali moje reči narodu mojemu, i odvrćali bi ih s puta njihova zloga i od zloće dela njihovih.“ (Stih 22) Mnogi su i danas kao i onda skloni da pođu na rad, a da pre toga u molitvama nisu razgovarali sa Bogom i čuli glas Svetog Duha, koji bi im kazao da pođu, kuda da krenu i kako da rade. Bog je dao sveto obećanje ovim rečima: „I uši će tvoje slušati reči iza tebe gde govore: to je put, idite njim, ako biste svrnuli na desno ili na levo.“ (Isaija 30, 21)

Kako živimo u vreme trke u poslovanju, i mi često dolazimo u opasnost da ne stignemo da se pripremimo za ovaj sveti rad, polazimo često sami na taj rad i sami se vraćamo sa rada, bez ploda i uspeha. Duh proroštva nam daje ovaj savet:

„Naša je prednost da se oslonimo na Boga i njegovu reč. Isus je trebalo da ostavi svoje učenike i da se vrati ne nebo, a svojim učenicima je dao nalog da propovedaju njegovo evanđelje svim narodima, plemenima, kolenima i jezicima.

Ali im je rekao da prvo čekaju u Jerusalimu, gde će se obući u silu sa visine. To im je garantovalo uspeh u radu. Sveto pomazanje je moralo ispuniti njegove učenike.....

Ovo je način na koji i danas treba da rade propovednici koji propovedaju istinu o Hristovom dolasku na oblacima, koji treba da spremе jedan narod koji mora biti gotov da se održi na veliki dan Gospodnji. Iako je Isus dao obećanje učenicima da će primiti Svetog Duha, to ih nije oslobodilo od prednosti da se mole za dolazak Svetog Duha. I oni su se molili iskreno, istrajno i jednodušno. Propovednici koji su danas na radu propovedanja svečane istine koja treba da spremi narod za dolazak Gospoda, dužni su i danas da se mole za silu Svetog Duha. Onda su apostoli i ostali učenici u molitvi bili jednodušni. Stvari bez vrednosti nestale su ispred njihovih očiju, niti su se bavili nekom novom teorijom o tome kako će doći Očevo obećanje. Svi su bili jedno u veri i duhu. Oni su svi bili složni.“ (Sluge evanđelja str. 370.371. original)

Neprestani rad naša opasnost - Naša opasnost leži u tome da se stalno nađemo na poslu, a da za molitvu nemamo vremena; da ne stignemo da proučavamo i da ne razmišljamo o sebi i svom duhovnom životu. Mi se obično pravdamo kako smo zakasnili u radu. Oko nas ljudi umiru, a mi ćemo uskoro da se suočimo sa poslednjom nevoljom – svi tako kažemo. I tako jurimo na posao, u stalnom smo poslu i danju i noću i ništa ne postićemo kao oni Isusovi učenici kad su svu noć lovili ribu bez uspeha. Ali u samo svanuće, samo za nekoliko trenutaka u prisustvu njihovog Gospoda i Učitelja koji im je u tom trenutku dao svoj savet, njihove su mreže bile prepune riba, da su ih jedva izvukli na suvo.

Čovek je sklon da misli da postoje hiljade raznih uputstava i načela koja treba da primenimo u svom radu, što mnoge dovodi do iskušenja da se premalo mole za nebesku spremnost za propovedničku službu. Moramo priznati da je ovo slepoća mnogih nas! Priznajem da je ovo bila i moja slepoća. Mi ne smemo ići na Hristov posao, a da se prethodno nismo obukli u obećanu silu sa visine! Bog je u stanju da za samo nekoliko minuta učini daleko više kad je nas obukao u svoju nebesku silu, nego što bismo sami postigli u radu jedne cele sedmice. Iako prava ljubav počinje kod krsta, prava uspešna služba počinje sa pedesetnicom, izlivanjem sile Svetog Duha.

Duh proroštva kaže: „Prava religija ne može da da odgovor na savremena pitanja. Mi možemo obaviti sve propise svoje vere, a da budemo bez Svetog Duha suhi kao Gelvujske gore.“ (Svedočanstva, sv. 6 str. 417, 418)

Moramo primetiti ponovo da su Hristovi učenici morali čekati u Jerusalimu, u gradu sa mnogo buke i velikog mnoštva ljudi, u gradu u kom je samo nekoliko sedmica ranije raspet njihov Gospod. Taj grad je bio njihov

neprijatelj i disao mržnjom protiv Hrista i njegovih sledbenika. Taj grad je i ranije progonio proroke i ubijao svete poslanike. Nad njim je Hristos izgovorio teške reči osude: „Jerusalime, Jerusalime, koji ubijaš proroke i zasipaš kamenjem poslana k sebi! Koliko puta hteh da skupim čeda tvoja kao kokoš gnezdo svoje pod krila, i ne htete! Eto će vam se ostaviti kuća vaša pusta; a ja vam kažem: nećete mene videti dok ne dođe da rečete: Blagosloven koji ide u ime Gospodnje.“ (Luka 13, 34.35)

Jerusalim je za njih bio poslednje mesto u svetu o kome su dobro mislili. Ali iako je bio takav grad, njegovo iskustvo pokazuje da je Bog u stanju da izlije svoj blagoslov na bilo kom mestu na zemlji. Da su učenici otišli na neko mirno mesto, negde u brda Galilejska, daleko od buke i vike naroda, ili negde na mirne obale Galilejskog jezera, pali bi u iskušenje da tamo i ostanu, kao što je to učinio Petar kad je predložio Gospodu da ostanu sami na Gori preobraženja, da bi zaboravili nevolje i potrebe ljudi.

Božanska volja izvršena - Pristupamo sada rečima Dela 1, 8: „Nego ćete primiti silu kad siđe Duh Sveti na vas; i bićete mi svedoci i u Jerusalimu i po svoj Judeji i Samariji i tja do kraja zemlje.“

Ove reči Spasitelj je izgovorio neposredno pred svoje uznesenje, i odmah iza toga učenici su se vratili u Jerusalim i ušli u gornju sobu, u kojoj su čekali na Isusovo obećanje. Od ovog trenutka Isus je skrenuo misli svojih učenika sa sebe kao središte njihove vere i nade u Svetoga Duhakao upravitelja i božansku izvršnu vlast ili volju u novom istorijskom razdoblju. Njihove misli su otada upućene sa materijalnog i zemaljskog na nebesko i duhovno. Pred oči svojih učenika Isus je izneo novo polje, novu viziju, a sila pedesetnice tako se i daje. Njihova su srca otada razmišljala o nebeskom, očevom obećanju – Svetom Duhu, trećoj Osobi božanstva.

Tako je Sveti Duh sišao na apostolsku crkvu kao rani dažd, dok će se na poslednju crkvu izliti kao pozni dažd. Između ta dva razdoblja izgubljena je vizija o ovoj nebeskoj sili, te ona nije delovala u svojoj punini.

29. novembra 1848. godine za jedno vreme voda se nije bučno spuštala niz Nijagarine vodopade. Na jezeru Iri nahvatao se debeli led, koji je zbog jakog vetra pucao i stvarao ogromne sante. Te sante načinile su ledenu branu ispred samog vodopada. Brzaci su zatim nestali i voda prestala da pada sa velike visine. To je bio istorijski dan za reku Nijagaru. Ali, ubrzo je došlo do topljenja leda i ogromna masa vode počela je ponovo da pada niz litice vodopada.

Mi smo pred sličnim iskustvom u pogledu rada sile Svetog Duha. Hvala Bogu za Pozni dažd!

---

6. Glava

VELIČANSTVENA PROMENA NA DAN PEDESETNICE

Van svake sumnje je da je reč sila u našem stihu ključna reč. Ona vodi poreklo iz grčkog jezika na kome glagol dinamis, i od nje su izvedene reči dinamično, dinamit, dinamo, puna života i mogućnosti. Samo se ovim duhovnim dinamitom mogu razbiti stene ravnodušnosti, greha, formalizma i sebičnosti. Samo zamahom ove sile mogu da se pokrenu točkovi zamrlog života i učmali propovednici Adventnog pokreta. Samo će ovaj dinamo da da struju života ljudskim sprovodnicima, koji su određeni da donesu život u mesne crkve i u svet. Samo tako ćemo dobiti svetlost, toplotu i silu, što će ispuniti celu zemlju slavom Božjom.

Posmatrajmo sada tri faze u radu ove sile: 1) Potrebna sila, 2) Priroda ove svima dostupne sile i 3) Razlog zbog kojeg se ona daje.

Nama je potrebna ova nebeska sila. Mi moramo poznavati njemu prirodu i cilj zbog kog nam se nudi. Ta sila ne potiče od nas, ni od ljudi, već s neba, i ona nam se daje sa određenom svrhom: da završimo propovedanje evanđelja ovom svetu. Bez nje je naš zadatak neostvarljiv, jer je ogroman i nadmašuje sve ljudske sile; samo je ta nebeska sila potrebna za izvršenje našeg zadatka.

1) Kad je Isus rekao da „bez njega ništa ne možemo“, vas svake je sumnje Isus mislio na ovu nebesku silu, bez koje ni prva crkva nije mogla niti će poslednja moći da izvrši nalog koji joj je Isus dao. (Jovan 15,5; Dela 1,8)

2) Mi moramo poznavati prirodu ove nebeske sile, koja je „oganj koji spaljuje“, ali i „oživljuje“ one koji sa strahom primaju u svoje srce. (Isaija 4,4; Jovan 6,63)

3) Mi takođe moramo znati svrhu ili cilj radi koje nam se daje ova sila: da njenom slavom i njenim svedočanstvom pomognemo iskrenim ljudima da upoznaju, zavole i obrate se svom Spasitelju i Gospodu, Isusu Hristu. (Zarija 4,6; Dela 1,8; 1.Korinćanima 12,3)

Naša četvorostruka priprema za rad sa ovom nebeskom silom - Kada je pozvao i izabrao dvanaestoricu apostola za propovedanje evanđelja celom svetu, Isus im je u toku svog rada s njima ukazao na potrebu njihove četvorostruke pripreme za taj rad. Prvo: potrebu duhovne sile, da bi živeli svetim životom jer je Isus znao da su učenici samo ljudi kojima vladaju telesne sklonosti i želje. Da bi i oni i mi danas zaista živeli svetim, pobedonosnim životom; da bi vršili službu ugodnu Bogu i ljudima i da bi priveli grešnike ka Hristu, potrebna nam je duhovna sila, a to je Sveti Duh. Drugo, bila im je potrebna nova ljubav i nova volja, jer su sse pred njima, kao i pred nama danas, nalazila moćna sila demona i grešnika. Nevolje i progonstva su ih čekala. Oni su morali znati kako su se sramno odrekli svoga Gospoda i ostavili ga samog u Getsimaniji i na krstu. Treće, bila im je potrebna jaka intelektualna sila, jer su do tada živeli u neznanju i nesposobni da shvate zadatak svoga Gospoda i nalog koji im je dao. Četvrto, potrebna im je bila sila u službi radi uspeha koji se od njih očekivao.

Zar nama nije potrebna ova priprema, ova sila? Suština hrišćanske istine, kao i hrišćanstva leži u predanju Božjoj sili i posvećenju za propovedanje evanđelja svim ljudima na zemlji. Ova sila nam je potrebna. Ona je moguća, stvarna, lična i plodonosna. Ova sila se nalazi u Svetom Duhu, i Gospod nam i daje Svetog Duha Radi njegove sile koja sve može i koja je spremna da nas ispuni i osposobi za propovedanje istine ovom svetu.

Isus nije nikada govorio o Svetom Duhu kao o nekom uticaju ili svojstvu, kao što su ljubav, milost ili dobrota. Sveti Duh je nebeska Ličnost (Osoba/, koja želi da živi u nama i da nam podari silu koju ona raspolaže. Ta sila se nalazi u samom Svetom Duhu. A kad mi primimo Svetog Duha, primićemo i njegovu silu koja je u njemu. Tada možemo hteti i činiti ono što je Bogu ugodno. Bez Svetog Duha smo lišeni te nebeske sile. On je daje i on je njen izvor. Bog nam ne daje Svetog Duha da se mi služimo njime, već da se on posluži nama. Ali, odluka je lična: da li ću je primiti u njenoj punini ili je sputati, svezati, kao nekada stari Izrailj. (Isaija 63, 9,10)

U početku Bog je stavio ovu silu u čovekovo srce. Ali, padom u greh, čovek je bio lišen njene sile. I sada nam je Bog ne može poveriti kao tada. Svu silu Svetog Duha Bog je sada predao Hristu, koji nam je i daje. Kad nam Hristos daruje Svetog Duha, s njim nam daruje i njegovu silu. On je ne daje onome koji hoće da je ima. On je daje onima koji se u svemu slože sa Bogom i time ispune sve uslove za njen prijem. Mi moramo nešto učiniti pre nego primimo ovu silu. O tome ćemo kasnije više govoriti. Ali, zakoni sile su utvrđeni zakoni. Kako u fizičkom svetu tako i u duhovnom, čovek mora da ispuni uslove, da poštuje zakone sile i onda će sila raditi preko njega.

Nebeska sila nije intelektualna sila - Mi moramo znati prirodu nebeske sile. Ona nije intelektualna sila čovekove osobe, koja se često manifestuje u silnom besedništvu. U vreme pedesetnice bilo je mnogo boljih i jačih govornika od apostola Petra i njegovih drugova. I danas ima silnih govornika, koji su u stanju da svojim govorom pokrenu mase ljudi. Ali nebeska sila nema veze sa ovom vrstom sile – besedništvom. Sila besedništva se pre može pripisati sposobnosti, dau, školovanju. Ali nebeska sila se može dati jednom ribaru Petru ili neukom Jovanu.

Govornik je u stanju da svojim sjajnim govorom uzbudi ljudska osećanja i proizvede veliko oduševljenje. Takvim govornicima mnogi zavide. Ali, sila Svetog Duha nije ove prirode. Vatrenost intelektualne sile zadobija za vreme, i iščezava; ali sila Svetog Duha ostaje sa posvećenim ljudima za večnost. Intelektualna moć nije sila Svetog Duha, iako je njegov dar. Najспособniji ljudi na svetu ne mogu se primaći sili nebeskog porekla, sili Svetog Duha. Intelektualna moć može navesti svet na dobre i zle postupke, na divna ali i na čudna dela; ali osvedočiti smrtinka daje grešnik, dovesti ga do iskrenog i javnog pokajanja i promene načina mišljenja i života, sasvim je druga stvar. Ono prvo je od sveta, ljudsko; ovo drugo je sa neba, od Svetog Duha.

Psihološki uticaj se često može primetiti na velikim skupovima, na političkim ili verskim. Tu će se često dejstvo govorništva pripisati mudrosti ili Svetom Duhu; ali uticaj koji vrši Sveti Duh na ljudsko srce, sasvim je drugog karaktera. Često mogu i orkestarska muzika ili horska pesma da dovedu do uzbuđenja. A to je redovno uvek psihološki uticaj na slušaoce. Ne smemo smetnuti s uma da su često i suze u crkvi plod psihološkog dejstva, a manje delovanja Svetog Duha. Logički iznošenje neke istine, intelektualno ubeđenje i utisci na maštu u velikom broju slučajeva su delo čoveka. Ali ono što čini Sveti Duh, ostaje trajno, plodno, temeljito. Novi ljudi i nove žene, kojima je Hristos sve i sva u ovom životu, plod su delovanja sile Svetog Duha. Rodovi Svetog Duha se tada jasno vide kroz celi život, jer su izrasli i sazreli u životu koji je u skladu sa Bogom i njegovim Svetim Duhom. (Galatima 5, 22.23; Efescima 5,9)

Ljudske sposobnosti – često smetnja Svetom Duhu - Spomenute ljudske sposobnosti su često smetnja radu Svetog Duha. Često ćemo smatrati da dobar govornik poseduje silu Svetog Duha. U stvari govornik sve popunjava sobom: on je u svemu što kaže i učini. Međutim, Sveti Duh najčešće radi kroz poniznog i posvećenog čoveka. Mudrost ovog sveta je ludost pred Bogom. I jednostavan govor, bez mnogo besedničkog, ali koji dolazi iz skrušenog srca, osvedočenog u nemoć ljudsku i zavisnost od Božje sile, može biti dokaz da sila Svetog Duha radi u propovednikovoj duši za dobro mnogih slušalaca.

Besednici nas nikada ne mogu poučiti o tajni sile Svetog Duha. Bezuslovno poverenje u Božje reči, potpuna samopredaja u Božje dobre ruke i potpuno posvećenje glasu Svetog Duha, jesu putevi koji nas vode u naručje nebeske sile, u ruke Svetog Duha. Apostol Pavle je naučio ovo posle svog pokušaja da ubedi mudre Atinjane. Posluživši se lepotom besedništva, logičnošću dokaza i filozofijom grčkih mudraca, izašao je iz Atine, a da za sobom nije ostavio novostvorenu hrišćansku crkvu. Zato i nemamo poslanicu Atinjanima – kao što imamo poslanice Solunjanima, i to dve.

Došavši u Korint, sećajući se onoga što je doživeo u Atini, rekao je Solunjanima: „Jer nisam mislio da znam što među vama osim Isusa Hrista, i toga raspeta.“ (1. Korinćanima 2,2) U narednim stihovima ovog poglavlja objašnjava način svoga rada među Solunjanima.

Duh proroštva kaže o čovekovojoj nemoći da išta učini za spasenje grešnika, osim da svoje napore sjedini sa Božjim: „Spasavanje grešnika je isključivo Božje delo, a čovek je samo njegovo oruđe. Čovek nije u stanju da rukovodi Božjim delom na svoj način, jer sve što čovek čini, čini to spolja, a Bog deluje iznutra. Božanska sila se mora sjediniti s ljudskim naporom, inače ne možemo biti Božji pomagači.“ (Review and Herald, 6. maj 1890)

Sila Svetog Duha nije sila organizacije, mnoštva ljudi ili bogatstva. Najveći deo vidljive sile Hristove crkve danas je plod organizovanih napora. Najčešće su „uspešni propovednici“ uspešni zbog dobro organizovane saradnje s vernicima i mudro postavljenih planova. Njegov uticaj i uspeh su načešće plod dobre „mašinerije“. Istina, propovednik se iskreno i ozbiljno priprema i moli, a to čini i sa svojim pomagačima; Duh Božji očekuje sve što čovek može, ali čovek mora priznati Svetom Duhu najboji i najveći deo požnjevenog uspeha.

Ako se propovednik zalaže u radu, postavi sve na dobru organizaciju i postigne neke uspehe, postiže ih u najbolju ruku sa svojom mašinerijom. Površno pripremljene duše, organizovane u mesnim crkvama, mogu biti slične nesigurnim lađama koje plove pomoru sa tovarom bezživotnih osoba. Takvi vernici su polumrtvi u klupama (stolicama), polumrtvi u hrišćanskom životu i radu za Gospoda. Za njih bi nebeski Svedok mogao da kaže da „imaju ime da su živi, a mrtvi su“. Bez sile Svetog Duha nijedan vernik i nijedna crkva ne mogu opstati u časovima iskušenja i napasti. Sa živim Svetim Duhom propovednik mora spremati žive ljude i žene, žive kad im govori u crkvi, žive i kad ih pozove na rad za Gospoda.

Osvedočava i privlači ka Hristu - Šta je onda, priroda ove nebeske sile i kako ona radi?

Prvo, sila Svetog Duha osvedočava grešnika u greh. Ona pomaže grešnicima da vide sebe onako kako ih Bog vidi. Slušaoci odlaze svojim kućama, a da se nisu mnogo udivili propovedniku; odlaze pokrenuti, uznemireni, osvedočeni, rešeni možda da propovednika više nikada ne slušaju. Ali u dnu svoje duše sada znaju da propovednik ima pravo, da je rekao istinu, da su oni ti jadnici koji su izgubljeni, no koje Bog ljubi i zove. Takvi propovednici nisu najpopularniji, ali su silni. Njima niko ne laska. Sila Božjeg Duha je govorila kroz njegova usta i dovela ih pred Sudiju zemlje, pred kim su odlučili da isprave nepravde, da se pokaju i potraže milost i spasenje.

Drugo, sila Svetog Duha uzdiže Hrista i čini ga stvarnim u očima slušalaca. Ima propovedi koje osvedočavaju u istinu. Ima i takvih koje osvedoče slušaoce da je Isus stvarno Spasitelj sveta, da je on stvarna ličnost, da je Sin Božji, da će ponovo doći u slavi i sili i da će svet podeliti u dve grupe. Takve su propovedi jake duhovne propovedi. Takve propovedi osvedoče ljude i žene da im je Hristos potreban kao njihov lični Spasitelj i oni ga radosno primaju u srce i život.

Treće, sila Svetog Duha vodi ljude na odluku. Ljudi nisu tek saznali nešto što ranije nisu znali, niti su sada osetili da se u njihovom srcu rodila nova misao, javio novi ideal. Sila Svetog Duha, koja se manifestuje u rečima koje je propovednik čitao i tumačio iz Pisma, nagoni slušaoce na odluku; da promene svoj život i da žive kako je Isus govorio. To je dokaz o radu sile Svetog Duha.

Sveti Duh daje silu da svedočimo - Ovo je krajnji cilj zašto nam Bog daje silu Svetog Duha. Bog nam daje Svetog Duha u njegovoj sili da svedočimo radosno za ono što je Isus učinio za nas i što želi da učini za druge. Kao Hristova deca, mi smo dobili ovu silu da svedočimo ljudima za Hrista, a nikako neprestano da dokazujemo. Ništa nije tako jako kao lično svedočanstvo poštenog i iskrenog svedoka. Učenost advokata može da se postidi pred iskrenim i poštenim svedokom. Ništa nije jednostavnije, ali tako živo kao lično svedočanstvo. Svedočenje je kazivanje onoga što smo videli i čuli ili iskusili. Isus je rekao o svedočenju: „Mi govorimo što znamo, i svedočimo što vidimo...“ (Jovan 3, 11)

Svedok, dakle, mora da zna nešto pouzdano. Na sudu može jednostavan čovek da kaže: „Svedočim ono što sam video i čuo.“ Reči takvog svedoka su zapisane kao verodostojne, istinite. Ako li svedok slaže, kriv je za krivokletstvo. Ali, on mora svagda da govori istinu, samo istinu i ništa drugo do istinu. Svedok ne taji ono što je čuo i video. On je svestan činjenice da se radi o nečijem životu. I zato on govori istinu.

Jedan hrišćanin ili jedna hrišćanka daje svoje svedočanstvo na osnovu onoga što je lično iskustio sa Hristom. Oni će svedočiti za velike istine Božje koje su našli u Svetom pismu, primili od Hrista, Božjeg Sina, koje ih sada čine srećnim i radosnim. Njihovo lično spasenje koje su iskusili sa Hristom ne daje im mira dok i drugima ne kažu o tome. Oni će govoriti drugima ono što su videli, čuli i iskusili sa Bogom i njegovim Sinom. Oni su svedoci, čije srce gori od sreće i ljubavi prema Hristu, i to ne mogu da sakriju od ostalog sveta. Ali ima i takvih svedoka koji više govore nego što su iskusili. Šta je, dakle, ono što te goni da svedočiš da si spasen?

Sećamo se Petrove propovedi na dan pedesetnice i na kraju njegove reči narodu: „Pokajte se!“ (Dela 2, 38) Kako je Petar mogao da pozove ljude na pokajanje? Na osnovu svog ličnog iskustva kad se i on pokajao pored mora u trenucima kada mu je Isus tri puta uputio pitanje: „Voliš li me, Petre?“ (Jovan 21, 15-17.) Petar se sramno tri puta odrekao svoga Gospoda. To je njegovo lično iskustvo – istina: bolno i žalosno. I pošto se Petar pokajao pred svojim Gospodom, sada je mogao i narod da pozove da se pokaje. Ukazavši ne samo na potrebu da se ljudi pokaju, on im je u isto vreme ukazao i na onoga koji pomaže grešniku da se pokaje: to je Isus Hristos kroz Svetog Duha. (Dela 2, 38)

Apostoli su stajali pred narodom kao Hristovi svedoci, je im je kao nebeski svedok pomagao Sveti Duh. Petar je rekao: „I mi smo njegovi svedoci ovih reči i Duh Sveti kojega Bog daje onima koji se njemu pokoravaju.“ (Dela 5,32)

Iskustvo je temelj i podsticaj za naše svedočanstvo svetu. To je iskustvo sa Bogom, sa Hristom i Svetim Duhom. Kada je ušao u gornju sobu među svoje učenike posle vaskrsenja, šta im je Isus rekao o sebi: „I reče im: tako je pisano, i tako je trebalo da Hristos postrada i da ustane iz mrtvih treći dan. I da se propoveda pokajanje u ime njegovo i oproštenje greha po svim narodima počevši od Jerusalima. A vi ste svedoci ovome.“ (Luka 24, 46-48)

Naše svedočanstvo za Hrista je i Božje svedočanstvo. Apostol Jovan piše: „Kad primamo svedočanstvo čovečje, svedočanstvo je Božje veće; jer je ovo svedočanstvo Božje što svedoči za sina svojega.“ (1. Jovanova 5, 9) Kad mi prihvatimo Božje svedočanstvo o Hristu, kojim nas Bog osvedočava da je iz ljubavi prema nama dao svog jedinorodnog Sina, mi prihvatamo Božje svedočanstvo kao svoje lično svedočanstvo i prenosimo ga dalje na ljude koji ne znaju za njega. Apostol kaže dalje: „Koji veruje sina Božjega ima svedočanstvo u sebi; koji ne veruje Bogu načinio ga je lažom, jer ne verova svedočanstvu koje svedoči Bog za sina svojega. I ovo je svedočanstvo da nam je Bog dao život večni; i ovaj život večni u sinu je njegovom. Ko ima sina Božjega ima život; ko nema sina Božjega nema života.“ (1. Jovanova 5, 10-12)

Naša je prednost i sveta dužnost da posvedočimo drugima ono što smo iskusili sa Božjim Sinom, ono što je istina u našem životu. Ovo je najveće preimućstvo grešnika koji su spaseni Božjom milošću.

Sveti Duh kao svedok - Nama je nemoguće da svedočimo za Hrista bez pomoći nebeskog Svedoka – Svetog Duha. Jevrejski zakon je tražio svedočanstvo dva svedoka. Kad je Petar govorio, svedočio za Hrista, Sveti Duh mu je došao u pomoć i posvedočio istinitost Petrovih reči. I sam Spasitelj je došao na svet „da svedoči istinu“. (Jovan 18, 37) On je prvi svedok, a drugi je svedok Duh Sveti koji svedoči za Hrista da je istinit Sin Božji i Spasitelj sveta.

Po Božjem planu Sveti Duh je naš pomoćnik u svedočenju. Naše svedočanstvo mora biti u skladu sa njegovim svedočanstvom. I kad primimo silu Svetog Duha koji svedoči za Hrista, mi svedočimo dalje ono što je on nama posvedočio za Hrista.

Hrišćanin kao svedok je očevidac, i on zna šta govori, jer govori istinu: govori da je spasen u Hristu, da je ispunjen Svetim Duhom i da ljubi svog nebeskog Oca.

Grčka reč martis znači svedok, a pravi se od glagola martireo – svedočiti. Martis je dakle osoba koja je ubeđena u istinu i ne krije je ni po koju cenu: otkriva je životom, a premna je da je otkrije i svojom smrću. Otuda imamo reč mučenik, koju prevodimo od reči martis. Kad iskreni svedok ili martis svedoči za Hrista, on to čini kako svojim životom tako i smrću ako je potrebno. Otuda nevolje i progonstvo na prave mučenike, već ih jednostavno otkrivaju, ukazuju na njih. Hrišćanin koji nije spreman da i smrću posvedoči za svog Gospoda, nije nikakav svedok. Mučenici dakle umiru ne da bi se uvrstali u red mučenika, nego umiru zato što su mučenici – svedoci.

Spasitelj nije pripremio svoje učenike da dokazuju istinu svetu, da prućaju ljudima dokaze ili da pobijaju ono što drugi lažno iznose. On im je jednostavno prućio spasenje, koje su oni iskusili, koje je postalo njihov životni cilj i težište svih stremljenja. Oni su jednostavno trebali da posvedoče da su spaseni, a da to spasenje i ostali ljudi mogu dobiti od Boga preko Isusa Hrista. I oni koji su spremni da poveruju svedočanstvu apostola, primaju silu nebeskog Svedoka – Svetog Duha u svoje srce, koji im iznutra svedoči da je to istina. I oni to prihvataju i raduju se neiskazanom radošću.

Vratimo se na jednostavno svedočanstvo i posvedočimo svetu da smo našli silnog Spasitelja, koji spasava od zla i smrti.

Dani čekanja dovode do jednodušnosti - Kako je posle rastanka sa voljenim Gospodom došlo među učenicima do jednodušnosti? Pismo kaže: „Tada se vratiše u Jerusalim s gore koja se zove Maslinska, koja je blizu Jerusalima jedan subotni dan hoda. I kad uđoše, popeše se u sobu gde stajahu Petar i Jakova i Jovan i Andrija, Filip i Toma, Vartolomije i Matej, Jakov Alfejev i Simon Zilot, i Juda Jakovljevi. Ovi svi jednodušno bijahu jednako na molitvi i u moljenju sa ženama, i s Marijom materom Isusovom i braćom njegovom.“ (Dela 1, 12-14) „I kad se navršši pedeset dana bijahu zajedno svi apostoli jednodušno.“ (Dela 2,1)

Pedesetnica je bila jedan od tri starozavetna praznika. Ona je zauzimala središnje mesto među druga dva praznika: pashe i praznika senica, a zavisila je od pashe i dolazila pedeset dana posle pashe. Da nije bilo pashe, ne bi bilo ni duhova, odnosno dolaska Svetog Duha. Da ponovimo to u novozavetnom smislu: da nije bilo Hrista na krstu, ne bi nas posetio ni Sveti Duh.

Prenesite se u vreme onih deset dana njihovog čekanja od uznesenja do izlivanja Svetog Duha, odnosno pedesetnice. Anđeoske reči su im još uvek odzvanjale: njihov Gospod ponovo će doći vidljivo, telesno. A dok on ne dođe, na njegovom mestu će se naći Sveti Duh. Isusove reči su im takođe još bile žive i sveže. Sto i dvadeset ljudi bili su zajedno u čekanju i u molitvi.

A gde su bili ostali od pet stotina braće koji su videli Gospoda živog posle vaskrsenja? Kako da oni nisu zajedno sa ovih sto i dvadeset? (1. Korinćanima 15,6) To znači daje samo svaki četvrti od njih pet stotina bio prisutan na molitvi i čekanju. Zar oni nisu ništa znali o Hristovim rečima u nalogu: o čekanju nebeske sile? Za nas je ovo interesantno i čudno, ali i ohrabrujuće. Ljudi i prilike se ni danas nisu mnogo izmenili. Šta da kažemo o tome? Nećemo li zaključiti ovo: ako cela ondašnja crkva nije bila na okupu i čekala za silu sa visine, da li danas možemo tvrditi da će cela crkva ponovo primiti istu silu u vidu poznoga dažda? Čini nam se da takav dan nikada neće doći. U gornjoj sobi se našla samo mala grupa braće, sa dvanaesticom apostola na čelu; mi bismo rekli: beznačajna grupa, ali grupa poniznih i željnih nebeske sile. To je bila grupa bivših ribara, neškolovanih ljudi, carinika sa nekoliko žena i Isusovom majkom i braćom.

Za tih deset dana jedna jedina misao ispunjavala je njihova srca i ulivala im hrabrost za budućnost. Izrazi: svi, zajedno, jednodušno – ukazuju za zajednički cilj: da dočekaju Očevu obećanje, u koje ih je Gospod toliko uveravao. Ni mesto, ni brojno stanje niti druge okolnosti nisu presudne za prijem nebeske sile, već jednodušnost, štoznači jedinstvo u Hristu i sa Hristom.

Oni su bili jednodušni i u molitvi i moljenju. Tada je Sveti Duh sišao na njihov molitveni čas. Srca su se stapala u jedno, a molitve kao jedna penjale ka prestolu milosti. I ne samo tada, nego i u svim drugim slučajevima koje nam beleži Pismo, zajedničke molitve su se stapale u jednu i takva molitva je došla do prestola milosti. Trudimo se da ovde ne grešimo!

Neprestana njihova prisutnost u toj gornjoj sobi, stalne molitve za silu i istrajnost u čekanju odražavaju njihovu želju zanebeskom silom. Za tih deset dana su imali prilike da izraze svoje kajanje za neverstvo, svoja priznanja jedni drugima za uvrede, ponižavanja, tobožnjeg prvenstva. Ali su njihova priznanja bila iskrena, duboka, srdačna. To ih je dovelo do uverenja u ništavost njihovog karaktera i nesposobnost da budu dobri bez Boga. Dan za danom je prolazio, a oni su još uvek čekali. A kad će Bog ispuniti svoje obećanje, to im nije bilo poznato. Ali su bili istrajni u čekanju i moljenju. Strašno je trošiti dragoceno vreme oko toliko potrebnih stvari, a ne posvetiti jedno dobro vreme čekanju, razmišljanju i molitvi i moljenju. Čini nam se da su bili svesni svoje velike potrebe za nebeskom silom, za Svetim Duhom, svesni takođe da postoje ljudi u svetu koji ginu u gresima.

Dolazak kao vihor oluje - Prošao je jedan dan, zatim drugi, pa treći, i peti, i ništa se ne događa. Kad li će doći? Prošao je i šesti, i sedmi i osmi dan, pa i deveti je osvanuo i ništa sa obećanjem. Prilika da ljudsko srce padne u iskušenje da kritikuje. Među njima je i neverni Toma! Ni ostali nisu toliko vredni da dočekaju Hristovo obećanje. Setimo se Petrove kletve da ne poznaje „toga čoveka“. Ko bi Petru mogao da veruje? A tu su i Zevedejevi sinovi, koji su stvarno zaiskali prva mesta s desne i s leve strane. To su bili ljudi koji su tražili svoje, pravi huškači na bunu, „sinovi groma“. Među njima se našla i jedna Marija Magdalena. Setite se njene prošlosti. Kako Gospod može još takvu ženu da blagoslovi? Neki savremenik bi mogao da kaže, hrišćanin koji sedi u crkvi koja čeka na Gospoda: šareno društvo, sve sami „sveti“.

Da, moj brate. Ljudi i žene rđave prošlosti, nezgodnog karaktera. Ali ne zaboravimo da su „svi bili jednodušni u molitvi i moljenju“. To Bog očekuje od grešnika. Molitve i moljenja iz iskrenog srca, iz mnogih srca koja su te ljude dovela do jednodušnosti, to je ono srećno stanje koje Bog i danas očekuje da vidi kod onih koji čekaju na Gospoda.

Nije teško potražiti one koji na ovaj način traže Božje lice. Oni koji to čine, zaborave da potraže i sebe u takvoj sredini. Oni gledaju na ljude koji se vide, ali nikada ne zagledaju u sebe. Zar mi nismo u opasnosti da osuđujemo druge zato što sami nemamo nebeske sile? Ali, pedesetnica dokazuje da ako se i mi iskreno pokajemo, Bog nam neće uskratiti svoje blagoslove zbog naše prošlosti. Hvala Bogu za ovu uzvišenu i svetu mogućnost! Zato se približimo

jedno drugome i svi zajedno Onome koji nas čeka da nam izlije nebesku silu. A ona će se izliti smao na one koji žive u duhu pedesetnice.

Možda ni desetoga dana Otac nebeski neće ispuniti svoje obećanje. Možda on ima drugi plan. Pretpostavljamo da su devetu noć proveli na molitvi. Hvalili su Boga i veličali ga za ono što im je učinio kroz Hrista. I onda je osvanuo deseti dan, dan iznad svih minulih. To je doista bio sudbonosan dan i za njih i za mnoštvo ljudi na ulicama Jerusalima i svih gradova i ljudi i naraštaja na zemlji.

Sveti izveštaj kaže: „I ujedanput postade huka s neba kao duvanje silnoga vetra, i napuni svu kuću gde seđahu. I pokazaše im se razdeljeni jezici kao ognjeni, i sede po jedan na svakoga od njih.“ (Dela 2,2.3)

Iznenadeno duvanje ili huka s neba kao duvanje silnoga vetra. To duvanje nije bilo kao obično duvanje oluje. Ono nije došlo sa severa, ni sa juga, ni sa zapada, nego sa neba. To nije bio vetar, niti oluja, ali je davalo utisak silnog vetra ili oluje. U svakom slučaju to nije bila oluja koja se kreće i nosi sve pred sobom, već samo zvuk, huka sa neba. Ta huka nije ništa podigla i ponela sa zemlje. Samo je izgledalo kao da duva silan vetar, ali nije bilo vetra. Skoro je co grad čuo huku toga jutra, desetog dana. (Dela 2, 6) Huka se čula u gradu, ali kao da se usredsredila na jedno mesto, tamo gde su Hristovi učenici čekali na očevo obećanje. Huka j eispunila kuću u kojoj su se oni nalazili, (Stih 2). Ovo nas podseća na Isusove reči koje je rekao Nikodimu: „Duh diše gde hoće, i glas njegov čuješ, a ne znaš otkuda dolazi i kuda ide: tako je svaki čovek koji je rođen od Duha.“ (Jovan 3, 8)

Jedna važna činjenica - „I pokazaše im se razdeljeni jezici, kao jezici ognjeni.“ Razdeljeni, razdvojeni, svetli, boje kao vatra. Oni nisu bili od vatre, ali su izgledali kao vatreni. Tako razdeljeni jezici, lebdeli su nad svakim po jedan. Svako je video kako nad glavom drugog lebdi vatreni jezik, ali onoga nad sobom nije video.

Ova dva simbola: huka s neba kao duvanje silnog vetra i ognjeni jezici, ono što je oko videlo i uho čulo, bili su samo privremena manifestacija nevidljivog Posetioca s neba, Svetog Duha koji se nije video ni čuo. Simboli su skrenuli pažnju prisutnih na prirustvo nevidljive nebeske sile, a oni sami nisu bili ta sila. Simboli su bili pratioci Nevidljivoga, nebeske sile, Svetog Duha. Simboli su imali trenutnu vrednost, jer su obeležili početak rada Svetog Duha kao utešitelja u novozavetnom razdoblju crkvene istorije.

Važna činjenica je ta da je Sveti Duh došao kao Hristov namesnik. Druga takođe važna činjenica je ta, što je On ispunio Hristove učenike i otada otpočeo da radi u Hristovoj crkvi.

Kad je Nansen otpočeo svoju naučnu ekspediciju na Artičkom polu, poneo je sa sobom i jednog goluba pismošu. Posle nekog vremena napisao je jednu kratku vest, vezao golubu za vrat i pustio ga. Golub se vinuo u visinu, načinio nekoliko krugova oko šatora, i poleteo preko ledenog polja preko hiljadu milja i preko mora još jednu hiljadu kilometara i onda se blago spustio na golubinju krletku pored kuće Nanseove supruge. Nanseova supruga je videla goluba, skinula mu s vrata cedulju i doznala da je do tada sve bilo u redu.

Nebeski signal za zemlju - Tako je i sa Svetim Duhom. Vidljivi simboli su bili nebeski znak za zemlju da je Hristova žrtva priznata kod Oca i da je Hristos ponovo zauzeo svoje mesto sa desne strane svoga Oca kao nebeski Prvosveštenik i Car. Za njega su napisane reči u proroku Zahariji 3, 12.13. „Evo čoveka, kojemu je ime klica, koja će klijeti s mesta svoga i sagradiće crkvu Gospodnju. Jer će on sagraditi crkvu Gospodnju, i nosiće slavu, i sedeće i vladati na svom prestolu, i biće sveštenik na prestolu svom, i svet mirni biće među obema.“

Tako je Sveti Duh od toga dana otpočeo naročito delo na zemlji: da mesto Hrista na zemlji gradi Hristovu crkvu, da zove iz sveta iskrena srca da ih kao živo kamenje ugradi u tu crkvu. (Dela 15, 7-17; 1. Petrova 2, 5.)

Pedesetnica je početak nove istorije za ovaj svet i novog odnosa između Boga i čoveka. Sa pedesetnicom, kojoj je prethodila Pasha /Hristovo raspeće/, senke i simboli Starog Zaveta su sada našli svoje puno ispunjenje. O tome čitamo u knjizi Dela apostolska, str. 38.39.

„Kad je Hristos prošao kroz nebeska vrata (Psalam 24,7-10), postavljen je na svoj presto usred mnoštva anđela koji su ga obožavali. Kad je završen ovaj čin, Sveti Duh je sišao na učenike u vidu bogatih pljuskova i Hristos je zaista bio proslavljen slavom koju je imao kod Oca od večnosti. Izlivanje Svetog Duha, na dan pedesetnice je vest sa neba da je Spasiteljevo svečano ustoličenje bilo završeno. Hristos je po svom obećanju poslao Svetog Duha s neba svojim sledbenicima, što je takođe bio dokaz da je On kao prvosveštenik i car primio svu vlast na nebu i na zemlji i da je postao Pomazanik (Mesija, Hristos/ svoga naroda.“

Sile nevidljivog sveta su sada bile odrešene i preplavile život učenika u gornjoj sobi. U svetu je otpočeo nov život. Sveti Duh je došao ne kao privremeni Posetilac jednoj usamljenoj duši, već da ostane stalno i da živi u srcima koja mu

se predaju. Tako je ova zemlja postala stalno prebivalište Svetog Duha, kao što je ona bila Hristovo prebivalište za trideset i tri godine. Time je otpočeo nov rad, novo delo, koje će trajati sve do Hristovog drugog dolaska. Tako više ne moramo čekati na dolazak Svetog Duha.

Sveti Duh otkriva vrednost krsta - Sveti Duh je došao da nam udeli život i silu vaskrslog Hrista i da u vernu dušu unese stvarnost krsta, dajući nam da okusimo Hristovu spasonosnu silu koja oslobađa od greha i njegove sile.

Tako je dolazak Svetog Duha obeležio svitanje najslavnijeg dana posle čovekovog pada davši nam da okusimo spasonosnu moć krsta, što će biti nadmašeno samo slavnim Hristovim dolaskom u telu i vidljivo da uzme k sebi svoju decu koja željno čekaju na svoje preobraženje i vaskrsnuće. Sveti Duh će dati ljudskom vernom stvorenju božanski život, koji je Bog obećao i najavio od početka istorije greha.

O udeljivanju božanskog života spasenim ljudskim stvorenjima govori Božja Reč na mnogo mesta, kao što su:

1) Bog „daje Svetog Duha“ svojoj deci: Luka 11,13; Jovan 14,16. 2) On „šalje Svetog Duha“ - Jovan 15, 26; 16,7. 3) Poklanja, daje Svetog Duha: Galatima 3,5. 4) „Izliva Svetog Duha“ – Dela 2,33; Joilo 2,28. 5) On „meće Svetog Duha“ u srce vernih: Jezekilj 35,27. 6) „Sveti Duh od Oca izlazi“ - Jovan 15,26. 7) On „pada“ na svete i ispunjava ih: Dela 10,44. 8) „On silazi“ s neba: Jovan 1,32.33.

Kroz ove manifestacije vidi se vlast Svetog Duha, njegova božanska milost i njegovo božansko veličanstvo.

Kao što su Vitlejemske jaslice bile rodno mesto našeg Gospoda, tako je gornja soba u kući u Jerusalimu bila mesto dolaska Svetog Duha. Pedesetnica je bila dan njegovog ustoličenja na zemlji, mada Hristos i Sveti Duh postoje od večnosti. Od toga dana je Sveti Duh otpočeo ono što je do tada bilo nemoguće: počeo je kao Hristov namesnik i branilac njegove crkve i istine među ljudima.

Otada je nastao i nov posao Svetog Duha na zemlji. On je od tada delovao kao Duh Hristov, koji će Hristovu prisutnost formirati u svakom vernom srcu. On razume naše potrebe i spreman je da nam u svako vreme pruži potrebnu pomoć. Njega takođe diraju naše nemoći i naša stradanja. On se moli za nas neiskazanim uzdisanjem.

Preobražaj života - Ono što je bilo obećano u Evandeljima bilo je ostvareno u Delima. Spasiteljevo obećanje je doslovno ispunjeno. Učenici su bili

potpuno preobraženi ljudi, te su i oni potom preobrazili veliki deo sveta. Pre pedesetnice su učenici volei svoga Gospoda, ali nisu bili u stanju da javno i smelo posvedoče za njega. Bili su mu odani, ali i pobeđeni. Posle pedesetnice su kukavice postali smeli i odvažni svedoci; do tada je kvasac ljudske nepreporođene prirode radio u njima; otada su poniznost, krotost i sloboda postale njihova druga priroda.

Dani pre pedesetnice su znali za braću Jovana i Jakova kao tesnogrude i isključive. Kada je samo jedno Samarijansko selo odbilo da primi njihovog Gospoda, ti revnitelji su zahtevali da oganj s neba spali jadne ljude u selu. Posle toga im je u srcu tinjala malena želja za prvo i drugo mesto pored Isusa. Posle pedesetnice je sve to nestalo: Jakov je postao silan čovek molitve, a Jovan mili učenik koji je na Patmosu čuo i opisao svete zvuke Hristovih reči punih slavni obećanja i ohrabrenja.

Ti su dani znali i za Jonu Petra, plašljivog Hristovog sledbenika, koji se tri puta kleo pred jednom Pilatovom sluškinjom da ne poznaje Hrista. Posle pedesetnice ga upoznajemo hrabrog kao lava, koji sveštenike i sudije okrivljuje za Hristovu smrt nazvavši ih ubicama Pravednika. Na njegove silne reči, hiljade ljudi su zatražili milost od Boga i pokajanje srca.

Mudri članovi Sinedriona nisu bili u stanju da zaustave rad ovih preobraženih ljudi. Isti ljudi kao i ranije, ali sa Hristovim Duhom potpuno drugačiji. Svako od njih je nosio staro ime, ali novo srce i nov duh u sebi. Otkuda takve promene? Odgovor: Primili su silu sa visine, Svetog Duha Božjeg.

---

7. Glava

PREOBRAŽENI HRISTOVI PROPOVEDNICI

A šta je događaj na dan pedesetnice značio i šta je sadržavao? Za vreme trogodišnje saradnje sa svojim učenicima, Spasitelj nij eštedeo napore ni truda da ih nauči i pripremi. On ih je upućivao, savetovao, učio, pripremao i molio. Takođe ih je opominjao, ukoravao i hrabrio. Ali su učenici i dalje ostali onakvi kao što su uvek i bili. Kako? Zašto? Zato što su samo umom prihvatili nauku Isusa. A to nije bilo dovoljno za njihovo spasenje od urođenog greha.

Isus je uticao na svoje učenike spolja. Rečju i delom uticao je na njihova čula. „A utešitelj Duh Sveti, kojega će otac poslati u ime moje, on će vas naučiti svemu i napomenuće vam sve što vam rekoh.“ (Jovan 14, 26./ „Još vam mnogo imam kazati; ali sad ne možete nositi. A kad dođe On, Duh istine, uputiće vas na svaku istinu; jer neće od sebe govoriti, nego će govoriti što čuje, i javiće vam što će biti unapredak.“ (Jovan 16,12.13)

Hristova prisutnost u srcima - Dolaskom Svetog Duha na dan pedesetnice Hristos je stalno prisutan u srcima svoje dece. Otada je Isus prisutan u najskrovitijem uglu njihovog bića postavši tako njihov život. Otuda vidimo zadivljujuću promenu u njihovom životu, za koju ranije nisu znali, ali koju su sada nosili u sebi posredstvom Svetog Duha koji je sišao na njih. Ova slavna istina i zadivljujuća stvarnost su izvor svih njihovih blagoslova koje su primili na dan pedesetnice. Duh proroštva kaže:

„Hristos živi u nama preko svoga Svetog Duha, a Duh Sveti, kojega srce prima verom, je početak večnog života.“ (Vekovna čežnja, str. 388)

Dalje čitamo u Velikoj borbi na str. 289: „Kada je na dan duhova (dan pedesetnice/ obećani Utešitelj sišao, sa visine im je bila podarena sila, koja je njihovu dušu prožela svešću o prisustvu njihovog Gospoda koji se uzneo ne nebo.“

„Hristos će im davati dah svoga Duha, život svog života. Duh Sveti će neograničeno davati snage u cilju preporođenja srca i misli.“ (Sluge evanđelja, str. 50)

Zatim čitamo: „Moja braćo, da li ćete ožalostiti Svetog Duha i odagnati ga od sebe? Hoćete li zatvoriti vrata dragom Spasitelju zbog vaše nespremnosti da bude prisutan u vama?“ (Review and Herald, 22. marta 1887)

Sveti Duh koji je pripremio Hristovo utelovljenje danas hoće da stanuje u smrtnim ljudima. Ovo je jedino tumačenje značaja pedesetnice. Isus je na zemlji boravio sa ljudima, ali izvan njihovog života. Ali, sada nosimo u sebi njegov život prisustvom Svetog Duha. (Jovan 14, 16-18.20)

U plašljivom Petru dogodila se promena koju je izazvao neustrašivi pobjednik Isus Hristos i koji je počeo da živi u Petru posredstvom Svetog Duha. Hristova sloboda prešla je na Petra zahvaljujući zajednici sa samim Hristom. A kad je Hristos zauzeo svoje mesto u Jovanovom srcu, onda su ljubav, poniznost i samoodricanje postali Jovanove osobine i oživele tako Jovanovu dušu.

Isti propovednici, ali sa novom silom - Promena koju su apostoli doživeli posle pedesetnice osposobila ih je za stvarnu i plodnu službu. Nova vizija nije došla spolja, nego je bila stvaran odsjaj Hristovog života. Pre Hristove smrti apostoli su znali za zajednicu sa vidljivim Hristom i bili puni poštovanja. Sada su postali jedno s njim primivši od njega njegov život. I ovo je izmenilo celokupan njihov pogled i vladanje. To ih je pripremio za njihovu zaista tešku službu.

Ovo iskustvo je jedini stvaran i nužan put – da i mi živimo pobjedonosno bez greha i njegove sile, kao stvarni pobjednici greha u ovom svetu. Istina, mnogi posmatraju vidljivog, Hrista od pre skoro dve hiljade godina, kojega svi moramo znati, ali Hrista koji živi i radi kroz nas. Samo na ovaj način mi možemo primiti njegovo posvećenje i samo ovako možemo znati da je on naše posvećenje, kao što je njegova smrt nama pribavila i opravdanje. (1. Korinćanima 1, 30)

I tako naš proslavljeni Spasitelj, koji se uzneo na nebo, koji je nekada živeo u telu među ljudima, sada živi u ljudima preko Svetog Duha kome se pokoravaju, dajući im snagu poslušnosti i pobjede u životu. Od pedesetnice Sveti Duh je više nego bliži ljudskim srcima: on stanuje u srcima onih koji veruju Hrista i žive po njegovoj volji. U tome je razlika između hrišćana po imenu i hrišćana koji su to zaista. Pravi hrišćani poveravaju svoj život Svetom Duhu, jer znaju da ga u stvari poveravaju samom Hristu.

Jedino se on ovaj način ostvaruje za čoveka preteška stvarnost: živeti po Božjem zakonu. Hristov duh i Hristova ljubav ispunjavaju život njegove dece, jer ga je u stvari ispunio sam Hristos. Apostol Pavle piše o tome: „Da vam da

silu po bogatstvu slave svoje, da se utvrdite Duhom njegovim za unutrašnjeg čoveka. Da se Hristos useli verom u srca vaša, da budete u ljubavi ukorenjeni i utemeljeni. Da biste mogli razumeti sa svims svetima što je širina i dužina i visina. I poznati pretežniju od razuma ljubav Hristovu, da se ispunite svakom puninom Božjom.“ (Efescima 3, 16-19)

Ovde moramo ukazati na neposredno protuslovlje i oprečnost panteističke filozofije ili racionalističke nauke da su Bog i priroda jedno, i da je Sveti Duh samo emanacija (zračenje) Božje.

Otuda je razlika u našem radu za Boga i Božji rad kroz nas i s nama. S druge strane, razliku vidimo i u spremnosti da se odrečemo sveta i sledimo Hrista i imamo ga u sebi preko Svetog Duha, kroz kojega Hristos deluje bogatstvom slovje slave i milosti. Pedesetnica nam ukazuje ne toliko na potrebnu čovekovu promenu koliko na promenu koja se u čoveku mora dogoditi, drugim rečima na promenjene ljude i žene prisustvom Hristovog Svetog Duha u njihovom srcu. Dakle, isti ljudi ali s novom silom mogu završiti Božje delo na zemlji. Propovednici neće ništa revolucionarno uraditi za Hrista ako Hristos nešto revolucionarno ne učini sa njima i u njima samima darom svoga Svetog Duha.

To je dakle rukovodilo Hrista kad je učenicima izjavio da je za njih bolje da on ide, a da će na njegovo mesto doći Utešitelj, Sveti Duh, koji će živeti u njima. Hristov celokupan rad sa učenicima i za njih na zemlji našao je svoje ostvarenje tek na dan pedesetnice, izlivanjem sile Svetog duha u njihova srca.

Ostaje još samo jedno: da ga vidljivo, u našem proslavljenom telu dočekamo. Tada ćemo i mi postati jedno s njim u besmrtnom telu koje će nam dati. Tada ćemo ga videti kao što jeste, jer ćemo i mi biti kao što je on. Tada ćemo razgovarati s njim otvoreno, neposredno, bez vela i posrednika, dok to sada činimo posredstvom Svetog Duha.

Petrova vest na dan pedesetnice - Obratimo sada svoju pažnju na Petra i pogledajmo šta se sada dalje s njim dogodilo. Samo jedan sat pre nego što je Petar bio ispunjen Svetim Duhom, on je bio nesposoban i nespreman da uspešno posvedoči za Hrista. Ali sada je bio spreman i sposoban. Kao da je sat kasnije nestalo onog Petra i sada je kroz njega govorio Sveti Duh. To se stvarno i dogodilo.

Apostoli i ostalih sedamdesetoro učenika su izgovorili divne propovedi, kao i mi. Ali, Sveti Duh nam nije dao nijednu od njihovih propovedi. Nijedn nije ušla u svete knjige Biblije. Nadahnuće nam je međutim zapisalo dugu Petrovu propoved koju je održao na dan pedesetnice. U toj propovedi imamo i metod ili

način propovedanja a takođe i predmet propovedi. A plod takve propovedi? Veličanstven!

Prvo, dakle, jeste: Petar stade /ustade/. To je nešto novo i revolucionarno. Rabini su radili drugačije: oni su sedeli, dok su vesnici iznosili propovedi. Apostoli sada nisu bili neki učitelji, nego vesnici.

Drugo: Petar je podigao svoj glas i rekao. On je to tako jasno i glasno rekao, da su ga svi čuli i shvatili.

Treće: Petar je otpočeo s onim što je svima skoro bilo poznato, a zatim ih je poveo u nepoznato. To je najbolji način propovedanja. Njegova propoved nije bila toliko bogata logičnim dokazima niti lepim govorništvom: apostol je jednostavno, ali živo, izneo činjenice, koje je završio svojim ličnim svedočanstvom. Neko bi rekao da je ta propoved pre bila u neku ruku „ludost poučenja“ zbog svoje jednostavnosti. Ali tri hiljade duša se radosno obratilo svom Gospodu.

Sveti Duh mora ispuniti propovednika da bi ovo sam iskusio. Inače će svoje propovedi ubrzo da pretvori u beživotno govorništvo i hladno dokazivanje.

Mi slabimo moć Svetog Duha oslanjajući se na ljudsko ubeđivanje? Za propovedanje istine spasonosnog evanđelja potrebna nam je sila Svetog Duha. O njoj treba da govorimo, da se koristimo i na nju da se oslanjamo. Šta je Isus rekao o Svetom Duhu: „Pokaraće svet za greh“ (grčki: elegkso – ukoriti, pokarati/, „uputiće vas na svaku istinu“, (grčki odegeo – voditi, rukovoditi, uputiti/ i „on će me proslaviti“ (grčki: doksazo – proslaviti, ukazati čast i slavu) - Jovan 16, 8.13.14.

Tako možemo reći da je Petrova propoved bila ispunjena Hristom, jer je sve govorila o njemu. Sveti Duh je u tom slučaju bio nešto slično teleskopu, koji je priveo Hrista blizu ljudskoj duši, ljudskom srcu, doveo ga u samo srce. Takva mora biti svaka naša propoved ako je želimo izneti u sili pedesetnice, u sili Svetog Duha, bez obzira kako ili s koje tačke evanđeoske istine govorimo o našem Gospodu.

Istina, i onda je svet smatrao da je čudo pedesetnice delo fanatizma. Propovednik koji je ispunjen Svetim Duhom mora uneti čudesne stvari i misli o Hristu i njegovom delu za nas. Takva će tumačenja svagda izgledati kao čudesna, zbunjujuća i zaslužna „kritika“.

Apostol Petar je zaista govorio ubedljivo. U njegovim rečima se nije mogla čuti nikakva verovatnoća ili pretpostavka, nikakva teorija, nikakav

kompromis. To je bila dostojanstveno održana propoved. Ona je iznela istinu o Hristu, savršenstvo njegovog života, njegovu iskupilačku smrt, njegovo vaskrsenje i njegovo proslavljanje na nebu, posle čega je došlo izlivanje sile Svetog Duha. Kad god je izneo važnu istinu o Hristu, Petar je potvrdio to rečju ovoga, kojega. (Stihovi 23.24.32.36)

Osvedočeno i srcem i umom, veliko mnoštvo je uzviknulo: „Šta će dakle ovo biti?“ (Dela 2, 12./ Kao odgovor, Petar im je rekao: „Ovo je ono što je rekao prorok Joilo.“ (Dela 2, 16) Vodeći ih tako ka Hristu, apostol ih je doveo do vrhunca, koji nalazimo u 33. stihu: „Desnicom dakle Božjom podiže se (grčki: ipsoo – uzvisiti, proslaviti, uzdići), i obećanje Svetog Duha primivši od Oca, izli ovo što vi sad vidite i čujete.“

Reč ovo vodi nas na svaku pojedinost koju su prisutni videli i čuli, a koja ih je od početka zbunila. Povezavši svet sa proročanstvom, apostol Petar je ukazao na Hristovu službu za spasenje sveta.

Sila koja osvedočava i spasava - Svet je saslušao Petrovu propoved i doživeo „ražaljenje u srcu“ (Stih 37) Rezultat njihovog osvedočenja bile su tri hiljade obraćenih duša. To nije bio plod ljudskih napora, ljudske revnosti, logičnih dokaza, mudrosti ili govorništva. Ljudi nisu privukli svet svojim radom, štampom ili savremenim sredstvima komunikacije. Sveti Duh je prikupio svet, progovorio njegovom srcu, osvedočio ga u istinu spasenja i svet je primio to spasenje. Svet je dakle čuo i video da je Isus Hristos Gospod i Spasitelj sveta, obradovao se i prihvatio ga svim srcem. To je bilo delo samog Svetog Duha.

Osvedočen, ubeđen, zadovoljan i spasen, taj se svet priključio novostvorenoj Hristovoj zajednici. Za to je crkvi trebala pomoć Svetog Duha i on se izlio na crkvu i nove vernike koje je ona primila u svoje krilo.

Samo će Sveti Duh osvedočiti svet da je pun greha, da je udaljen od Hristove pravde i da ga čeka sud; samo će ga Sveti Duh pripremiti da primi Isusa koji ga spasava od greha, koji mu daje svoju pravdu i koji će ga zakloniti od gnjeva suda koji dolazi.

Božje obećanje koje je obuhvatilo i nas, obuhvata i celi svet, i sve iskrene u svetu, kako je rečeno u 39. stihu: „Jer je za vas obećanje i za decu vašu, i za sve daljne koje će god dozvati Gospod Bog naš.“ (grčki: pozvati – proskaleo)

Što se tiče događaja posle dana pedesetnice, prvo je izneto svedočanstvo i zatim je došlo usprotivljenje; iza toga je došlo progonstvo i nekoliko ubistava, mučeništva. Progonstvo je raspršalo vernike iz središta. Slično ćemo i mi doživeti. Pedesetnica je donela novo osvedočenje, ali i nov pritisak. Ona je

raščistila mnoge nejasne pojmove. Pojavio se nov talas oduševljenja za svedočenje svakog vernika. Učenici su pošli svuda i propovedali Božju reč. Samo progonstvo ih je preobrazilo u propovednike evanđelja, nove misionare. Materijalna sredstva su pristizala sa svih strana. Slično će se dogoditi pre Hristovog dolaska, pred sam kraj. Duh proroštva kaže: „Prodavajući svoja imanja i svoje kuće, vernici su donosili novac i stavljali pred noge apostola. Podela se vršila časno i pošteno po potrebi svakoga. I ta podašnost je bila plod rada Svetog Duha.“ Dela apostolska, str. 70.

Tako je bilo stanje posle izlivanja Svetog Duha na prvu Hristovu crkvu.

Pozni dažd će premašiti pedesetnicu - Kad se izlije pozni dažd videće se ne samo sličnost doživljaja već će sam doživljaj nadmašiti pedesetnicu. Dogodiće se veličnastvene stvari, i to brzo. Sila se svagda vidi na radu. To je zakon sile. Neka bi Bog učinio to skorije i završio svoje delu u pravdi!

Kad je Spasitelj bio na našoj zemlji dizao je mrtve iz grobova. Ali, ja sam duboko uveren da će Gospod učiniti daleko veće stvari, kako bi osvedočio upornu čovekovu volju, koja se digla protiv samog Boga. Biće dakle veće čudo dići iz duhovnog mrtvila upornog grešnika, nego dizati telesno mrtve iz njihovih grobova.

To je ono na što je Spasitelj mislio, kada je zbunjenim učenicima izjavio: „Veća će od ovih (Dela/ tvoriti.“ (Jovan 14,12)

Dakle, posledice ili rezultati pedesetnice su onih tri hiljade duša, koje su do tada bile pune predrasude, lukavstva, gorčine, mržnje, čije su ruke bile poprskane krvlju Božjeg Sina, ali koje su se pokajale i primile ga kao svoga Gospoda i Mesiju (Hrista). Duh proroštva kaže:

„Ovi prizori će se ponoviti i to sa većom silom. Izlivanje Svetog Duha na dan pedesetnice bio je rani dažd, ali će pozni dažd biti još veći. Sveti Duh očekuje da ga zaištemo i primimo. Hristos će ponovo biti otkriven u svojoj punini silom Svetog Duha.“ (Hristove priče, 121)

Dalje čitamo u Odabranim Svedočanstvima, str. 124.125: „Kao što je učenicima ondašnjih dana obećana sila Svetog Duha, tako je ona obećana i nama za ovo vreme. Bog i danas želi da obdari ljude i žene silom odozgo, kao što je tom silom obdario one koji su na dan pedesetnice čuli za reč spasenja. U ovom času stoji nam na raspolaganju sila Svetog Duha, koja je potrebna svima onima koji žele da se drže Božjih obećanja.“

Zatim čitamo u Velikoj borbi na strani 495.496: „Veliko delo evanđelja neće se završiti manjim otkrivenjem Božje sile od one koja je pratila njegov

početak. Proročanstva koja su se ispunila u izlivanju poznog dažda u početku evanđelja opet će se ispuniti u poznom daždu pri njegovom završetku. To je vreme „odmaranja“ – osveženja, kome se nadao apostol Petar kada je rekao: „Pokajite se dakle, i obratite se da se očistite od greha svojih, da dođu vremena odmaranja od lica Gospodnjega. I da pošalje napred narečenoga vam Hrista Isusa.“ (Dela 3,19.20)

„Božje sluge, ozarena lica svetim posvećenjem, žuriće iz mesta u mesto da objave vest sa neba. Hiljade glasova širom cele zemlje nosiće opomenu. Činiće se čudesa, bolesni će ozdravljati, a znaci i čudesa pratiće verne. I sotona će činiti lažna čudesa: učiniće da i oganj padne s neba pred ljudima. (Otkrivenje 13, 13) Na ovaj način će stanovnici naše zemlje biti prinuđeni da se odluče za koga će se opredeliti.

Vest će se širiti ne toliko dokazivanjem koliko dubokim osvedočenjem Božjeg Duha. Dokazi su izneseni. Seme je posejano, a sada će niknuti i doneti roda. Spisi koje su evanđeoski radnici rasprostranili izvršili su svoj uticaj, ali mnogi na koje je evanđeoska istina imala dubok utisak, bili su sprečeni da istinu potpuno razumeju ili da je poslušaju. Ali sada zraci svetlosti svuda prodiru, i istina će se videti u svojoj jasnoći, a iskrena Božja deca kidaju veze koje su ih do sada zadržavale. Porodične i crkvene veze su nemoćne da ih zadrže. Istina im je dragocenija od svega drugog. Uprkos sotonskih sila koje su se udružile protiv istine, veliki je broj onih koji će stati na stranu Gospodnju.“

---

8. glava

CRKVA OSTATKA OBUČENA U SILU

Pobeda krsta produžila se kroz celo razdoblje apostolske ere. To je bilo delo samog Spasitelja, jer „Gospod ih potpomagaše i reč potvrđiva znacima koji su se potom pokazivali.“ (Marko 18,20) Idolopoklonstvo je ustupalo mesto obožavanju pravog Boga, neznabožački hramovi ostali su pusti, a broj obraćenih prelazio je hiljade. Bez novčanih sredstava, oni su nadvlašivali novčane kombinacije bogatih; bez školske spreme, oni su dovodili u zabunu učene rabine i mudre Grke; bez političke i socijalne prednosti, hrišćani su se pokazali moćnijima od učenih članova sinedriona i grčkih škola; bez učenog sveštenstva, oni su prkosili učenim sveštenicima i njihovim školama i bez ijednog vojnika, oni su bili strašniji od rimskih legija. Tako su hrišćani poboli krst iznad rimskog orla.

Crkvena hijerarhija potisnula Svetog Duha - Ali su nove prednosti donele i nove odgovornosti, a nove odgovornosti stvorile nove opasnosti: rana crkva je postepeno zaboravila skrivene stepenice koje su vodile u gornju sobu. Sa četvrtim stolećem je hrišćanska crkva prešla iz svoje zavisnosti od božanske sile na carske osmehe i pokroviteljstvo zemaljskih prestola. Crkva je dakle počela da se oslanja na ljude, na metode i na novac. Vodstvo i autoritet Svetog Duha su bili zaboravljeni i crkva je utonula u mrklu noć srednjeg veka. Otpad je doveo do stvaranja hijerarhije i ličnost otpadnika došla je na mesto Svetog Duha kao Hristovog namesnika. Pismo je to opisalo ovim jezikom: „... jer neće doći /Hristos/ dok ne dođe najpre otpad, i ne pokaže se čovek bezakonja, sin pogibli, koji se protivi i podiže više svega što se zove Bog ili se poštuje, tako da će on sesti u crkvi Božjoj kao Bog pokazujući sebe da je Bog.“ (2. Solunjanima 2,3.4)

Prolazeći tako kroz tmurno doba srednjeg veka, crkva se najzad probudila na glas trube Martina Lutera. Malo po malo, ona se počela vraćati kroz tri minula veka na doba rada Svetog Duha, i Duh sveti je ponovo počeo da deluje tako da mi danas stojimo na pragu potpune i konačne obnove reformacije i poznoga dažda.

Bez pogovora, najveća potreba u današnjem svetu su propovednici koji su nanovo rođeni Svetim Duhom, pozvani Svetim Duhom, ispunjeni Svetim Duhom i vođeni Svetim Duhom i koje bi povelu Adventni pokret izvršenju njegovog konačnog zadatka. A ono što će milost Božja učiniti, učiniće. Otpad u srednjem veku nije morao doći i Sveti Duh nije morao da čeka na nas.

Duh proroštva kaže: „Videla sam da bi sila Svetog Duha koja je bila udeljena učenicima ostala i dalje u crkvi, da je crkva sačuvala odlike svog osobitog i svetog karaktera. Bolesnici bi doživljavali isceljivanje, demoni bi bili izgonjeni i crkva bi bila silna i strah njenim protivnicima.“ (Rani spisi, str. 227)

Sveti Duh će ponoviti svoju silu - Pedesetnica nije iscrpla Joilovo proročanstvo. U našim danima će se dogoditi puno izlivanje sile Svetog Duha. Nama je potrebno da upoznamo ličnost i rad Svetog Duha, ali takođe i da mu se potpuno predamo. Duh istine, kojega je otpad odgurnuo i odbacio od sebe, ponovo će izliti svoju silu na crkvu ostatka, ako ga samo želi i zatraži.

Apostolski naraštaj (31-64. god. naše ere), kome je objavljeno Hristovo evanđelje, slika je poslednjeg naraštaja evanđeoske ere, kada će posle poznog dažda „večno evanđelje“ biti objavljeno celom svetu i tada će doći kraj. Kako je svečano, ali i slavno vreme u kom živimo!

Čitamo dalje u Duhu proroštva: „Videla sam da će ova vest da se okonča u sili i moći daleko jače od ponoćnog pokliča. Božje sluge, ispunjeni silom sa visine, ozarena lica i posvećeni svetim posvećenjem, izašli su da objave vest sa Neba. Duše koje su bile raštrkane po svim verskim zajednicama, čule su i odgovorile na poziv napustivši proklete zajednice kao što je Lot pobegao iz Sodoma pre njegovog uništenja. Božji narod bio je ojačan izvanrednom slavom, koja je počivala na njemu u punini, spreman da izdrži u času iskušenja.“ (Rani spisi, str. 278.279)

Rad cele adventne crkve mora objaviti evanđelje celom našem naraštaju. To je njen legitimni zadatak. To je osnovna misao same istorije, cilj kome teži celi svemir. U vreme pedesetnice su apostoli napunili ondašnji svet Hristovim evanđeljem. Mi ne možemo imati silu poznoga dažda ni za šta drugo. Izveštaj pedesetnice nas ispunjava nadom i hrabrošću, ali i stidom. Mi moramo dobiti silu pedesetnice da bismo završili povereni zadatak. To je potreba iznad svih naših potreba. Iznad svega, to je jedini cilj radi kojega je osnovana zajednica Adventnog pokreta. Crkva se dakle mora vratiti iskustvu pedesetnice pre nego se sila pedesetnice vrati crkvi.

Najveći propust Crkve ostatka - Sveti Duh je potpuna oprema Adventne crkve. On je bio dovoljan za onih 120 duša u vreme apostola, i kroz njih napunio

ondašnji svet Hristovim evanđeljem. I danas je ova sila dovoljna da zameni svu našu tehničku opremu. Otuda možemo konstatovati da je veliki propust crkve ostatka, nedostatak prisustva ove sile u njenom životu i radu. Njoj je dakle danas potreban Sveti Duh, čijom će silom ona završiti posao koji joj je poveren.

Ljudi, njihove sposobnosti, metode rada, punomoć i ostalo su mrtva mašina ako nije oživotvorena i ispunjena silom Svetog Duha, silom pedesetnice. Prorok može proricati suhim kostima u dolini, ali dok s neba ne dođe dah Svetoga one neće oživeti. Naš propust nije revnost, bolje okolnosti, bolja organizacija, više truda; to je naša ravnodušnost prema Svetom Duhu.

Mi se trudimo da svoju službu učinimo što boljom, a zaboravljamo na silu koja može sve to da učini. U crkvi je kao i u svetu sve u žurbi, neprestanom radu i zamaranju. Mi smo toliko zauzeti radom da ne stignemo da mislimo na ono što nam je toliko potrebno. Ruke su nam pune posla, ali su nam srca prazna, često vrlo prazna. Duh proroštva dodaje: „Misionarska revnost je daleko ispred misionarskog duha.“ (Istorijske slike, str. 294) Ako nas žalosti mlakost na ovom planu, zar ne bi trebalo da smo mnogo žalosniji zbog nedostatka božanske sile?

Crkva je spremna i dorasla vremenu i zadatku. Ona ima divnu organizaciju, sličnu savršenoj mašini. Točkovi joj rade skladno. Ali joj nedostaje sila. Uprkos svih rečenih prednosti, nama nedostaje sila obraćenja, koja treba da karakteriše crkvu ostatka. Mi se ljujamo u borbi sa duhom ovog sveta, sa svetovnošću, neverstvom i nepravdom. I dok crkva evangelizira svet, svet utiče na crkvu, čini je kao da je od sveta. Tako njeni napori ostaju slabi, bezuspešni. Da zainteresuju i privuku ljude, propovednici pribegavaju svetskim metodama rada, koji su bedna zamena za silu sa visine. Žalosno je kad mislimo na neke od tih metoda, što je upravo uzaludno.

Danas smo prekrili svet našim misionarima i misionarskom aktivnošću. Uprkos toga ne vidimo toliko uspeha i blagoslova u srazmeri sa našim naporima i radom. Iz godine u godinu primećujemo kako je sve skuplja samo jedna duša koju smo priveli ka Hristu, dakle sve je manje duša, a sve više propovednika na terenu. Ovo nas ne treba buniti, ali nas mora uznemiriti.

Zašto je tako malo plodova, a sve više radnika u vinogradu? Zato što nismo dovoljno svesni sile Svetoga Duha, i to u vreme njegovog rada. Gde su ljudi koji su puni Svetog Duha, kao što su bili oni u apostolsko vreme? Mi se nalazimo u velikoj opasnosti što toliko zavisimo od ljudi, metoda, novca, mesto da se oslonimo na Onoga koji je u stanju da podigne ljude, da ih ispuni sobom, da ih osposobi i ukaže im na svoje metode rada, to bi nam pribavilo i sve ostalo što nam je potrebno.

Lična pedesetnica - naše pravo. Kao što svet zna za Vitlejem gde se Reč utelovila i postala čovek, tako svako od nas mora da zna da ima svoj Vitlejem, u kome se Hristos rodio u njegovom srcu silom Svetog Duha. Isto tako znamo za istorijsku pedesetnicu, kada se Sveti Duh izlio na Hristovu malu crkvu; ali mi moramo poznavati ličnu pedesetnicu, kada smo doživeli ispunjenje silom Svetog Duha. A ta lična pedesetnica je pravo svakog Božjeg deteta, svakog vernika. Na žalost, mnogi znaju teoretski za svoju pedesetnicu. Ali ne varajmo se u očekivanju poznoga dažda za svoje lično sazrevanje, a propustili smo da primimo rani dažd, kojim je Bog želeo da zalije našu dušu i učini da sazri.

Pročitajmo pažljivo i s razmišljanjem ove misli iz Duha proroštva: „Pozni dažd, koji sprema živo za žetvu, predstavlja duhovnu milost ili snagu koja sprema crkvu za dolazak Sina čovečjega. Ali, ako rani pljuskovi nisu pali, pozni dažd ili kiše neće dovesti zrno do savršenstva.“ (Svedočanstva za propovednike, str. 273, naš prevod)

Dalje čitamo na strani 273 i 274. istog Svedočanstva: „Mnogi, na žalost, nisu primili ni rani dažd. Oni nisu primili sve prednosti koje im je Gospod pružio na taj način. Oni su mislili da će taj nedostatak biti nadoknađen poznim daždom. Kad se bogati darovi milosti budu izlivali, mislili su oni, oni će tada otvoriti svoje srce da ih prime. Takvi čine strašnu pogrešku. Delo koje je Bog otpočeo u ljudskom srcu davši mu svoje videlo i poznanje, mora neprekidno da se razvija. Svaki pojedinac mora shvatiti svoje lične potrebe. Srce se mora isprazniti od svake prljavštine i očistiti za stan Svetoga Duha.... Ali mi ne smemo zanemariti delo milosti koje nam je predstavljeno ranim daždom. Samo oni koji žive u skladu sa videlom koje su primili moći će da prime još veće videlo. Ako svakog dana ne rastemo u pozitivnim hrišćanskim vrlinama, mi nećemo prepoznati manifestaciju Svetog Duha kao pozni dažd. On će se izliti na srca svuda oko nas, a mi ga nećemo raspoznati niti primiti....

„Blagoslovi koje primamo u vidu ranoga dažda potrebni su nam sve do kraja. Ali, nam samo ovi blagoslovi nisu dovoljni. Koristeći se blagoslovima ranoga dažda, s druge strane mi ne smemo izgubiti iz vida činjenicu da bez poznog dažda, koji ispunjuje klas žitom i pomaže mu da sazri, žetva neće biti gotova za srp, te bi rad sejača ostao bez ploda. Božja milost nam je potrebna na samom početku, a ona nam je potrebna na svakom koraku, i ona će jedino završiti Božje delo u našem srcu.... Ako li pak ne napredujemo i ne postavljamo sebe u položaj da primimo i jedan i drugi dažd – rani i pozni dažd – mi ćemo izgubiti svoju dušu, za što će krivica pasti samo na nas.“

Kao što je Sveti Duh sišao na dan pedesetnice, pošto je Hristos ustoličen na nebu kao car i prvosveštenik, tako ni mi nećemo iskusiti svoju ličnu

pedesetnicu ako Hristos nije ustoličen u našem srcu kao naš car i prvosveštenik.
Ovo je naša najveća potreba, pa prema tome i najveća potreba Crkve ostatka.

ISPUNJENI SVETIM DUHOM

Temelj: Sveto Pismo - Ispunjeni Svetim Duhom

„I dođe u Efes jedan jevrejin, po imenu Apolos, rodom iz Aleksandrije, čovek rečit i silan u knjigama. Ovaj beše upućen na put Gospodnji, i goreći duhom, govoraše i učaše pravo o Gospodu, a znadijaše samo krštenje Jovanovo. I ovaj počeo slobodno propovedati po zbornicama. A kad ga čuše Akila i Priskila, primiše ga i još mu bolje pokazaše put Gospodnji. A kad on šćaše da pređe u Ahaju, poslaše braća napred i pisaše učenicima da ga prime. I on došavši onamo pomože mnogo onima koji verovahu blagodaću. Jer zdravo nadvlađivaše jevreje jednako pred narodom dokazujući iz pisma da je Isus Hristos.“ (Dela 18, 24-28)

„Dogodi se pak, kad beše Apolos u Korintu, da Pavle prolazaše gornje zemlje, i dođe u Efes, i našavši neke učenike reče im: jeste li primili Duha Svetoga kad ste verovali? A oni mu rekoše: nismo ni čuli da ima Duh Sveti. A on im reče: na što se dakle krstiste? A oni rekoše: na krštenje Jovanovo. A Pavle reče: Jovan krsti krštenjem pokajanja, govoreći narodu da veruju onoga koji će za njim doći, to jest Hrista Isusa. A kad to čuše, krstiše se u ime Gospoda Isusa. A kad Pavle metnu ruke na njih, siđe Duh Sveti na njih, i govorahu jezike i proricaahu. A bijaše ljudi svega oko dvanaest. I ušavši u zbornicu govoraše slobodno tri meseca učeći i uveravajući za carstvo Božje.“ (Dela 19,1-8)

„Zato govori: ustani ti koji spavaš i vaskrsni iz mrtvih, i obasjaće te Hristos. Gledajte dakle da uredno živite ne kao nemudri, nego kao mudri. Pazite na vreme, jer su dani zli. Toga radi ne budite nerazumni, nego poznajte što je volja Božja. I ne opijajte se vinom, u kome je bludstvo, nego se još ispunjavajte duhom. Govoreći među sobom u psalmima i pojanju i pesmama duhovnim, pevajući i pripevajući u srcima svojim Gospodu. Zahvaljujući za svašta u ime Gospoda našega Isusa Hrista Bogu i Ocu.“ (Efescima 5, 14-20)

9. glava

ISPUNJENI SVETIM DUHOM

Efes je bio grad u pokrajini Lidiji na zapadnoj obali Male Azije. Bio je sagrađen na raskrsnici velikih trgovačkih puteva, jednu milju od Nikarijskog mora. Njegova luka je delimično bila nasuta, a primala je lađe iz raznih krajeva ondašnjeg civilizovanog sveta. Pritoke i reke koje su prolazile kroz njega bile su bogate ribom, tako da je grad nadaleko bio poznat kao trgovački grad. Takođe je bio poznat po svojim sajmovima. Bogatstvo stanovnika grada pružalo je ljudima sva uživanja, dok je sam grad imao nadaleko poznato pozorište pod otvorenim nebom, koje je moglo da primi oko 24.500 gledalaca. Grad je bio takođe poznat po svom svetilištu u čast boginje Dijane, za čije je obožavanje bila vezana ne mala trgovina i hodočašće.

Apolova slaba služba - Tako je Apolo stigao u ovu važnu metropolu, aleksandrijski jevrejin koji je postao hrišćanin. Aleksandrija je tada bila središte grčke kulture i znanja, u kojoj je Filo bio istaknuta ličnost. Grčki način mišljenja postao je i jevrejski način studiranja Svetog pisma. Ovo je važno da znamo, jer ćemo tako bolje poznavati obrazovanje Apola.

Apolo j ezaista bio učen čovek, dobar govornik, a uz to je dobro poznao Sveto Pismo. Znao je kako će svaku nauku Svetog Pisma ubedljivo da iznese, a pazio je i na to da sve ispravno kaže. Dar govorništva je imao po prirodi, i kada je propovedao činio je to smelo i slobodno. Bio je revnog i ognjenog duha, a to je verovatno video i kod Jovana Krstitelja. „Učio j epravo o Gospodu.“ Međutim, njegova tumačenja Svetog Pisma bila su teoretska. Prirodno je da je mogao da povede ljude tamo dokle je i sam stigao, i ni korak dalje, ni pedalj više. I Bog mu je pripremio dve ponizne i verne duše, Priskilu i Akilu, koji su poznavali Isusa boje od njega, jer su ga znali iz ličnog iskustva. I oni su Apola uveli u potpuno poznanje o Isusu Hristu.

Neko bi pomislio da je Apolo mogao da preobradi grad Efes svojim govorništvom. Međutim, malo je što povoljno napisano o dotadašnjem njegovom radu, iako je bio veliki govornik. Njegov iskreni rad je dao slabe rodove. I on je napustio Efes i otputovao za Korint. Apostol Pavle, koji je kasnije posetio grad Efes, potražio je hrišćansku crkvu, i obradovao se kad je

našao malu zajednicu od dvanaest duša. Ove duše su se verovatno sastajale u nekoj mračnoj sobi za Božju službu, odakle je njihov uticaj na idolopoklonički grad malo ko osetio, ali koje je Božja milost izvukla iz idolopoklonstva.

Značajno pitanje koje je postavio Pavle - Apostol Pavle je odmah ustanovio da je maloj grupi vernika nedostajalo nešto tako važno. To je mogao da ustanovi po tome što nisu imali nikakvog uticaja na svet oko sebe. Apostol je bio pronicljivog duha i potražio je uzrok njihovoj nemoći. Njihovo stvarno stanje je bilo više nego za žaljenje. Njihovo siromašno versko iskustvo, slab uticaj na sredinu i nedostatak sile za svedočanstvo o Isusu Hristu, uverilo je apostola da ti vernici nisu imali Hristove sile Svetog Duha.

Tih dvanaest duša su bile plod rada Apola. Kad propovednik počinje govorničkom veštinom, obično završava besplodnim obaveštenjem. Samo onda kada je istinu Božje reči stavio u ljudsko srce Božji Sveti Duh, savest oživi i duša doživi novo rođenje. Bez toga će govornik voditi slušaoce samo toliko koliko je on išao i dati im ono što je on primio. Duh proroštva kaže:

„Propovedanje Božje reči će ostati bez koristi bez živog prisustva i pomoći Svetog Duha. Sveti Duh je jedini silni učitelj božanske istine. Samo onda kada je istinu Božje reči stavio u ljudsko srce Božji Sveti Duh savest oživi i preobrazi život. Čovek može da iznese slovo Božje reči, da je upoznat sa zapovestima i obećanjima Reči. Ali ako Sveti Duh ne progovori duši, ona neće pasti na Stenu i doživeti svoje lomljenje.

„Nikakvo obrazovanje i nikakve prednosti bez saradnje Božjeg Svetog Duha ne mogu čoveka načiniti prenosiocem videla. Sejanje evanđeoskog semena neće biti uspešno ako ga ne oživi život nebeske rose. Pre nego što je napisana ijedna knjiga Novog Zaveta, pre nego što je izgovorena ijedna evanđeoska propoved iza Hristovog uznesenja, Sveti Duh je sišao na apostole koji su se molili. Tada je svedočanstvo njihovih neprijatelja glasilo: Napuniste Jerusalim svojom naukom.“ (Čežnja vekova, str. 671)

Bez uvoda, apostol Pavle je odmah prešao na glavnu tačku: „Jeste li primili Svetoga Duha kad ste uzverovali?“ Oni su odgovorili: „Nismo ni čuli da ima Duh Sveti.“ Učenici Jovana Krstitelja su znali da će doći Sveti Duh, ali ga oni još nisu bili primili. A ovo iskustvo u Efesu se dogodilo dvadeset godina posle pedesetnice.

Apostol Pavle ih nije upitao o posebnim darovima Svetog Duha, već o najvažnijem daru o samom Svetom Duhu. Njihov odgovor pokazuje da je to tako i bilo. Apostol je jednostavno želeo da dozna da li su oni primili Svetog Duha, onu stalnu i neophodnu silu iz vremena pedesetnice. Čovek doživljava pre

svoga i iznad svoga jedno takvo iskustvo, kojim ga Sveti Duh osvedočava u njegov greh. Tada počinje novi život da se javlja u duši, tada Sveti Duh počinje da ispunjava dušu. Zbog nedostatka ovog iskustva čovekovo je svedočanstvo slabo, a duhovan život tek u začetku.

Poznavati rad Svetog Duha je važno, ali je mnogo važnije primiti Svetog Duha kao ličnog, stalnog gosta u srcu. A ovi učenici u Efesu bili su daleko od ove tako važne činjenice i mogućnosti. I apostol Pavle im je objasnio smisao evanđelja o Isusu Hristu kao vaskrselom i vaznetom Spasitelju, koji je po odlasku na nebo proslavljen, uzvišen. Zatim je poslao Očevo obećanje svome narodu. Čuvši sada za ove velike istine, primili su odjednom i dar Svetog Duha.

Nema nadoknade za odsutnost Svetog Duha - Na žalost, danas su mnogi doživeli krštenje za pokajanje, ali dalje nisu makli. Oni su iskreni, čestiti i poslušni sve do granice svoga znanja. Ali, mnogi od njih još ne znaju za puniji, svetliji i lepši hrišćanski život. Ono što znaju o Svetom Duhu je slabo, ograničeno, nedovoljno. Oni ne razumeju njegovu ličnost, ne znaju za njegovu silu i prisustvo. Isto tako malo što znaju o njegovom delu i radu, o njegovoj nameri i mogućnostima, i otuda su siromašni u njegovim rodovima.

Lako je načiniti osvrt na krst kao osnovu vere ili baciti pogled na presto slave koji očekujemo. Ali, mi živimo u strašnoj sadašnjici sa svim njenim prokletstvima. A hiljade ljudi još nisu shvatili umom i srcem stvarnost Svetog Duha. Mi smo bez malo svi slabi u vreme kada Sveti Duh čeka da radi kroz nas i sa nama. Druge istine razumemo dobro, ali ovu jednu još uvek slabo razumemo: da je nama i ovom svetu potrebna ova sila, njena dobrota i moć, ali ne samo nama kao crkvi i ovom svetu kao području delovanja Svetog Duha, nego nama lično.

Sve dok propovednici misle da im je potrebno da budu revni, vredni i nametljivi u propovedanju evanđelja, a zaboravljaju da im je iznad vrednoće i revnosti potrebna sila Svetog Duha, njihov trud će biti bez pravog roda, jer se oslanjaju na svoju nemoć.

Bacimo li pogled natrg u vreme ovog iskustva u Efesu, Pavlovo pitanje ukazuje na razlog zašto su mnogi hrišćani be-životni, a crkve tako slabe. Ništa ne može da nadoknadi Svetog Duha. Što je vodena para ili ulje za mašinu ili što je električna struja za motor, to je Sveti Duh za Crkvu, za svakog propovednika i vernika.

Kao što se vatra razlikuje od vode - Pavlovo pitanje postavlja deonu liniju između dve grupe u hrišćanskoj crkvi: onih koji poznaju Isusa samo kao Spasitelja, koji prašta grehe i daje nadu na nebesko carstvo i onih koji ga

poznaju kao Gospoda i Cara nad silom greha, koji živi u duši svoje dece kao živa stvarnost, koja ih je načinila svetim i revnim slugama za njegovo evanđelje.

Mnogi nalaze Hristovu crkvu kroz pokajanje i krštenje vodom kao dokazom spoljašnjeg čišćenja i moralne reforme. Takvi smatraju rad Crkve više moralnom istinom, a manje duhovnom silom, i oni više polažu pažnju na ponašanje, a manje na svoju prirodu, više na reformu, a manje na svoje obnovljenje. Ali je Jovan Krstitelj objavio Hrista kao onoga koji će svoju decu „krstiti Duhom i ognjem“. Rad ovog drugog, naime našeg Gospoda Isusa Hrista razlikuje se od krštenja pokajanja kao što se vatra razlikuje od vode. On ima silu koja deluje unutra, silu koja spaljuje, nanovo stvara, jer je svemoćna.

Ova sila upotpunjuje krštenje za pokajanje. Ta sila nam je potrebna više od svega na svetu. Posle tri i po godine rada sa svojim učenicima Isus im je rekao da je „bolje za njih da on ide“, jer će im poslati silu Svetog Duha. On im je naglasio da će im njegova sila, sila Svetog Duha, biti potrebna i milija od njegovog ličnog prisustva.

Propovedanje je slabo bez sile Svetog Duha - A sada da ovako postavimo naše pitanje: Ko je postavio pitanje učenicima u Efesu? Reći ćemo – apostol Pavle. Tačno je. A zar sada propovednik ne treba da postavi takvo pitanje? Pavle ga je postavio i to jasno i na vreme, pošto je uvideo veliku potrebu, veliki nedostatak u ondašnjoj maloj crkvi. Njegovo pitanje ukazuje na delimično znanje ondašnjih vernika, na slabo poučenje i slabo znanje. Njihovo neznanje bilo je delo njihovog propovednika. Propovedanje evanđelja nikada neće biti blagotvorno ako nije praćeno silom Svetog Duha. Vernik koji je samo delimično upoznao Isusa Hrista, biće delimično hrišćanin. Moramo priznati da smo često poznanje istine umom zamenjivali za silu Svetog Duha.

Imamo propovednika sa vanrednim sposobnostima, punih revnosti za Božje delo, silnih u poznavanju Svetog pisma, silnih govornika, ali ostavljaju iza sebe slabe vernike, nedovoljno upućene i poučene. Takvi propovednici su bez životnog iskustva sa pedesetnicom. Neko se može slabo izraziti, jer sam nema dovoljno jake utiske o istini Svetog Duha. Kod svih živi sklonost da se zadržavaju na spoljnim utiscima, na materijalnoj strani svoga rada, na plodovima svojih napora.

Nije teško izgubiti jasnu viziju onoga što nam je na domaku, što nam je obećano. To je Sveti Duh. Bez njega će svaka naša propoved ostati bez sile. Znanje, darovitost, besedništvo ostaće svagda bez sile ako radimo bez Svetog Duha. Ako je Pavlovo srce gorelo kad je upitao onih dvanaest duša za životni nebeski dar, zar on to pitanje ne bi i danas postavio Hristovoj crkvi, kada bi

video da joj nedostaje taj dar? Obratimo pažnju na ovaj citat Duha proroštva:

„Odsutnost Svetog Duha čini da je propoved slaba. Čovek može da ima znanje, dar besedništva, prirodne ili stečene sposobnosti, ali bez prisustva Svetog Duha nijedno se srce neće pokrenuti niti ijedan grešnik privući Hristu. Ako su, pak, ljudi u vezi sa Hristom, ako imaju darove Svetog Duha, onda i najsiromašniji i najneupućeniji mogu imati silu koja može da utiče na ljudska srca. Takve ljude Bog upotrebljava kao svoja oruđa, preko kojih izliva najuzvišenije uticaje.“

(Odabrana Svedočanstva, str. 126./

Dalje čitamo u knjizi „Hristove priče“ na str. 408-411: „Znanje Božje Reči bez Svetog Duha ništa ne vredi. Teorija istine ne može da oživi dušu i posveti srce ako je ne prati rad Svetog Duha. Čovek može poznavati zapovesti i obećanja Biblije, ali ako Sveti Duh ne utka istinu u srce, karakter neće doživeti promenu. Bez prosvetljenja Duhom Božjim ljudi neće biti u stanju da razlikuju istinu od zablude, i takvi lako potpadaju pod uticaj sotone.“

U knjizi „Sluge evanđelja“ čitamo na strani 253. (Originala): „Mač Svetog Duha, koji je Reč Božja, probada srce jednog grešnika i seče ga u delove. Kad se teorija istine ponavlja bez njenog svetog upliva na dušu govornika, ona nema uticaja ni na slušaoce; oni je odbacuju kao zabludu, a govornik biva odgovoran za duše koje propadaju.“

U istoj knjizi na strani 149 našeg prevoda čitamo: „ Mi ne smemo umanjiti vrednost istine koja nas je kao naročita vest odvojila od sveta i od nas načinila ono što danas jesmo, jer ova istina nosi u sebi večna dobra. Bog nam je dao svetlost o onome što se danas zbiva, i zato moramo i perom i rečju objaviti istinu ovom svetu. Ali, život Isusa Hrista u jednoj duši, živo načelo ljubavi koje Sveti Duh uedljuje duši, jeste jedina sila koja daje rodove našim rečima.“

10. glava

BOŽANSKA ZAPOVEST I USLOV

Nekih deset godina posle događaja o kojima je bilo reči u poslednjoj glavi, pišući sada jednoj većoj crkvi u istom gradu Efesu, apostol Pavle ponavlja isto pitanje uz opomenu: „I ne opijajte se vinom, u kome je kurvarstvo, nego se još ispunjavajte duhom.“ (Efescima 5, 18)

Ovde apostol skreće pažnju na nešto što Efežani treba da prime. Neki to nisu primili, i zato im apostol upućuje i pitanje i opomenu, ukazujući na negativnu stranu njihovog nedostatka, ali i na obećanje da se mogu ispunjavati Svetim Duhom.

To je poželjno i neophodno. To nije samo ukazivanje na potrebu, već i na nalog crkvi. To nije samo savet vernima, već i naređenje od sudbonosnog značaja, naređenje kao što je ono koje zabranjuje pijanstvo. Na strani vernika se može računati u greh ne samo nemarnost da budu „ispunjeni Svetim Duhom“, nego i greh kao što je greh nepokajati se pred Bogom za javni greh.

Ovo je prednost svakog vernika, ali u isto vreme i nalog i dužnost i njegovo pravo po novom rođenju. Verovati u istinu nikada ne može biti zamena za ovo obećanje, niti pak proučavanje Biblije, a još manje neprekidni rad za spasenje drugoga. Isto tako ni svetkovanje subote ne može biti zamena za ovo obećanje. Ne poslušati ovaj nalog i propustiti da ne primimo ovo obećanje možemo učiniti samo na svoju propast.

Ne na meru već puninom - Razmislimo za koji trenutak o ovoj apostolskoj želji: „Da se ispunjavate Svetim Duhom.“ Glagol u rečenici je u sadašnjem vremenu: ispunjavajte. Nije reč ni o prošlosti niti budućnosti, kada je to moglo da se dogodi ili da će se dogoditi. Nalog je u zapovednom načinu: „Ispunjavajte se Svetim Duhom!“

Šta u stvari apostol misli? - On misli da to mora biti naše iskustvo svakog jutra, svako podne i svake večeri, svakog trenutka. U Duhu proroštva čitamo:

„Svakog jutra, kada vesnici istine kleče pred Gospodom da mu obнове svoj zavet vernosti, Gospod daje svojim vesnicima prisustvo svoga Svetog Duha, koji ih oživljuje i posvećuje svojom silom. I kad pođu na svoje dnevne dužnosti, odlaze sa sigurnošću da će im Nevidljiva sila pomagati da budu Božji saradnici.“ (Dela apostolska str. 56)

Zar može ko od nas reći da je ovo nemoguće? To je Božja zapovest, koja znači i obavezu. Pošto nam sve Božje zapovesti pružaju pomoć, one su u isto vreme i obećanje. Mi rado slušamo sve ostalo što nam je apostol napisao u ovoj poslanici, zašto ne bismo poslušali i ovu : „Ispunjavajte se!“ - Ispunjavajte se Svetim Duhom.

Sva Božja deca se nanovo rađaju silom Svetog Duha. Ali, ispunjavati se Svetim Duhom je takođe zapovest. Jedno je imati Svetog Duha do jedne mere, ali je potpuno drugo imati ga u srcu u svoj njegovoj sili. To hoće i Sveti Duh. On hoće da ispunjava svaki kutić našeg bića. Ako verujemo da Hristos može da spase jednu dušu od krivice grehe, zar ne možemo verovati da nam on može ispuniti i ovo obećanje? I jedno i drugo je sveto iskustvo pred Bogom. I jedno i drugo su slavne mogućnosti. A onaj koji je spasen treba da je ispunjen Svetim Duhom, jer je ovo obećanje dato kao i oprostenje greha. Da sažetije kažemo: mi verujemo, zato se i spasavamo; mi moramo verovati, i bićemo ispunjeni.

Nemojmo misliti da je ova mogućnost važila samo za apostolsko vreme. Obećanje je dato i „za sve daljne koje će dozvati Bog naš.“ (Dela 2, 39) Ono je obećanje i za nas koji živimo u zlatnom dobu rada Svetog Duha kao što je dato apostolima u srebrnom početku ere Svetoga Duha.

Ulivanje života u dušu - „Ispunjeni Svetim Duhom“ je izraz koji ukazuje na užasnu suštinsku suprotnost stanja jednog pijanice. U trenutku kada su prvi učenici primili silu Svetog Duha svetina je rekla da su se oni „nakitili vina.“ Ali je ovde izlivanje Svetog Duha prikazano kao nešto što je potpuno suprotno neprirodnom ili pijanom stanju jednog čoveka. Kad Sveti Duh ispuni dušu jednog Božjeg deteta, ispunjeni život je pod upravom i nadzorom moćne božanske sile.

Pijan čovek je lakouman, površan, prost, neuljudan i speman da kaže sve čime ga ispunjava zli duh. Ali duša koja je ispunjena Svetim Duhom je zasenjena, okružena i oživljena samim svetim Duhom. Krštenje Svetim Duhom je ulivanje Božjeg života preko Svetog Duha u ljudsko biće. To je dolazak Božjeg Svetog Duha u dušu jednog vernika. To nije isto što i davanje darova Svetog Duha. To je nešto sasvim drugačije od onoga što mi kažemo da je neko duhovan. To je kad vatra spaljuje, čisti i oživljuje.

Dakle, glagolski oblik ispunjavajte se je u zapovednom načinu. Potreba je hitna, jer su dani zli i kratki. Ostvarenje je obavezno i može se jedino zakasniti. Zar mi ne nagovaramo grešnike da prihvate Hrista koji nosi grehe sveta zato što im kažemo da je život kratak i nesiguran, i da ćemo svi izaći na sud pred Boga? Zar im ne govorimo o blaženstvu besmrtnog sveta i o strahotama koje prate slavni Hristov dolazak?

I Spasitelj nam je o tome ozbiljno govorio, osobito kad nam je govorio o Svetom Duhu i njegovom radu. Bogu se isto tako žuri, kad nam ukazuje na ljude u ovom svetu, kad nam pokazuje njihovo bezobzirno stanje, njihovu ravnodušnost, oholost i bezumlje. Radi toga Bog želi da što pre postanemo primaoci i sprovednici Blagoslova spasenja koje nudi svetu. Nije nužno da poznajemo prirodu i način kako Sveti duh ispunjava Božju decu. Ali je potrebno da znamo da nam želi dati silu Svetog Duha. Potrebno je da znamo njegov rad i da ispunimo uslove pod kojim će nam se dati njegova sila.

Da živimo pobedonosno, sveto i pravedno – manje nam se ne nudi i ne daje. Bog želi da radost našeg spasenja bude naše lično iskustvo preko Svetog Duha. U završnim danima našeg veka Bog želi da primimo silu Svetog duha kao pozni dažd. Jovan Krstitelj i prorok Ilija su simboli Adventnog naroda. Oni su bili ispunjeni Svetim Duhom, a to i nas očekuje. U Velikoj borbi, čitamo na strani 387, 388: „Otac je dao svome Sinu svoga Duha bez mere, i mi možemo biti učesnici njegove punine.“

Uslov ispunjenja lična vera - Ovu verovatnoću potvrđuje Jovan Krstitelj ovim rečima: „Jer koga Bog posla, onaj reči Božje govori: jer Bog Duha ne daje na meru.“ (Jovan 3, 34)

Ali, uslov po kome Bog daje svoga Duha u svakom slučaju je vera čoveka. Mi ne ispunjavamo sebe Božjim Duhom, već to čini Bog, koji daje svoga Duha bez mere, u njegovoj punini i slili onome koji ga traži i prima sa verom. Bog daje Svetog Duha, ne čovek ili Crkva. Bog je darodavac, a veran čovek primaoc. U ovom pogledu mi potpuno zavisimo od Boga, jer Bog odgovara za davanje svog velikog dara.

Darivanje Svetog Duha počiva na Božjoj nepromenljivoj Reči. Čovek mora samo ispuniti Božji uslov za prijem toga dara. Ponuđeno obećanje je Božja stvar, a prisvajanje obećanja naša.

Da bi siromašan čovek, ali bogat verom u Božju reč, primio ovo bogato Božje obećanje, mora da isprazni svoje srce od svoga ja, mora da se odreče sebe, da svoju volju preda Bogu, pa da primi obećanje sa visine. Dakle, pre primanja ovoga dara čovek mora da prihvati Božje uslove: mi ćemo ga primiti konačnim,

slobodnim i svesnim aktom svoje vere, kojom smo sebe prethodno potpuno pokorili Bogu, potčinili sebe njegovoj volji. Tu mora biti nešto više od pokornosti bez volje, od našeg pasivnog držanja prema izlivanju Svetog Duha. Mi moramo želeti njegov ulazak u naš život. Mi se ne smemo plašiti njegovog ulaska i posledica koje on donosi.

Šta to znači? Ispunjeni Svetim Duhom mi pristajemo na promene koje su se pojavile u životu prve Crkve, pošto je primila silu punine ulaska Svetog Duha u njen život. Crkva je prijemila silu Svetog Duha bila spremna ne samo da svedoči za Hrista po svaku cenu, nego i da pretrpi neprijateljstvo i progonstvo za svoje svedočanstvo. Ovo su posledice primanje punine sile Svetog Duha. To je darivanje Svetog Duha bez mere, bez mere u sili, ali i bez mere u plodovima i posledicama.

A sada jedno pitanje: Kako ćemo znati da smo ispunjeni puninom sile Svetog Duha? Postoji opasnost od očekivanja jakih i velikih uzbuđenja, nekakvih naročitih otkrivenja slave, nečega neobičnog, osećanja veličanstvenog prisustva. Ovo nije slučaj kod izlivanja sile Božjeg Svetog Duha. U istinu, na dan pedesetnice, kada se Sveti Duh prvi put izlio na Crkvu, njegovo izlivanje je bilo dosta dramatično. Ali, posle toga iskustva dalje je bilo normalno, obično. U prvom slučaju bilo je nešto vulkansko, što je život ondašnjih učenika potpuno izmenilo. Ali, to dalje više nije bio slučaj.

Iskustvo sa ispunjavanjem Svetim Duhom nije identično ni u dva slična slučaja. Neuravnotežena čud traži mnogo. Biti ispunjen Svetim Duhom znači doći pod upravu Svetog Duha svim svojim bićem. Sam Bog je u licu Svetog Duha prisutan u takvom srcu. On sedi na prestolu srca jednog vernika i odatle savršeno upravlja životom i službom. Biti ispunjen Svetim Duhom ne znači „divno se osećati“, nego nositi u srcu Hrista koji se proslavlja u tom srcu.

Razlikovati način od stvarnosti - Možda će nam jedna ilustracija ovde pomoći: jedna reka može na dva različita načina biti punjena vodom. Ona može biti punjena jakim kišama i silnim bujicama, uz strašnu buku i padanje sa stena, možno žuborenje i izlivanje iz korita. Takva reka plavi i ruši sve pred sobom. Ali, reka može biti punjena vodom na miran, tihi način: topljenjem snega voda nadolazi tiho, neprekidno i korito se puni sve više, bez huke, bez preliivanja, vez lomljave, bez plavljenja, bez štete. Ovaj način punjenja reke vodom je tih, miran, ali postepen i koristan. Dakle, načini se razlikuju, ali je u oba slučaja reka nadošla, puna.

Na sličan način doživljavamo duvanje vetrova. Tihi vetar se oseća, vidi se njegovo delovanje, ali je ono nečujno i blago. U jevrejskom i grčkom jeziku upotrebljava se ista reč za vetar i za duh. Jevrejska reč nešamah znači dah i

vetar, kao i grčka reč pneuma. Ovo nas odjednom podseća na nežnost i silu. Vetar ili dah može biti tih kao večernji povetarac (Zefir ili lahor/, ali može biti i strašna oluja. Ali oboje su vetar.

Tako je i sa ispunjenjem Svetim Duhom. Ispunjenje može doći iznenadno, a može doći i postepeno u dušu. U vreme apostola izlivanje je došlo na natprirodni način: huka s neba kao silnog vetra, zatim kao oganj ili vatra i potom kao zemljotres, potres zemlje na određenom mestu. Kasnije više ne čujemo za ništa slično. Moramo svagda praviti razliku između načina pojave i samog Svetog Duha. U Duhu proroštva čitamo:

„Kad Duh radi u ljudskom oruđu, on ne pita kako treba da radi. On često radi kako mi ne očekujemo...“ (Svedočanstva za propovednike, str. 33, naš prevod/ Dalje čitamo na 34. strani: „Sveti Duh nije došao da veliča ljude niti da odobri njihove pogrešne ideje, već da ukori svet za greh, za sud i za pravdu. Zato se mnogi odvrćaju od njega.... Sveti Duh nikom ne ugađa, niti radi po nečijem kalupu. Ograničeni i grešni ljudi ne mogu se služiti Svetim Duhom. Kad on dođe kao onaj koji ukorava kroz ljudska bića kroz koja radi, tada čovek jednostavno treba da poslušava i izvrši ono što je on rekao.“

Vera – činjenica i osećanje - Mi ne smemo samovoljno odrediti unapred tačne puteve Svetom Duhu za njegovo ispunjenje i rad. Nije teško formirati predubedenja koja nemaju osnova u Bibliji. Mnogi očekuju fizička osećanja – blaženo uzbuđenje i uzvišene duhovne šokove ili duševni zanos sa potresom, koje ako ne dožive, spremni su da padaju u razočarenja i očajanja. Uistinu, nije nam nigde u Pismu obećano ispunjavanje vanrednim načinom. To je nasleđstvo koje se normalnim putem daje hrišćaninu radi ličnog iskustva sa Bogom, koje mu svakodnevno pomaže da živi svetim hrišćanskim životom i da služi Bogu i ljudima, kao i da se suočava sa nevojama njegovom pomoći.

Mi nećemo biti u stanju da kažemo kada smo se ispunili Svetim Duhom, kao što smo doživeli svoje obraćenje na miran i tihi način. Dakle, nema mesta ni potrebe za iznenadna ushićenja bez sudelovanja naše volje i uma.

Činjenica je a su vera i osećanje po Bogu. Ispunjenje može biti jedinstveno, ali će ono doći na prirodan način. Varnava nikada nije imao iskustva apostola Pavla, ali su obojica bili ispunjeni Svetim Duhom. Osnovna činjenica je bila slična, način nije tako važan, ali je osnovna činjenica bitna. Dakle, ispunjenje se ne zasniva na osećanju, nego na činjenici. A ono je došlo na temelju tihe vere. Tako čitamo ove Pavlove reči: „Da među neznabošcima bude blagoslov Avramov u Hristu Isusu, da obećanje Duha primimo kroz veru.“ (Galatima 3, 14)

Kao što je eoprostenje greha u 1. Jovanovoj 1,9. Ponuđeno jednostavno i nedvosmisleno na osnovu priznanja greha na strani grešnika, tako i u Otkrivenju 3,20 imamo jednostavno ali iskreno obećanje da će Sveti Duh ući i živeti u svakom čoveku koji posluša njegov glas i otvori svoje srce, vrata svoga života. Ispunjenje dakle, donosi Hrista u dušu kao jedno srećno i smireno svesno stanje. Otada poznajemo Hrista kako ga ranije nismo poznavali, i njegovo božanstvo postaje za nas svesno, njegovo življenje je u nama. Čoveka tada ispunjava živa svest o stvarnoj prisutnosti Hrista u srcu. Hristos nosi primaoce ove sile u svet stvarne realnosti večne budućnosti.

Jedino na taj način čovek može da doživi blaženo prisustvo Hristovo u životu, stičući uzvišeni pogled u srećnu budućnost, prisno prisustvo sa Hristom kao velikim Prijateljem, zatim duboku odvratnost prema grehu i blaženo prijateljstvo sa Svetim Duhom. Tada i život i rad dobijaju drugi vid i karakter. Prisustvo Svetog Duha u životu proroka Jelisija bilo je bez uzbuđenja i bez zanosu, u punoj svesti i prirodnoj manifestaciji. I kad je on udario po vodi, učinio je to bez zanosu i uzbuđenja, realno i neposredno rekavši: „Gde je Gospod, Bog Ilijev?“ Na taj glas voda se rastavila, te je prorok prešao preko suhog dna. (2. Carevima 2, 13.14) Dokaz i očiglednost su se našli na delu.

Sotonska dva načina sprežavanja - Sotona ima dva okušana načina na koji nastoji da spreči spasonosni rad istine. Prvi se sastoji u tome da zamagli naš pogled na istinu; drugi da postavi svoje pokroviteljstvo nad istinom ili da izvrne istinu. On će uzeti neku istinu sa njenog pravog mesta i nastojati da je izvrne i preobrazi u zabludu. Uzmimo, npr. istinu o opravdanju verom. U toku dugih godina srednjeg veka sotona je sakrio ovu istinu od ljudi, dok je Bog nije izneo velikom reformatoru Luteru. I onda je sotona posredno prihvatio ovu istinu, nastojao je da je izopačeno primeni u vidu antimonijanzma, što je svet prihvatio na svoju propast.

Tako je i sa istinom o Svetom Duhu. Bio je nepoznat u toku mnogih vekova. Najzad su se ljudi zainteresovali za ovo pitanje i nastojali da istražuju istinu o Svetom Duhu. O tom predmetu je napisano mnogo knjiga, traktata i članaka u toku peeset godina, mnogo više nego za sve vreme od kako je pronađena štampa. Sotoni je bilo nemoguće da to spreči, ali je nastojao da na ovo pitanje stavi omrazu u vidu ekstremnih pentakostalaca – duhovničara, fanatizma i iracionalista grupe svetog vala ili hirovitosti misticizma. To sve ne umanjuje zavisnost od Božje Reči.

Ali, mi ne smemo dopustiti sotonu da nam oduzme Božju istinu i da nam uskrati Božje blagoslove. Ne smemo dopustiti sotonu da nas vara svojim obmanama, svojim lukavim planovima i da nas navede na to da prezremo Božju blagodat. Naša najveća, najdublja i najhitnija potreba danas jeste sila Svetog

Duha. Ta sila mora živeti u našim srcima. Prednost koju nam daje Sveti Duh je u suštinskom raskoraku sa izvitoperenošću hrišćanske nauke o Svetom Duhu i lažnom zamenom ili njegovom imitacijom. Nemoguće nam je zamisliti da će jedan razuman i biblijski naučen adventista zapasti u mrežu sotonskih prevara i zaći u ludilo raznolikih sotonskih obožavanja. Naša se opasnost sastoji baš u tome da nas sotona prevari da ćutimo kad on javno i tajno radi u svetu oko nas i da nas spreči da istražujemo pravu istinu o Svetom Duhu ili da nas navede da sa prezrenjem gledamo na razne prevare i ništa ne kažemo o istini koju on lažno imitira.

Sestra Vajt j episala u australijskom listu Znaci vremena, od 24. Jula 1911.: „Velika je sramota nabačena na rad Svetog Duha zabludom one grupe prevarenih ljudi, koji kažu da su dobili veliko videlo i da im dalje nije potrebno vodstvo svete Božje reči. Oni se povode za lažnim utiscima, koje smatraju Božjim glasom u duši. Ali, duh koji ih kontroliše nije Duh Božji. Povoditi se za lažnim utiscima, a zanemariti nauku Svetog Pisma, znači izložiti se opasnosti pometnje, prevare i propasti. A to služi paklenim planovima zloga.“

Dalje čitamo u istom članku: „Pošto je služba Svetog Duha od životnog značaja za Hristovu crkvu, to je paklena namera sotone da preko zabluda ekstremnih i fanatičnih elemenata baci prezir na rad Božjeg Svetog Duha i navede Božju decu da zanemare izvor sile koju im je Gospod pružio.“

Pod uplivom Svetog Duha - Sveti Duh koji želi da nas ispuni, nije neki nejasan upliv ili mistična sila. On je božansko Biće, koje se prima samo pod uslovom duboke poniznosti, obožavanja i poslušnosti. Otuda se ne postavlja pitanje da li mi imamo više ili manje sile Svetog Duha, nego da li Sveti Duh manje ili više ima naše biće u svojoj vlasti. Zato nam je potrebno da manje znamo o nekoj bezličnoj sili, nego da poznamo silu onog božanskog Bića, koje nam Bog daje da bi nas ispunila svojom silom, svojom božanskom ljubavlju, jednom reči, koja će imati nad nama svoj spasonosni upliv. To je Božji Sveti Duh.

Sveti Duh nam dolazi da u nama oživotvori Hristovo životno načelo. Pošto smo prihvatili Hristovo načelo možemo iskusiti silu Svetog Duha. Mi se nikada ne možemo njome poslužiti, već se Duh Sveti može poslužiti nama. Dakle, primajući silu Svetog Duha mi nismo izloženi nekom uticaju ili uplivu, ne doživljavamo neku senzaciju, niti neki splet ideja i osobitih blagoslova, već primamo u sebe život jednog božanskog Bića, koje nam se otkriva kao Sveti Božji Duh.

Mi se moramo čuvati da ne uvredimo i ne ožalostimo ovo božansko Biće. S njim moramo postupati kao sa nebeskim Gostom, jer je Duh Božji veom

osetljiv na prijem koji mu ukazujemo. On nam se ne nameće, ali rado ulazi na vrata koja mu se dragovoljno otvaraju prihvatajući dragi poziv. On neće ući u nas niti ostati u nama ako mi to lično ne želimo.

U prošlosti je Sveti Duh radio s ljudima po svojoj suverenoj volji i pohađao usamljena srca kako je našao za dobro. Ali, u ovo poslednje vreme Bog nam je otkrio jedan sveopšti zakon njegovog rada i naše saradnje. A Bog neobično strogo poštuje svoje zakone. On ceni slobodu ljudske volje, nikada ne nameće svoje neželjene blagoslove, blagoslove njegovog prisustva u ljudskim srcima. Ali, on kuca, čeka na nas da uvidimo svoju potrebu i priznanje i spreman je da saraduje s nama ako smo mu potpuno poslušni.

Uzvišena tajna Božje milosti - Tajanstveni događaj u Vitlejemu je neshvatljiva, pa ipak je prisutna činjenica. Da je Sveti Duh svojim osenjivanjem devojke Marije pripremio Božjem Sinu ljudsko telo u njenoj utrobi i da je Sveti Duh stanovao u Hristu u Vitlejemu, to je zaista tajna Božje sile. I da je taj isti Sveti Duh voljan da uđe u ljudska biće i da živi u njima, iako su po prirodi grešna i smrtna, da bi načinio od njih Božji hram, i to je tajna Božje milosti.

Sveti Duh dakle očekuje da stanuje u našim telima. Bog je u početku stvorio čoveka radi toga. Ali je greh odložio Božji prvobitni plan i mesto da bude ispunjen njegovim Svetim Duhom, čovek se ispunio grehom i pokvarenošću. Grehom prvoga čoveka prekinuta je sveta veza između Boga i čoveka i njihova zajednica oskrvnjavljena. Uprkos vladavine greha od toga početka, Bog nastoji da ponovo zauzme tvrđavu ljudskog bića.

To je bila namera dolaska na svet drugog Adama: da otkupi i povrati Božju svojinu – da čoveka ponovo načini „hramom Svetog Duha“.
(1. Korinćanima 6,19.20) Tako Bog sada nastoji da obnovi prekinutu zajednicu između sebe i čoveka. U Duhu proroštva čitamo:

„Od večnih vremena je bila Božja namera da svako stvoreno biće, od svetlih i svetih serafima do čoveka, bude hram u kome će Stvoritelj nastaviti. Ali, usled greha čovečanstvo je prestalo da bude Božji sveti hram. Pomračeno i okaljano grehom, ljudsko srce ne odsjajuje više slavom Svetoga. No, utelovljenjem Božjeg Sina ostvaruje se namera Neba. Bog sada živi u ljudskom rodu, jer svojom spasonosnom milošću ljudsko srce ponovo postaje njegov hram.“ (Čežnja vekova str. 161)

Kod stvaranja je Bog načinio čoveka od praha zemlje, koja je bila materijalna osnova stvaranja. I onda je udahnuo u čoveka dah života. Tako je čovek postao duhovno biće. Udahnuvši čoveku dah života, u njemu se rodila svesna strana života, što je čoveku dalo prednost da uđe u zajednicu sa Bogom.

Ta slavna okolnost čini čoveka čovekom i razdvaja ga od ostalih živih stvorenja na zemlji. Nijedna niža vrsta živih bića ne poznaje Boga. Čovek je bio jedino stvorenje koje je moglo da posmatra lice svoga Stvoritelja, da ga poznaje, ljudi, da veruje u njega i da ga obožava. Tako je jedino čoveku data vlast da upravlja nižim stvorenjima na zemlji.

U početku je čovek razumeo Božje zakone i slušao ih. To je bilo delo Svetog Duha, koji je sudelovao kod stvaranja čoveka. U proroku Jovu čitamo: „Duh Božji stvorio me je i Duh Svemogućega dao mi je život.“ (O Jovu 33, 4) Sveopšte čovekovo dobro je bilo uslovljeno od energije i mudrosti Svetog Duha. Ali sve je ovo kasnije čovek izgubio svojim grehom. Odrekavši poslušnost Bogu, on je prekinuo vezu i sa Svetim Duhom.

Isus naš uzor i primer - Ovo načelo života postaje nam jasno kad proučavamo život Isusa Hrista, drugog Čoveka, poslednjeg Adama. Divan je odnos između Svetog Duha i rečju Božjom prosvetljenog čoveka. Sve čovekove telesne i umne sile su delo rada Svetog Duha. Tako je Isus postao naš uzor i naš primer svojim odnosom prema Svetom Duhu.

Isusovo rođenje, detinjstvo, kušanje, služba, čudesa, smrt, vaskrsenje i osnivanje Crkve, bili su delo Svetog Duha. Potpuno ispunjenje našeg Spasitelja Svetim Duhom učinilo ga je onim što ga je činilo pravim čovekom. Svaki pokret tela i rad uma bili su delo Svetog Duha, što ćemo zapaziti iz sledećih stihova Svetog Pisma:

„I odgovarajući anđeo reče joj: Duh Sveti doći će na tebe, i sila najvišega oseniće te; zato i ono što će se roditi biće sveto, i nazvaće se sin Božji.“ (Luka 1, 35)

„Isus pak pun Duha Svetoga vrati se od Jordana, i odvede ga Duh u pustinju. I četrdeset dana kuša ga đavo, i ne jede ništa za to dana; i kad se oni navršise, onda ogladnje.“ (Luka 4, 1.2)

„I vrati se Isus u sili duhovnoj u Galileju; i otide glas o njemu po svemu onom kraju.“ (Luka 4, 14)

„Isusa iz Nazareta kako ga pomaza Bog Duhom svetim i silom, koji prođe čineći dobro i isceljujući sve koje đavo beše nadvladao; jer Bog beše s njim.“ (Dela 10, 38)

„A ako li ja Duhom Božjim izgonim đavole, dakle je došlo k vama carstvo nebesko.“ (Matej 12, 28)

„A kamo li neće krv Hrista, koji Duhom Svetim sebe prinese bez krivice Bogu, očistiti savest našu od mrtvih dela, da služimo Bogu živome i istinitome“! (Jevrejima 9, 14)

„Jer i Hristos jedanput za grehe naše postrada, pravednik za nepravednike, da nas privede k Bogu, ubijen, istina, bivši telom, no oživjevši Duhom.“ (1. Petrova 3, 18)

„Prvu sam ti knjigu napisao o svemu, o Teofile, što poče Isus i tvoriti i učiti; do dana kad se uznese, pošto Duhom Svetim zapovedi apostolima koje izabra.“ (Dela 1, 1.2)

Hristov život pun Svetog Duha - Hristov život je za vreme detinjstva i mladosti bio pod uplivom i izgradnjom Svetog Duha. Kada se krstio on je ušao u novo razdoblje i puniji odnos s Bogom i ljudima. Taj trenutak je bio njegova pedesetnica. Tada se obukao i pomazao silom Svetog Duha bez mere. (Jovan 3, 34) Hristos je bio pun Svetog Duha. On je bio svestan da je na njemu počivao Sveti Duh pomazavši ga za rad. Njegova čudesa i reči bili su delo Svetog Duha. Sveti Duh ga je takođe pripremio za krst, i Sveti Duh ga je podigao iz mrtvih, kada je i objavljeno da je Sin Božji. (Vidi: 1. Petrova 3, 18; Rimljanima 1, 4)

Svaka vrлина njegovog života je bila neposredno delo Svetog Duha. Neophodnost rada Svetog Duha za dobro čoveka vidi se po nazivima koja mu daje Božja Reč: on je Duh života, zakon Duha života (Rimljanima 8,2); Duh posinjenja (Rimljanima 8, 15); Duh istine (Jovan 14, 17); Duh mudrosti (Efescima 1, 17); Duh sile i ljubavi (2. Timotiju 1,7); Duh vere (2. Korinćanima 4, 13); Duh milosti – blagodati (Jevrejima 10, 29); Duh slave (1. Petrova 4, 14).

Isus je zaista bio „pun Svetoga Duha.“ Isti Duh koji je stanovao u Hristovom telu, čija se žalost ogledala u Hristovim suzama i koja je cenila Hristovu žrtvu, voljan je da stanuje i u nama kao lično prisustvo samoga Gospoda i Spasitelja.

Povremeni rad Svetog Duha u starozavetno vreme - Čovek se svojim grehom udaljio od Boga. Greh je nešto neprirodno, nešto što je zatrovalo život svih kasnijih pokoljenja. Isusovo delo kao Spasitelja sastojalo se u tome da spase čoveka od tog elementa greha i da neprirodno ponovo vrati u prirodno, duhovno. Rad Svetog Duha u starozavetno vreme se video delimično, povremeno, a u punini samo u izuzetnim slučajevima. Izabrani ljudi su bili ispunjeni Svetim duhom za određene poslove. Tako su Josif, Gedeon i drugi bili ispunjeni Svetim Duhom.

Kad smo se približili vremenu Hristovog utelovljenja, vidimo Jovana Krstitelja ispunjenog Svetim Duhom. (Luka 1, 15) Jelisaveta je takođe bila ispunjena Svetim Duhom kad je pozdravila Hrista kao dete. (Luka 1, 41) Zarija je takođe bio pun Svetog Duha. (Luka 1, 67 – 69)

„Od samog početka je Bog delovao svojim Svetim Duhom i radio preko izabranih oruđa radi ostvarenja svojih namera za dobro čovečanstva. To se videlo u životu i radu starih patrijaraha. Takođe vidimo njegovo zauzimanje za Crkvu u pustinji, za vreme Mojsija, Bog im je davao svoga Svetog Duha da ih uči: (Isaija 63, 9-14) U vreme novozavetne Crkve, za vreme apostola, Bog je Svetim Duhom radio na jedinstveni način, puninom Svetog Duha. Isti Duh koji je održao patrijarhe, koji je Halevu i Isusu Navinu davao snagu i veru, koji je rad prve crkve učinio blagoslovom svetu, održavao je Božju decu kroz sva vremena istorije. Radom Svetog Duha u toku tamnog srednjeg veka Bog je pripremio Valdenžane da pripreme put kasnijoj reformaciji. Isti taj Duh je u još poznije vreme pripremio put za novozavetnu hrišćansku misiju i prevod Svetog pisma na skoro sve jezike sveta.“ (Dela apostolska str. 53)

Dar Svetog Duha nije privilegija nekolicine - Biti ispunjen Svetim Duhom znači biti pod njegovim vodstvom, kontrolom i silom. Ali, između starog doba i doba novozavetne crkve postoji linija razlike. Biti „pun Svetog Duha“ nije privilegija nekolicine. Danas je ovaj nebeski dar na domaku svakom verniku, svakom čoveku. To je apostol Petar, po nadahnuću Svetog Duha, objavio na dan pedesetnice. (Vidi Dela 2, 17.18)

Na dan pedesetnice su svih dvanaest apostola i ostali učenici, na okupu oko sto i dvadeset, bili ispunjeni Svetim Duhom. (Dela 2, 4) Dalje čitamo: „I pošto se oni pomoliše Bogu zatrese se mesto gde bejahu sabrani, i napuniše se svi Duha Svetoga, i govorahu reč božju sa slobodnom.“ (Dela 4, 31) Novi obraćenici su takođe bili ispunjeni Svetim Duhom. Petar se ponovo ispunio Svetim Duhom. (Dela 4, 8) Stefan i šest njegovih drugova đakona, takođe su bili ispunjeni Svetim Duhom. (Dela 6, 3-5; 7,55) Varnava je takođe bio pun Svetog Duha. (Dela 11, 22-24) Pavle je takođe bio pun Svetog Duha. (Dela 13, 9.10./

U Delima apostolskim čitamo kako su apostoli i vernici često bili ispunjavani silom Svetog Duha. Glagol napuniti nalazimo često u raznim oblicima, kao: puni Svetoga Duha, napunivši se Svetoga Duha, napuniše se Svetog Duha, i tako dalje. Vernici su se ispunjavali silom Svetog Duha prema potrebama trenutaka. Vernici su znali da je trebalo da čekaju na Svetog Duha. Izuzetaka je bilo, kao što vidimo u slučaju vernika u Efesu.

Niko nema pravo na posedovanje Svetog Duha - Obratimo li svoju ozbiljnu pažnju pitanju dara Svetog Duha, možemo reći da se dela apostolska nisu završila sa knjigom Dela apostolska. Bog očekuje da se ova dela nastave sve do kraja, što će i biti. I to ne sa slabim i na očima svetim ljudima. Iskustvo apostola će nam služiti za uzor i sen. Bog želi da i mi budemo puni, ispunjeni i ispunjavani njegovim Svetim Duhom. On čeka. Jesmo li mi voljni?

Naš stih u poslanici Efescima 5, 18 ukazuje na mogućnost da svi vernici budu puni, ispunjeni Svetim Duhom, samo ako to žele i zatraže. Neko bi pomislio da pravo na posedovanje Svetog Duha imaju samo neki iz Božjeg naroda. Međutim, istina se nalazi na suprotnoj strani: svi mogu biti ispunjeni silom Svetog Duha. Bog je obećao Svetog Duha i on će ga izliti na molitve iskrenih, gladnih i žednih. „Kad dakle vi, zli budući, umete dobre dare davati deci svojoj, koliko će više otac nebeski dati Duha Svetoga onima koji ištu u njega?“ (Luka 11, 13)

Davši ovo svedočanstvo i obećanje, Spasitelj nije ostavio u nedoumici svoju decu za sva vremena. Ipak se o tome malo znalo.

11. glava

POSLE PREPORODENJA ISPUNJENI SVETIM DUHOM

Mi moramo načiniti jasnu razliku između rada Svetog Duha kod preporođenja i ispunjenja Svetim Duhom. Tu razliku moramo jasno definisati i razumeti. Kod preporođenja Sveti Duh mrtve u gresima dovodi u novi život. Vidi: Jovan 3, 5.8. Grešnici koji su se pretvorili u surove ljude, hulnici koji su vikali na Boga i nevernici koji su javno govorili o svom neverovanju, doživljavaju novo rođenje ulazi Sveti Duh i daje im duhovni život. „A ako ko nema Duha Hristova, on nije njegov.“ (Rimljanima 8, 9)

Ovo je veliko iskustvo i veliki korak u životu jednog grešnika. Ali, to nije isto što i ispunjenje Svetim Duhom. Jedno je primiti Svetog Duha, ali je posve drugo primiti silu i puninu Svetog Duha. Dakle, velika je razlika između iskustva imati Svetog Duha i biti ispunjen Svetim Duhom. Ovo dvoje bi trebalo da idu zajedno, no, na žalost, to nije uvek slučaj. Razlika je u stepenu. Egipat svagda ima svoj Nil, ali nilske plodne i blagotvorne vode su praktično pospane sve dok ne dođe do ispunjavanja i prepunjavanja korita ove reke ne samo bogatstvom vode nego i njezinim bogatim muljem. Tada sva zemlja oko reke psotaje izvor velikih blagoslova u izobilju hrane.

Hristovo božanstvo iza njegovog spasilaštva - Ako ste ljudsko biće koje je dva puta rođeno, to vam je dokaz da imate Svetog Duha u sebi. Ali, da li vas je on ispunio? To je veliko pitanje. Mnogi veruju u Hrista, ali kao da ne odmiču od prve stepenice. Ali Bog očekuje da steknemo iskustvo iza novog rođenja. To se iskustvo naziva ispunjenje Svetim Duhom, nebeskim Utešiteljem. Novim rođenjem čovek prelazi iz smrti u život; ali ispunjenjem Svetim Duhom hrišćanin postaje pun života - deoničar punog života Božjega.

Ovo je novi odnos koji mi doživljavamo ili ne doživljavamo, iako nas apostol savetuje da se ispunjavamo Svetim Duhom. Takvo ispunjenje nas priprema za vreme kada ne nebu nećemo imati Posrednika – Prvosveštenika Hrista, kada će prestati delovanje milosti, kada će prestati praštanje greha, kada sami moramo stajati pred Bogom u grešnom svetu. (Vidi: Otkrivenje 14, 14-16;

Sofonija 2, 3) Ukoliko ne budemo ispunjeni Svetim Duhom, njegovom silom, on će čamiti negde u uglu našeg srca, a isključen iz drugih delova našeg života.

Dajmo ovom nebeskom Gostu njegovo mesto u našem životu, u celom našem životu! Neka svaki kutak i ugao našeg srca i našeg života bude ispunjen prisustvom Svetog Duha – u njegovom skupo kupljenom hramu. Život u ovakvom odnosu sa Svetim Duhom je najskupoceniji i najpuniji život jednog hrišćanina ili hrišćanke.

Kao što vidimo, Hristovo božanstvo u nama dolazi posle njegovog spasenja. Na dan pedesetnice Sveti Duh nije samo počivao na apostolima, već ih je ispunio, kao što je Isus rekao: Jovan 14, 16. 17. Sveti Duh je zauzeo svoje mesto u srcu svakog pojedinca u gornjoj sobi, a i kasnije. Tako su prvi učenici postali sveto sedište, „sveta stolica“ Svetog Duha. Otada je Sveti Duh stalno živeo i radio sa prvim učenicima.

Sveti Duh polaže puno pravo nad ličnošću koju je ispunio. Ceo njen život pripada Bogu, jer je tada konačno otata od sotone koji ju je do tada manje ili više, živu ulovio za svoju volju. Uzevši punu kontrolu nad ljudskim bićem, Sveti Duh nastavlja da živi u njemu kao u svojoj svojini. I on se tada počinje da služi njim po svojoj volji ispunjavajući ga hrabrošću i revnošću za Božje delo. Dok se u starozavetno vreme borio s ljudima ispunjavajući pojedince za neko osobito delo, to sada, u novom zavetu, Sveti Duh stanuje u vernima, računajući na njih kao na svoja sveta oruđa za proslavu Božjeg Sina i Boga koji ga je poslao na svet. Dakle, u starozavetno doba Sveti Duh je bio u prorocima (1. Petrova 1, 11), u novom zavetu on stanuje i vlada u svim vernicima (2. Korinćanima 6, 16). Istina, neki ga mogu ožalostiti svojim nehrišćanskim životom, svojom nevernošću i grehom. (Efescima 4, 30)

Ispunjeni do mere svoje duhovne moći - Ovo je bila Isusova namera: da svaki vernik bude ispunjen do mere svoje duhovne moći. Poučivši svoje učenike za one tri i po godine, on ih je u suštini poučio da počekaju još malo da ih ispuni svojom nebeskom silom. A što je Isus obećao, ubrzo je ispunio. O tome je apostol Petar govorio na dan pedesetnice i rekao: „Pokajte se, i da se krstite svaki od vas u ime Isusa Hrista za oproštenje greha; primićete dar Svetoga Duha.“ (Dela 2, 38) To je takođe navelo apostola Pavla da vernima u Efesu postavi pitanje da li su primili Svetog Duha. (Dela 19,2; Efescima 5, 18)

Bez stalne punine Svetog Duha u životu vernika nema pravog bogoslužjenja, prave pobožnosti, ličnog pobedonosnog života i prave uspešne službe grešnicima. Iako su učenici na dan pedesetnice bili svi ispunjeni Svetim Duhom, nema sumnje da su im na raspolaganju stajale neiscrpljive sile Božjeg Svetog Duha. Do tada je svaki bio ispunjen do mere svoje duhovne moći.

Zamislite sebe da stojite na palubi nekog broda koji se nalazi na pučini mora. Podne je i vi ugledate odsjaj podnevnog sunca na morskoj vodi: sunce u morskoj vodi je veliko, moćno. Posle se možete naći u dvorištu svoje kuće, gde imate mali bazen pun vode. I tu ćete videti odsjaj sunca u vodi vašeg bazena; ali će sunce u vodi vašeg bazena biti mnogo manje od onoga na morskoj pučini. To isto sunce možete jednog dana ugledati u kapljici rose na listu drveta ili na listu cveta kraj vaših nogu. Tu je odsjaj sunca mnogo manji. Kako? Sunce se u sva tri slučaja prilagodilo i smestilo prema veličini odgovarajućih vodenih reflektora. Tako i Bog može da ispuni ljude svojim Svetim Duhom prema moći njihove duše, do mere njihove duhovne moći.

Ako sunce može da ispuni jedan cvet svom svojom svetlošću, svojim bojama i nijansama boja (Zapamti spektar sunca sa sedam boja/, ako oblak može da upija sunčeve zrake do mere da ih pretvara u razne boje i oblike, sigurno je da i Sveti Duh može da podari svoju svetlost ljudskoj duši do mere do koje ga ona može primiti. Tada ljudska duša svetli svetlošću svetlosti kakva dolazi od Svetog Duha. Nema dragocenijeg iskustva od ovoga: da ljudska duša, svesno i radosno, primi silu videla i svetosti Svetoga Duha u sebe.

Bog ne želi da nas samo jednom trećinom naše duše ispuni svojim Svetim Duhom ili samo jednom polovinom. On želi da nas cele ispuni ovom nebeskom silom. Naše svedočanstvo o tome iskustvu biće srazmerno punini kojom nas je Sveti Duh ispunio. Otvorimo Bogu svu svoju dušu da primimo slavno obećanje! Bog želi da nas ispuni silom Svetog Duha onako kako su naša pluća ispunjena vazduhom, ukoliko su ona zdrava i rade normalno. Ili kao što je prostor oko nas ispunjen vazduhom, tako Bog želi da naše duše ispuni svojim Svetim Duhom. Glagol ispuniti na grčkom glasi pleroein, što znači ispuniti do poslednje mere.

Izrazi: ispuniti, ispunjen, napuniti znače da je sud napunjen do poslednje mere. Bog je lončar, a mi sud. David govori o čaši duše, a Pavle o sudu. Da, čovek je i jedno i drugo, načinjen da ga Bog ispuni sobom, svojom silom, svojim Svetim Duhom. Sud je utoliko veći i skupoceniji ukoliko je primio nebeski dar, nebesko ulje, Svetog Duha u sebe.

Isprazniti se pre nego što budemo ispunjeni - Biblija ne govori niti uči o ispunjenju Svetim Duhom jednom za svagda. Sveža dopunjavanja i ulevanja po potrebi vrši sam Bog. Svako dopunjavanje dolazi s neba, od Boga. Pedesetnica je bila samo početak, a kasnije su verni često bili ispunjavani silom Svetog Duha, kako su potrebe zahtevale. Petru je kao i ostalim učenicima bilo potrebno to često dopunjavanje, ispunjavanje nebeskom silom. Početno ispunjavanje je bilo potrebno za početak, ali je kasnije dopunjavano novim, svežim ispunjavanjem. Kadgod se pojavila nova situacija, nova potreba, učenici su se ponovo javljali Bogu za novu silu, novo osveženje od lica Božjega. Tako je prva

Hristova crkva živila, rasla i radila delo koje joj je Isus poverio. Tako će biti sve do kraja, osobito pred sam kraj.

Iako je prva crkva u prvo vreme primila puninu nebeske sile, ona ju je kasnije ponovo često primala kao osveženja ili sveža izlivanja te sile. Pavle govori o obnovljenju Svetog Duha, kojim vernici primaju novi dar, dopunu sile toga dara. (Titu 3, 5) Petar govori o osveženju koje daje ova sila. (Dela 3, 19) Nevolja je mnogih u tome što nastoje da rade Božje delo silom koju su primili pre deset ili pet godina. Mi smo svi sudovi koji „cure“, koji ispuštaju nebesku silu. Zato moramo neprestano tražiti ovu silu na Izvoru njene moći, gde se možemo svagda napajati i ispunjavati.

Da bismo bili ispunjeni Svetim Duhom, mi se moramo isprazniti. Naše ja, naša ohola priroda, zatim svaki greh i svaka nescveta misao i želja – sve se to mora isprazniti iz duše, da joj Bog obnovi svoj nebeski dar, silu Svetog Duha. Fizički zakon ne dopušta da u jednom sudu budu zajedno dve vrste tečnosti. U jednom sudu mogu da stoje mnoge stvari. Ali, ako je sud pun vode, vazduh ne može ući u sud. Mi kažemo: vazduh i ulje, ili ulje i voda ne mogu zajedno biti u istom sudu u isto vreme. Naše ja i Sveti Duh ne mogu u isto vreme sedeti na prestolu našeg srca. Ja ne mogu i dalje biti nešto, a Bog sve. Naše ja nikada ne može sebe izbaciti. Neka niko ne pokušava da iz sebe izbaci svoje ja. Jednostavno se predajmo Bogu bez rezerve, s puno vere i poverenja. I tada će „iznenada doći Gospod u svoju crkvu“, kako je rekao prorok Malahija. (Malahija 3, 1) U svakom srcu se nalaze krst i presto: ako je Isus na prestolu, ja se mora naći raspeto na krstu.

Duh proroštva kaže:

„Pošto budete ispraznili sebe od svoga ja, vi ćete prihvatiti Hristovu pravdu.... Ako otvorite vrata svoga srca, Isus će ispuniti prazninu svojim Svetim Duhom.“ (Review and Herald, 23. Februar 1892)

Mi se moramo isprazniti. Vazduh uvek traži prazan vakum, prazninu. U „gornjoj sobi“ u Jerusalimu učenici su prvo ispraznili sebe načinivši tako prazninu za Svetog Duha. Sinovi gromovni su se ispraznili od svoje gromovne prirode. Toma je ispraznio svoje srce od sumnje, a oholi Petar ispraznio je sebe od svoje oholosti. Svaki prisutan u toj sobi je ispraznio sebe od svoje nesrećne prirode, i Bog ih je onda mogao ispuniti svojom silom, svojim Svetim Duhom.

Dobri Bog je spreman da darove Svetog Duha izlije i ulije u svaku vernu dušu. Priča se kako je neki car na orijentu želeo da nagradi jednog svog vojnika za neko veliko delo i dao mu je na poklon svoju zlatnu čašu. Vojnik je rekao caru: „Ovo je suviše veliki dar za mene!“ Car je odgovorio: „Ali nije veliki dar

za mene da ti ga dam!“ I vojnik je uzeo zlatnu čašu. Tako je i sa darom Svetog Duha.

Neophodan dar za izvršenje našeg zadatka - Ako smo pažljivo pratili do sada ovo proučavanje, u našem srcu se pojavljuje pitanje: da li j eobećani sveti Duh naša velika potreba? Da li nam je on neophodan da izvršimo naš dvostruki zadatak: da spremimo jedan narod koji će biti gotov za Hristov dolazak i da u svetu završimo propovedanje evanđelja svakom stvorenju? Odgovor glasi: kako inače možemo završiti ova dva ogromna zadatka? Pred nama nama su daleko veće neprilike nego pred prvom Crkvom. Danas je toliko problema pred čovekom, toliko privlačnih sila, koje ona Crkva nije mogla ni da zamisli.

Svet danas nije protiv Crkve, a njegova iskušenja su neobično jaka i privlačna. Svet se umiljato osmehuje Crkvi i vešto je vuče k sebi. Raselina između Crkve i sveta je danas vrlo uska. Racionalizam je danas ukrao crkvama u svetu prostotu njene vere. Modernizam je zatrovao pobožnost u svetu. Tako su savremeno hrišćanstvo i njegove mnoge crkve postale slično svetu. Njegovi hramovi su mesta za pozorišne predstave i izopačenu muziku. Sekularizam ili posvetovljenost hrišćanskih crkava zapljuskuje i Hristovu crkvu, pravu Crkvu. Duh proroštva kaže:

„Božji Duh napušta mnoge između njegovog naroda. Mnogi su prošli tamnim i tajnim stazama, sa kojih se neki neće vratiti. Oni će se spoticati na toj stazi sve dok ne dožive svoju propast. Oni su iskušavali svoga Boga i odbili svetlost koju im je objavio.“ (Svedočanstva za propovednike, str. 48. - naš prevod)

Nikakva sredstva ni svi napori neće odbiti valove zla koji navaljuju na Crkvu. Nevidljivi greh srca može biti izbačen samo nevidljivom silom Svetog Duha. Kad on ispuni srce, gasi oganj zla i sve varnice koje ga mogu obnoviti. Nama je dakle potreban Hristov život u duši, da bismo i spolja bili slični svom dragom Hristu. (Galatima 2, 20) Hristos nam je potreban za razvoj našeg hrišćanskog karaktera. Ispunjeni Svetim Duhom, mi ćemo donositi njegove rodove, koje nam Pismo opisuje. (Galatima 5,22.23) Dok sebe ne razapnemo sa Hristom, kao je to rekao Pavle za sebe, mi nećemo živeti u zajednici s njim. (Galatima 5, 24; 2,19)

Da bismo kao duhovno drvo donosili duhovne rodove, mi moramo, poput loze, stajati u stalnoj vezi sa Hristom, koji će nam davati sokove svoga života kroz Svetog Duha kojega izliva u naša srca. Ispunjeni Svetim Duhom, mi ćemo biti ispunjeni ljubavlju prema Hristu, jer nam samo Sveti Duh može ulevati u srce takvu ljubav kakvu nam je Isus pokazao na krstu i u životu. (Rimljanima 5, 5)

Nama je potrebno nebesko pomazanje Svetim Duhom da vidimo svoje pravo stanje i svoju preveliku potrebu za silom Svetog Duha. (1. Jovanova 2, 20) Ovo pomazanje nam nudi Hristos, bez kojega ćemo lutati po mraku kao slepci, dok ne dođemo do ivice propasti. (Otkrivenje 3, 18) Jedino nam tada Duh može govoriti da smo Božji - kad on živi u nama i stavlja svoju očnu mast na oči našeg srca. (Efescima 1, 17.18) Samo tada, možemo znati da Bog stanuje u nama, Bog a ne naše ja ili ovaj svet. (1. Jovanova 4, 13)

Veličanstvena nevidljiva struja Svetog Duha - Danas nam je potrebna sila Svetog Duha, jer živimo u svetu punom zabune, zamki i strasti, ispod čije se površine biju nevidljive struje zla, demoni i sile pakosti. Kao što se u nekim zalivima biju međusobno vidljive i nevidljive struje vodenih stihija, tako se nešto događa u našem svetu opijenom slastima života i neukroćenim strastima pokvarenog srca. Golfska struja poznata po ukrštanju njenih vidljivih i nevidljivih vodenih struja.

Moramo zapamtiti da se od svoje grešne prirode, koj a je prodana pod greh, nikada sami nećemo moći osloboditi. Naša je jedina pomoć naš Gospod, koji nam je rekao da bez njega ništa ne možemo činiti. Spaseni njegovom milošću, prisustvom Svetog Duha u našem srcu, mi ćemo moći da vladamo sobom, ne kao da to mi možemo, nego Sveti Duh koji živi u nama. Pismo nam često ukazuje na tu slavnu mogućnost. (Jovan15, 5; Juda 24. stih)

Potom nam je potrebna sila Svetog Duha za posao koji nam je Isus poverio. Da posao uspešno svršimo, da njime proslavimo Hrista, punina Svetog Duha nam je toliko potrebna; njegova punina u punini naše duše. Jedino će nam njegova sila dati punu smelost i slobodu i radost da svetu posvedočimo za Hrista. Bez te sile ćemo ostati plašljivci i begunci. Ali ispunjeni njom, okrenućemo svet i ljude ka Hristu. Bog nam želi dati njegovu puninu ne tek da budemo čisti i sveti, povučeni u samoću ili u očekivanju na njegov dolazak, nego ispunjeni ognjem njegove ljubavi. Tada ćemo goreti i saogrevati u njegovom delu. Jedino tada će nam reći Svetog Pisma biti oganj i malj i oštar mač u životu i u radu. Naše novo rođenje Duhom je za naše svedočanstvo među ljudima, za dovršenje zadatka koji smo primili od Hrista. Kad je Isus na Jordanu bio pomazan silom Svetog Duha, kad su apostoli i prva crkva na dan pedesetnice primili silu Svetog Duha, krenuli su na svedočenje, na rad za svoga Gospoda. Zbog toga je i nama potrebna ova sila. A Bog je obećao tu silu za tako veliki posao. Zašto se ne bi molili za nju, zašto je ne bi tražili kako nam je rečeno u proroku Zahariji. (Zaharija 10, 1)

Cilj i plodovi ispunjenja Svetim Duhom - Obratimo svoju pažnju na cilj izlivanja sile Svetog Duha na prvu crkvu: da govore ljudima o Hristu (Dela 2,

4). Zatim, da se odupru osudama sveta (Dela 4, 8). Najzad da slobodno govore Božju Reč (Dela 4, 31). I što je još važnije da izdrže progonstvo koje ih je zadesilo (Dela 7, 55).

Crkvi je ova sila takođe potrebna za izbor i drugih ljudi za rad unutar same crkve (Dela 6, 2.3), zatim za izobličavanje, razotkrivanje postojećeg skrivenog zla. (Dela 5, 1.11; 13, 9.10) Crkvi je potrebna ova sila da veliča svoga Spasitelja. (Efescima 5, 18-20) Duh proroštva kaže:

„Kao narod, mi ne činimo ni polovinu posla koji treba da izvršimo kao misionari. Samo kad bi nas oživeo Sveti Duh, našlo bi se stotinu misionara tamo gde sada imamo samo jednog.“ (Saveti za zdravlje, str. 507)

Dalje čitamo u knjizi Sluge evanđelja, str.25 - naš prevod: „Broj Božjih saradnika u službi evanđelja ne sme da se smani, već se mora povećavati. Gde je danas u polju samo jedan propovednik treba dodati još dvadeset drugih. I ako ih sve kontroliše Božji Duh, ovih dvadeset će izneti istinu tako da će drugih dvadeset biti dodato.“

Pogledajmo sada u sliku plodova rada apostola Pavla, koji je bio ispunjen silo Svetog Duha. Davši nam savet da se ispunjavamo Svetim Duhom, apostol sada dopunjava sliku plodova koju daje Sveti Duh u sledećim stihovima svoje poslanice Efescima. Njih možemo kategorisati ovako:

- 1) Stih 19: pevati u srcima na slavu Bogu.
- 2) Stih 20: zahvalnost bogu za sve: za ljubav, brigovodstvo, pomoć, zaštitu od zla.
- 3) Stih 21: pokoravati se jedno drugome u strahu Božjem, što smao Sveti Duh može da čini.
- 4) Za svakodnevni život: stihovi 22-33; 6. 1-5.
  - a) za porodični život: Efescima 5, 22; 6, 1.4.5.
- 5) Stih 10: (Efescima 6, 10) - jačati silom Božjom.
  - a) Obući se u sve Božje oružje Reči i Duha: Efescima 6, 11-19.

12. Glava

PLODOVI IZA ISPUNJENJA SVETIM DUHOM

Plodovi ispunjenja

Vernik koji je ispunjen Svetim Duhom doživljava tri osobita iskustva: 1) Hristovu prisutnost u životu; 2) Hristov karakter i 3) silu Isusa Hrista.

Primivši verom Hrista u svoje srce, vernik prima Svetog Duha, a Duh Sveti rađa u njemu novu i očiglednu svest o Hristovoj prisutnosti. Pre toga je pojam vernika o Hristovom biću nedovoljno jasan i maglovit, časovi prave veze dosta retki i Hristos je za njega divni Spasitelj negde na nebu. Dok je Spasitelj bio na zemlji, njegovo prisustvo za učenike je bio stvarno i neposredno. On je bio rešenje za svaku njihovu nepriliku ili nevolju i potrebu. U oluji na moru on stvara mir i tišinu, jer ga i vetrovi i more slušaju. Kad je veliko mnoštvo gladnih ljudi i žena sa puno dece trebalo da se skloni negde pred noć i da ne ode gladno od Isusa, Isus je spremio bogatu gozbu za narod i pobrinuo se za njegovo sklonište. U svakom slučaju je sve zavisilo od njegovog prisustva u teškim okolnostima. I danas u našem životu sve zavisi od Hristove prisutnosti sa nama, da bolje kažemo: u nama.

Duh daje snagu, hrabrost i poverenje - Hristova stvarna prisutnost u našem životu, zahvaljujući Svetom Duhu koji je u nama, raša u nama snagu, hrabrost i poverenje. Duh Sveti je pripremio Hristu stan u nama, na prestolu našeg srca, i Hristos je u nama živa i stvarna prisutnost. Ovo je naša najveća duhovna potreba. Ona se doživljava ispunjenjem Svetim Duhom. Apostol Pavle piše o tom divnom iskustvu ovako: „Da vam da silu po bogatstvu slave svoje, da se utvrdite Duhom njegovim za unutrašnjeg čoveka. Da se Hristos useli verom u srca vaša.“ (Efescima 3, 16.17)

Duh proroštva dopunjuje misao apostola ovako: „U svom planu da u čoveku obnovi svoj lik, Bog je učinio da Sveti Duh radi u ljudskom srcu tako da verniku Hristos postane živa stvarnost, živo njegovo prisustvo, i tako izgradi čovekov karakter.“ (Review and Herald, 12. Februar 1895. str. 97)

Dalje: „Ispunjenjem Svetim Duhom Hristos ispunjava vernika svojim životom.“ (Isto, 13. Juna 1899. str. 369)

Potom: „I pre toga je Duh Sveti bio na svetu. Od samog početka nastojanja da spase ljudski rod, Sveti Duh je radio u ljudskim srcima. Ali, dok je Isus bio na zemlji, učenici nisu osećali potrebu za drugim pomoćnikom. Ali, kad je Isus svojim odlaskom na nebo povukao svoje neposredno prisustvo iz njihove sredine, oni su osećali potrebu za Svetim Duhom, i tada je on došao.

„Sveti Duh je Hristov predstavnik, ali bez prisustva u ljudskom telu, nezavisno od tela.“ (Isto, str. 15. 19. Novembar 1908)

„Sveti Duh je vitalno, životno prisustvo Boga.“ (Sings of the Thimes 7. avgust 1901, str. 2.)

„Rad Svetog Duha je neprocenjivo veliki. Sa toga izvora saradnik Božji prima silu i sposobnost za svoj rad. Sveti Duh je Utešitelj, stvarno Hristovo prisustvo u jednoj duši. Onaj koji jednostavnom, dečjom verom gleda u Hrista, postaje deoničar božanske prirode radom Svetog Duha.“ (Review and Herald, 29. Novembar 1892)

Ovo lično, Hristovo prisustvo u srcu jedne duše čini razliku između novog i starog čoveka. Bog očekuje da načinimo živu, stvarnu zajednicu sa Hristom. O, samo da naša srca to poželeva! Naša zajednica sa Hristom nije neka zajednica tela s telom, već Božjeg Duha s našim duhom, a Pavle kaže: „A Gospod je Duh, i gde je Duh Gospodnji onde je sloboda.“ (2. Korinćanima 3, 17) „Jer koji se vladaju po Duhu Božjem, oni su sinovi Božji.“ (Rimljanima 8, 14) „A ovaj isti Duh sam svedoči duhu našem da smo deca Božja.“ (Rimljanima 8, 16)

Hristos kojega mi danas svi trebamo, to je živi Hristos, koji hoće i dalje da bude s nama, kao što je živo i stvarno prisustvo vazduha u našim plućima i oko nas. To Hristovo prisustvo je plod prisustva Svetog Duha u nama, koji živi i vladau nama, koji je sila koja nas spasava, posvećuje i jača našu veru. Sveti Duh koji je u nama oživljava samog Hrista u našem životu, te je Hristos za nas živa i stvarna prisutnost, a ne neko biće gore na nebu, u nebeskoj svetinji. Budući u nama, Sveti Duh izgrađuje Hristov život u nama, kao da Hristos živi u nama, a ne na nebu. Tako dakle mi postajemo stvarni hrišćani, deca Božja usred nevaljaloga i pokvarenoga sveta. (Vidi Filibljanima 2, 15)

Duh proroštva kaže dalje: „Samo ako pristajemo, Hristos će se tako identifikovati s našim mislima i namerama, tako spojiti naše srce i naš um sa njegovom voljom, da ćemo svoje želje i pobude primati jedino od njega.“ (Čežnja vekova, str. 668)

Sveti Duh nas čini sličnim Hristu - Drugo, ispunjenjem Svetim Duhom mi postajemo slični Hristu, izgradivši u sebi njegov karakter. Svesni njegove prisutnosti u sebi, bićemo svagda svesni prisustva i najmanjeg greha, grehovne misli ili grešnog postupka. Dok je Isus bio na zemlji, učenici su uživali u njegovom prisustvu, imajući dakle sa sobom njegovo prisustvo i telom i duhom. Tada još oni nisu ni najmanje bili slični njemu, je on tada još nije bio u njima. Isus je bio ponizan, oni oholi; on je bio nesebičan, oni sebični. Ali kad ih je na pedesetnici i kasnije ispunio njegov Sveti Duh, on ih je načinio sličnim njihovom Gospodu dajući im sve njegove odlike i njegove slavne osobine. To nije bila imitacija Isusa Hrista, već reprodukcija Isusa Hrista u njima: novo rađanje Hrista u njima. Svako prazno mesto u njihovom životu bilo je ispunjeno Hristom, njegovom puninom, njegovim Svetim Duhom, kao kada morski talasi zapljuskujući obalu ispune svaku šupljinu i otvor u stenama.

„Šta je bila posledica izlivanja Svetog Duha na dan pedesetnice?“
Radosna vest o vaskrsnom Spasitelju odneta je u sve naseljene krajeve zemlje. Dobrota je tako duboko ispunila srca učenika onog časa, da ih je pokrenula da odu u sve krajeve sveta i da svaki od njih posvedoči ovako: 'A ja,' Bože sačuvaj, da se čim drugim hvalim, osim krstom našega Gospoda Isusa Hrista.' (Galatima 6, 14)

„I kad su objavili istinu o Isusu Hristu, srca ljudi su se otvarala pred silom njegove vesti. Zajednica /Crkva/ je mogla da gleda kako se novoobraćenici stiču u njene redove sa svih strana. Otpadnici su se ponovo vraćali: grešnici su se sjedinili sa hrišćanima da zajednički traže biser od neprocenjive vrednosti. A oni koji su bili najgorčiji neprijatelji evanđelja, postali su njegovi branitelji. Proročanstvo se ispunilo da će slab biti kao 'David' a dom Davidov kao anđeo Gospodnji.' (Zaharija 12, 8) Svaki je hrišćanin video u svom bratu božansku sliku ljubavi i dobrote. Svi su bili jednih misli. Svi su se borili samo za jednu stvar. Svi su želeli da pokažu karakter sličan Hristovom i da rade na proširenju njegovog carstva.“ (Odabrana svedočanstva, str. 124)

Duh Sveti daje duši Hristovu silu - Treće, ispunjenje Svetim Duhom daje duši Hristovu silu. Svi želimo da posedujemo silu, ovu silu, bez koje smo svi siromašni. Ona je naša najveća potreba. Ovo ćemo ponavljati sve dok Crkva ne bude toga svesna i dok ne zatraži ovu Božju silu. Sila je u Bogu. Bog nam je neće dati da je imamo radi sebe, ali je on daje radi sebe i svoga dela. On daje svojoj deci sa određenim ciljem: da moćno radi u njima i kroz njih za druge, kako je rekao apostol. (Kolosima 1, 29)

Duh proroštva kaže: „Nama je potrebna sila pedestenice. Ona će doći, jer je Gospod obećao da nam pošalje svoga Duha kao silu koja odnosi svaku pobjedu.“ (Sluge evanđelja, str. 308. Original)

Dalje čitamo: „Bog vas može u jednom trenutku naučiti mnogo više silom Svetog Duha, nego što možete naučiti od velikih ljudi ovog sveta.“ (Svedočanstva za propovednike, str. 64. naš prevod)

„Prisustvo Svetog Duha sa Božjim saradnicima daće silu objavljenju istine, kakvu joj ne bi dala sva slava i čast ovog sveta.“ (Dela apostolska str. 51)

Neka bi dragi Bog učinio ovo!

Uslov: Odreći se sebe i stalno žudeti za njim - Kakav je, dakle, uslov da budemo ispunjeni Svetim Duhom? Sve je predviđeno da ga primimo i svi ga možemo primiti, ali je malo nas koji zaista žudimo za njim. Mnogi se mole za silu Svetog Duha, ali bez uspeha. Zašto? Zato što nisu spremni da plate cenu. A šta je cena? To je ispunjenje onih uslova na kojima se daje sila Svetog Duha. Duh proroštva kaže o tome:

„U velikom i neprocenjivom daru Svetog Duha nalaze se svi nebeski izvori, nebesko vrelo. Bogatstvo njegove milosti ne teče sa neba u ljude ne zbog Božjih ograničenja. Ako bi ljudi samo hteli da ga prime, svi bi bili njime ispunjeni.“ (Hristove priče, str. 419)

Dalje čitamo: „Hristos je obećao dar Svetog Duha svojoj Crkvi, i to obećanje se odnosi na nas isto toliko koliko se odnosilo na prvu Hristovu Crkvu. Ali kao i svako drugo obećanje, i ovo se daje pod uslovom. Ima mnogo koji veruju i kažu da se drže Božjih obećanja: oni govore o Hristu i o Svetom Duhu, ali bez mnogo koristi. Oni ne predaju sebe Bogu da ih vodi i kontroliše svojim božanskim silama. Mi se ne možemo služiti Svetim Duhom, već Sveti Duh nama. Svetim Duhom Bog radi u svojoj deci da hoće i da čine ono što je njegova volja. Ali mnogi ne žele da čine Božju volju i ne žele da bude s njima. Zbog toga i ne primaju nebeski dar. Sveti Duh se daje samo onima koji čekaju ponizno, koji nastoje da ih vodi i njima upravlja Božja milost. Božja sila čeka da je zaištimo i primimo. Ovaj obećani blagoslov, koji se prima verom, donosi sa sobom i sve druge blagoslove. On se daje iz bogatstva Hristove milosti, i On je gotov da ga da svakoj duši prema mogućnosti njenog prihvatanja.“ (Čežnja vekova str. 672)

Dakle, uslovi su divni i potpuno ostvarljivi: treba da se odrekemo sebe i da ostanemo u Hristu. To je uslov koji nam je izneo i sam Spasitelj rekavši: „Ako ko hoće za mnom ići, neka se odreče sebe i uzme krst svoj i ide zamnom.“

(Matej 16, 24) Dalje je Isus naglasio: „Ako ostanete u meni i reči moje u vama ostanu, što god hoćete ištite, i biće vam.“ (Jovan 15, 7) Na ove Spasiteljeve reči, koje je zabeležio apostol Jovan u svome evanđelju, piše kasnije i u svojoj poslanici naglasivši njihov smisao ovako: „I sad, dečice, ostanite u njemu, da imamo slobodu kad se javi i da se ne osramotimo pred njim o njegovom dolasku.“ (1. Jovanova 2,28) Apostol Pavle dopunjuje misao o neprekidnom ostajanju s Hristom ili u Hristu, pa kaže: „Kako dakle primiste Hrista Isusa Gospoda onako živite u njemu.“ (Kolosima 2,6) Glagol živeti na grčkom glasi peripateo, što znači i živeti s Hristom i živeti tako kako je Hristos živeo, odnosno ostati u Hristu.

Živeti s Hristom ili ostati u Hristu znači svagda se vladati po pobudama koje su čiste, mislima koje su svete i postupcima koji su plod čistih misli i pobuda.

Da li uviđamo svoje potrebe i da li shvatamo ove Božje uslove, na osnovu kojih jedino možemo primiti silu Svetog Duha?

Bolesnik mora biti svestan da je bolestan i svestan svoje velike potrebe za ozdravljenjem; jedino tada mu se može pomoći i jedino tada će i sam potražiti pomoć.

Ispunjenje Svetim Duhom je Božje slavno obećanje, koje je Bog obećao svojoj deci svih vremena i naraštaja, sve do poslednjeg. Ali mi moramo iskreno uvideti da nam je potreban ovaj nebeski dar, ovo Božje obećanje. I mi ga moramo dobiti po svaku cenu; mi ga moramo imati u svom životu kao što je imala i prva Hristova crkva.

Nema gašenja žeđi ako ne prethodi osećanje žeđi. To je rekao Gospod preko proroka Isaije: „Jer ću izliti vodu na žednoga i potoke na suhu zemlju, izliću duh svoj na seme tvoje i blagoslov svoj na tvoje natražje.“ (Isaija 44, 3) Ali nema izlivanja Duha na neposlušne Hristu i njegovoj reči, jer je Pismo naglasilo: „I mi smo njegovi svedoci ovih reči i Duh Sveti kojega Bog dade onima koji se njemu pokoravaju.“ (Dela 5, 32) Grčka reč za slušaju dolazi od glagola pejtárho, što znači, prihvatiti savet, pokoriti se.

Prva crkva se često ispunjavala Svetim Duhom i ne samo na dan pedesetnice, što potvrđuje Luka pišući o njoj: „I pošto se oni pomoliše Bogu zatrese se mesto gde bijahu sabrani, i napuniše se svi Duha Svetoga, i govorahu reč Božju sa slobodom.“ (Dela 4, 31)

Prvi učenici su primali Svetog Duha na kolenima. Kleknimo i mi pred Bogom i sa iskrenim srcem zatražimo ovu silu. I ne ustajmo sa molitve sve dok

je ne primimo. Molitvu i moljenje povežimo s verom, jer „bez vere nije moguće ugoditi Bogu“, kaže Božja reč. (Jevrejima 11, 6) Da se sila Svetog Duha daje onima koji ga traže u molitvi i s verom, kaže apostol Pavle ovim rečima: „Da među neznabošcima bude blagoslov Avramov u Hristu Isusu, da obećanje Duha primimo kroz veru.“ (Galatima 3,14)

Zato ga tražimo s verom i spremnošću na poslušnost Bogu i Svetom Duhu. U proroku Zahariji 10, 1 čitamo o nalogu da tražimo ovaj nebeski dar: „Ištite od Gospoda dažda u vreme poznoga dažda, Gospod će pustiti munje, i daće vam izobila dažda i svakome trave u polju.“

Šta želimo sa Svetim Duhom - Da upotpunimo svoje izlaganje, reći ćemo da ga tražimo ravno i nesebično. Jer, šta mi želimo sa Svetim Duhom? Da li ga želimo u nameri da proslavimo Hrista. Jakov i Jovan ga nisu mogli primiti sve dok nisu postali spremni da odgovore na ovo pitanje: morali su se oprostiti svoje oholosti i zaželeli da proslave Hrista i onda su ga primili. Apostol Pavle ga je primio takođe na isti način: on je želeo da proslavi Hrista rekavši: „No što mi beše dobitak ono primih na štetu Hrista radi. Jer sve držim za štetu prema prevažnome poznanju Hrista Isusa Gospoda svojega, kojega radi sve ostavih, i držim sve da su trice, samo da Hrista dobijem. I da se nađem u njemu, ne imajući svoje pravde koja je od zakona, nego koja je od vere Isusa Hrista, pravdu koja je od Boga u veri. Da poznam njega i silu vaskrsenja njegova i zajednicu njegovih muka, da budem nalik na smrt njegovu.“ (Filibljanima 3,7-10) I onda je dodao: „Jer je meni život Hristos, a smrt dobitak.“ (Filibljanima 1,21) I apostol Petar nije mogao biti ispunjen Svetim Duhom sve dok nije uvideo da treba da kaže: „Ljudi Izrailjci, što se čudite ovome? Ili šta gledate na nas, kao da smo svojom silom ili pobožnošću učinili da on ide?“ (Dela 3, 12)

Bog istražuje srca i ispituje pobude. Punina Svetog Duha nam se neće dati da pojačamo svoju gordost ili da nas načini slavne u svetu. Ovo bi bilo zloupotreba dara. Ako bi cilj traženja bio da podupremo svoju gordost ili taštinu, nikada puninu ne bismo primili. Onaj koji traži puninu Svetog Duha da postane veliki u očima ljudi, ne bi dobio ni koliko Simon Vračar, koji je potražio Svetog Duha za novac.

Zašto bismo tražili puninu Svetog Duha? - Za sebe ili za Hrista? Drugim rečima, da li ga tražim s namerom s kojom bi on želeo da me ispuni? On je voljan da nas ispuni svojom puninom da bi nas pred Bogom učinio silnim radi njegovog dela. Samo radi ostvarenja Božje volje Duh Sveti je spreman da na ispuni svojom puninom, svojom silom.

Rekli smo na početku da se takođe moramo isprazniti, što znači: svesno se moramo predati Bogu sa verom da Bog ima svoje puteve i planove sa nama. To

znači predati se Bogu s celim srcem, svom dušom, kako bi se u tome ostvarila sveta Božja volja. Celo naše biće u tom slučaju mora biti s Bogom, na njegovoj strani, jer bi samo u tom slučaju značilo da smo konačno iskusili potpuno spasenje, potpuno predanje Bogu i potpuno posvećenje za službu.

Ovo je jedini način da zaista primimo silu njegove punine, da ga primimo potpuno i nikada da se više ne rastajemo od njega. Takav način primanje njegove punine bio bi sličan čudu s vodom u dolini bez dažda, što nalazimo da je nekada Bog učinio u Izrailju: „Ovako veli Gospod: načinite po ovoj dolini mnogo jama. Jer ovako veli Gospod: nećete osetiti vetra niti ćete videti dažda, ali će se dolina ova napuniti vode, te ćete piti i vi i ljudi vaši i stoka vaša.“ (2. Carevima 3, 16.17) Tako je nešto kasnije Gospod učinio ženi nekog Božjeg proroka davši joj mnogo ulja u sve sudove koje je bila nabavila. (2. Carevima 4, 1-6) Mesto da se molimo bogu da nam podari nešto više od svoje sile Svetog Duha, mi moramo nastojati da damo Bogu nešto više od sebe: sve sudove svoga bića, svaku snagu srca i duha, da pridemo k Bogu potpuno prazni sudovi, koje će on tada napuniti svojom nebeskom vodom, svojim nebeskim uljem, Svetim Duhom.

A sada jedno ovako pitanje: Da li ja zaista želim da budem tako mali, tako prazan i tako ništavan sud, da bi u tamo praznom sudu On bio sve: Samo bi nas ovo rastavilo od sveta i to tako brzo kao ništa drugo. Samo bi to odjednom rešilo mnoge ako ne i sve naše probleme.

Prepustimo Bogu sve i uklonimo sve smetnje - Bog nam neće dati silu Svetog Duha, niti može ako u našem životu ima tamnih iskustava, greha i grešaka, koje jednostavno i dalje trpimo. S Bogom i s ljudima moramo biti u redu u svakom pogledu, i onda možemo računati na Božju milost da nam udeli puninu Svetog Duha, Duh suparništva i borbe za prvenstvom, zatim mržnja, nepoverenje, sumnjanje u iskrenost svoje braće, podozrenje, ogovaranje, osuđivanje – sve je ovo velika smetnja Gospodu i nama da primimo puninu Svetog Duha. Ljubomora, prenošenje tuđih slabosti ili mana, javno ili tajno iznošenje tuđih mana i pogrešaka, mesto da smo o manama i slabostima drugih ukazali lično njima a ne pred drugima; zatim ako smo se usuđivali da sudimo tuđe pobude i bacamo na njih senku sumnje i nepoštenja; ove smetnje moramo danas ukloniti, ukoliko ne želimo da nas Bog ukloni iz svoga carstva.

U jednom Svedočanstvu čitamo ohrabrujuću misao kako možemo brzo primiti silu Svetog Duha: „Ako svoje srce uskladimo sa Hristom i svoj život s njegovim delom, Duh koji se izlio na učenike na dan pedesetnice izliće se i na nas.“ (Svedočanstvo, sv.8, str. 246)

Posle svega ovoga dolazi poslušnost, na kojoj se osigurava ispunjenje Božjeg obećanja. Ostatak Božjeg naroda, ostatak koji živi pred sam Hristov dolazak, ima puno pravo da ište od Boga njegovo obećanje i on će ga i primiti.

Isus je posle punih trideset godina života punog poslušnosti pred Bogom doživeo da primi očevo obećanje. Pismo kaže o tome: „A Isus odgovori i reče mu: ostavi sad, jer tako nam treba ispuniti svaku pravdu.“ (Matej 3, 15) I Jovan ga je krstio. To je bilo Isusovo krštenje Duhom: (Vidi: Dela 10, 38) Iza toga je Isus pošao na posao, koji je svršavao verno i sa svakim uspehom: „Prođe čineći dobro...“ Otada pa do svoje smrti na krstu, Isus je bio neprekidno poslušan Ocu i njegovoj volji, što Pismo potvrđuje ovim rečima: „Poslušan do sam smrti, a do smrti na krstu.“ (Filibljanima 2, 8)

Isusova poslušnost nam je, da tako kažemo osigurala najveći Božji blagoslov: dar Svetog Duha i to u njegovoj punini, u njegovoj sili. A taj blagoslov povlači sa sobom i sve ostale Božje blagoslove.

Kad je stari Izrailj načinio Bogu svetinju da u njoj nastava među njima, Mojsije i narod su tačno načinili sve onako kako je Gospod naredio. Osamnaest puta nalazimo ovaj izraz u poslednje dve glave 2. Mojsijeve. Tada se svetinja napunila slave Božje (2. Mojsijeva 40, 34), jer je Gospod primio kao dar od Izrailja koji je načinio po Božjem uputstvu. Otada se služba u svetinji obavljala u prisustvu samoga Gospoda, u vidljivoj šekini u svetinji nad svetinjama nad poklopcem, koji se zvao presto milosti. Isti je slučaj bio i sa Solomunovim hramom. (2. Dnevnika 5, 13.14) Tako će Bog i danas načiniti sebi dom od našeg srca ako naše srce želi da tvori Božju volju.

„Oblak Gospodnji, oblak njegovog prisustva, „beše na šatoru danju, a noću oganj beše na njemu pred očima svega doma Izrailjeva, dokle god putovahu.“ (2. Mojsijeva 40, 38) U 4. Mojsijevoj 9, 15-23. ponovo imamo opis detaljnog ponašanja Izrailja u vreme kada je oblak počivao nad šatorom ili kad se oblak podizao sa šatora: stajali bi u tom i tom mestu kad je oblak počivao nad šatorom ili bi Izrailj polazio na put i dalje kad bi se oblak podizao sa šatora. Nikada oni nisu znali ni čas ni dan, ni mesec ni godinu kad je trebalo da krenu na put ili koliko da se zadrže na određenom mestu. Prisustvo oblaka, simbola Božjeg prisustva među njima, je vodilo njihovo putovanje.

Tražiti nebeski dar verom - Četvrti i poslednji uslov je vera. Mi moramo verovati da Bog prihvata naše samopredanje i to potvrđuje dajući nam svoj blagoslov. Bez vere nije moguće primiti veliki Božji dar - silu Svetog Duha. Vera zanči poverenje u Božju Reč, veru da je Bog rekao istinu i da će se njegova obećanja ispuniti. Ono naše ispražnjavanje je svagda nešto negativno, dok je vera nešto pozitivno. To je upravo prihvatanje kao istinitog ono što je Bog rekao

i ponudio pošto su njegovi uslovi prihvaćeni. Tako time u veri priznajemo da je Bog učinio svoj deo. To nije očekivanje nečeg čudesnog, senzacionalnog, već prosto verovanje Bogu da će On do kraja učiniti što je rekao. Sama činjenica ili ispunjenje je njegovo delo, a ne naša zasluga. Činjenica potom postaje naše iskustvo, odnosno prihvatanje verom onoga što je Bog rekao. Dakle, prihvatanje je delo naše vere.

Postoji razlika između primanja verom i ostalih blagoslova i primanja verom sile Svetog Duha. Primiti verom ovu silu znači da smo verom sve prihvatili što je Bog rekao i onda s verom čekamo na Boga da nam ispuni i ovo obećanje. Mnogi se razočaraju što odmah ne primaju ovo obećanje, jer kao što oni i kod traženja oprostjenja greha prvo žele da osete neko ushićenje pa onda da poveruju, tako čine i ko ovog obećanja. Ali mi moramo prvo uzverovati, pa onda očekivati ispunjenje Božjeg obećanja. Kao što smo verom prihvatili Hrista za svog Izbavitelja delovanjem Svetog Duha, tako i ovde moramo verom prihvatiti Božje obećanje kao da smo ga već primili.

U trenutku kad se odlučimo da sve ostavimo radi Hrista verujući da ćemo primiti dar Svetog Duha, u tom trenutku Bog prima našu odluku, i gotov je da nam ispuni svoje obećanje, a verom mi to unapred vidimo i radujemo mu se.

Primimo ga onda otvoreno, samopregorno, gladni i žedni toga obećanja u punoj veri, kao što zemlja prima kišu ili prazan prostor vazduh. Kad se bez rezerve predamo Bogu i verom primimo ovaj dar, Sveti Duh ispunjava dušu i prazan sud postaje pun sile.

Takvi su Božji uslovi.

Iskustvo prvih učenika - Pogledajmo za trenutak u iskustvo prvih učenika. Bog nije izlio ovu silu na nespemne. Obratimo pažnju na ispunjene uslove.

Prvo, oni su sve ostavili i pošli za Isusom. Pustili su svet da ide kud je pošao. Napustili su svoja blaga, prijatelje, rođake, odbacili mišljenje okoline, običaje i navike sveta. Ni mi ne možemo biti Hristovi učenici ako sve ne ostavimo u ovom svetu. Ali, stanimo malo: da nismo zadržali još neko svoje mišljenje ili shvatanje, čiji konci čvrsto drže naše srce? Dakle, Hristos očekuje da vidi svoj moral u nama i u našem vladanju.

Drugo, bili su očajni zbog svog stanja, potpuno razočarani u sebe. To je trenutak samoodricanja, potpunog odricanja od samoga sebe. Čini nam se da je ovo zaista težak problem. Na poslednjoj večeri su svi bili puni samopouzdanja. I onda je došla Getsimanija, gde su mirno pozaspali, zatim hapšenje, ispitivanje i

bežanje od Hrista. Neki su po prirodi bili malo hrabriji i vratili se da iz bliza posmatraju ishod situacije. Ta situacija je za njih bila tragedija. Stid ih je takav obuzeo, da nisu mogli pogledati u oči jedan drugome. Nikada nisu znali niti slutili da su tolike kukavice! I ne samo kukavice, nego i izdajice!

Ta njihova prva subota je bila subota očajanja i smrti. Ona im je pokidala sve veze sa njihovim samopouzdanjem i raspršala sve zemaljske nade. I tada, očajni zbog sebe i sa sobom, okrenuli su se ka Hristu kad su čuli da je ustao iz mrtvih. I kad su ga videli živa iza smrti, izgubili su sebe iz svojih očiju i potpuno se oslonili na vaskrslog Hrista. Tada su čuli prvi put Hristove reči: „Primate Duh Sveti!“ (Jovan 20, 22)

Treće, oni su verom prihvatili obećanje Svetog Duha. Za onih deset dana čekanja i molitava đavo ih je bez sumnje mučio sa njihovom nedostojnošću. Malo su što razumeli sa područja starozavetnih proročkih obećanja. Oni su jednostavno verovali u ispunjenje obećanja o prijemu Svetog Duha zato što je to Isus obećao. A to je u suštini svrha vere: činiti ono što je Isus rekao. I oni su bili spremni. I tako su se najzad i napunili Svetoga Duha.

A sada da postavimo pitanje: Kako da održimo Svetog Duha. Vatra se ne može održati bez dodavanja svežeg goriva. Tako se i punina Svetog Duha održava na uslovima prijema: stalnoj, istrajnoj i živoj poslušnosti, stalnom posvećivanju božanskoj nameri, stalnom proučavanju Božje reči, stanju molitvi, stalnom izbegavanju nečistih misli, stalnom „podgrejavanju Božjeg dara“ i najzad potpuno posvećenje Božjem delu propovedanja evanđelja. (Vidi: Juda stih 19; 2. Tim. 1, 6.7)

Brodolom vere zbog oživljenja starog ja - Ali, pretila opasnost da se ovo blaženo stanje može izmeniti, da se može otpasti od njega. To može da se dogodi tamo gde nismo prekaljeni. Zar nemamo u Pismo primera brodoloma vere ljudi koji su otpali? Mnogi su čestiti nosioci videla potamneli usled želje da svetle pred ljudima. Nove privilegije donose i nove odgovornosti, a nove odgovornosti stvaraju nove opasnosti. Može li Bog imati poverenja u nas?

Ovde imamo tri izraza koji ukazuju na tu mogućnost ili pasnost. Uporno odbijanje rada Svetog Duha na našem preporođenju. (Dela 7, 57); žalostanje Svetog Duha nesumnjivo se odnosi na one koji su ga jednom primili (Efescima 4, 30) i gašenje Svetoga Duha (1. Solunjanima 5, 19)

Poslednji izraz ukazuje na postojanje ognja ili vatre Svetog Duha, vatre koja spaljuje greh i koja je na pedesetnici vidljivo obeležila prisustvo Svetog duha u Božjem narodu. (Vidi Isaija 4, 4)

Sestra E. G. Vajt je pisala u Bible Echo od juna 1888:

„Pošto je Bog pokazao pojedincima njihove grehe i pružio im milost da ih pobede, i Duh Sveti se borio s njima, on neće dalje činiti čuda da spreči neminovne posledice koje dolaze zbog žalošćenja Svetog Duha i nastavljanja hodanja po omiljenom putu. Ima granice njegovoj milosti, kad se pređe ova granica pomoć Svetog Duha se usteže, jer je vređan i žalošćen, a grešnik se prepušta najgorem tiraninu; sili iskvarene volje. Ako smo bili povezani sa najsvetijim stvarima, čiju važnost ne možemo shvatiti, srce će tako otvrdnuti da ga i najjači pozivi neće pokrenuti na pokajanje.“

13.Glava

IZAZOV CRKVI OSTATKA

Kad Adventni pokret bude završavao svoj rad na zemlji, kaže Duh proroštva, malo će biti velikih ljudi. Bog hoće da mi svoje oči ne zadržavamo na ljudima, već da ih okrenemo na Svetog Duha, s kojim ćemo završiti Božje delo.

Da čujemo: „Bog će učiniti takvo delo u naše dane, koje malo njih očekuju. On će podići i uzvisiti među nama one koji su poučavani pomazanjem Svetog Duha, a manje obrazovanjem u obrazovnim ustanovama. Ove ustanove ne smemo potceniti niti osuditi, jer su određene od Boga. One će dati samo spoljnu kulturu. Ali Bog će pokazati da ne zavisi od učenih i samopouzdanih smrtinika.“ (Testimonies, sv.5, str. 82)

Kakva revolucija u svetom Božjem delu, kakvo probuđenje, kakva promena, kad Ostatak Božje crkve bude ispunjen Svetim Duhom! Slabost i strah biće zamenjeni silom i hrabrošću. Očigledno je da se neuspeh u ovom delu neće tražiti na Božjoj strani, već na našoj. Svest o velikoj našoj potrebi stalno jača, ali i svest o nedostatku sile. Za nas je ovo dobar znak. O, Bože, neka što skorije dođe taj dan!

Pozni dažd naša najveća potreba - Zaista je nemoguće propovedati vest poznoga dažda bez poznoga dažda. Težina posla nas ne umara i ne iscrpljuje, nego naš trud bez nebeske sile. O, kako nam je potrebna ova nebeska sila! A kako da se molimo za nju?

U „Svedočanstvu za propovednike“, čitamo na strani 33. našeg prevoda: „Molimo se za udeljivanje Duha, jer je on lek za bolest duše koja boluje od greha. Crkvi je potrebno potpuno obraćenje. Zašto se onda ne prostremo pred prestolom milosti kao predstavnici Crkve, te slomljena srca i skrušena duha zavapimo za izlivanjem Svetog Duha sa visine? Molimo se tako da kad nam se milostivo podari, naše hladno srce oživi i mi shvatimo ono što je od Boga, kako bismo mu se radovali.“

Dalje čitamo u Odabranim svedočanstvima, na strani 127: „Draga braćo i sestre, vapijte za Svetim Duhom! Bog stoji iza svakog obećanja. Sa Biblijom u ruci recite: 'Činio sam kako si kazao, Gospode, i sad ispuni što si obećao – Ištite i daće vam se; tražite i naći ćete; kucajte i otvoriće vam se!’, (Matej 7,7)

Još dalje čitamo u Svedočanstvu za propovednike na strani 90. našeg prevoda: „O, koliko nam je potrebna Božja prisutnost u duši! Svaki propovednik treba da vapi za krštenjem Svetim Duhom. Neka se propovednici skupljaju u grupe i neka vape pred Bogom za pomoć.“

Zatim čitamo dalje u Odabranim Svedočanstvima na 126. stranici: „Zašto nismo gladni i žedni Svetog Duha, kad je Duh sredstvo (Oruđe/ preko kojega primamo silu? Zašto ne govorimo o njemu, ne molimo se za njega i ne propovedamo o njemu? Gospod je gotov da nam da Svetog Duha kao što su roditelji voljni da dju dobre darove svojoj deci. Svaki propovednik treba da traži od Boga krštenje Duhom.“

Dalje imamo ovaj savet: „Svaki propovednik treba da se moli bogu za svakodnevno krštenje Svetim Duhom. Neka se propovednici skupljaju u grupe da se zajedno mole za naročitu pomoć, za nebesku mudrost, kako bi znali kako će mudro raditi i postići svoje uspehe. Naročito treba da se mole da Gospod krsti svoje poslanike u stranim poljima posebnom merom svoga Duha. Prisustvo Duha sa Božjim saradnicima daće propovedanju evanđelja silu kakvu mu ne bi dale sve sile i časti ovoga sveta.“ (Dela apostolska str. 50.51)

Kad želimo da popunimo važna mesta u delu, da li nastojimo da uzmemo ljude „koji su puni Svetoga Duha i premudrosti?“ Tu je naš promašaj. Ali, zar to ne treba da bude glavni faktor u izboru? Ja sam ubeđena da svakom kandidatu za propovedničku službu treba da postavimo pitanje koje je apostol Pavle postavio učenicima u Efesu: „Jeste li primili Svetog Duha kad ste uzverovali?“ Odgovor na naše pitanje treba da bude pozitivan.

Hoćemo li i dalje nastaviti da radimo kao mala deca kraj reke, koja svojim ašovčićima prave od peska male gomile koje nazivaju planine, a male barice jezera? Zar ne znamo da postoje Alpi i Himalaji sile Svetog Duha i okeani njegove vode?

Broj ne zanči mnogo - U poznom smo času. Ne oklevajmo. Izrailj je lutao četrdeset godina po pustinji, kad je za samo jedanaest dana pešice mogao da stigne u Obećanu zemlju. Naš rad je mogao da se završi mnogo ranije. A kad se Božja sila izlije na Adventističku crkvu, crkvu Ostatka, ovaj svet će se pokrenuti.

Broj ne znači mnogo. Rim je drhtao pred sveštenikom iz Vitemberga. Kraljica Marija se više bojala neustrašivog Noksa nego cele narodne vojske, jer je ovaj napao i rasturio tiraniju svoje zemlje. Gedeon je sa samo tri stotine hrabrih mladića potukao Midijane. Veslej je rekao da kad bi imao samo stitinu ljudi koji se samo boje greha, on bi potresao svet. Bože, daj nam takve ljude! Onda će i sluge mraka da zadrhte.

„Sotona se ničega ne boji toliko koliko Božjeg naroda kad on ukloni svaku smetnju i Bog onda izlije svoga Svetog Duha na Crkvu koja vene i na zbor koji se ne kaje.... Kad put Svetom Duhu bude pripravljen, Bog će izliti svoje blagoslove.“ (Review and Herald, 22. maja 1887)

Kad je propovednik Moody govorio u Njujorku, prišle su mu dve gospođe i rekle: „Mi se molimo za vas.“ „Molite se za mene?“ – upitao ih je on, i nastavio: „Pa, zar ja ne govorim evanđelje? Zašto se ne molite za slušaoce?“

One su odgovorile da on zaista propoveda evanđelje, ali bez sile. Stela njihovih reči pogodila je svoje određeno mesto, i ponizno ih je umolio da nastave da se mole za njega. Celi hrišćanski svet zna za promenu koja se dogodila u životu toga propovednika. On je bio poznat kao Božji čovek koji na Božjem mestu radi Božji posao na Božji način.

Vilbur Čapmen je takođe bio poznat propovednik u jednoj poznatoj crkvi. Jednoga dana je govorio u velikoj crkvi. Po završetku mu je prišao Moody i rekao: „Da li znate da podbacujete u ovoj svetoj službi? Nemate duša, ovo vam kašem kao prijatelj.“

Ukor je skršio mladog Vilbura. Bacio se pred Gospoda jednog dana i rekao: „O, Bože, gotov sam sve da učinim i makar šta da budem, samo da me krstiš silom sa visine!“ I od tada je svet dobro znao ko je propovednik Vilbur.

Naša jedina nada - Ko će od nas propovednika rešiti da više ne bude nemaran? Nešto nas mora zaustaviti, zgrabiti i preplašiti. Ne izbegavaj problem radeći kao i do sada. Nije u pitanju nehat ili nerad. Mi se svi iskreno zalažemo u radu. Nije dovoljno ni verne moliti da nam pomažu. Mi moramo spasavati duše! Mi se moramo prihvatiti dvostrukog posla: moliti Boga za oganj u našoj duši i moliti se do iznemoglosti za duše! Gde nam je sila pedesetnice za nas i za duše?

Viknimo i mi kao onda Jelisije: „Gde je Gospod, Bog Ilijin?“ (2. Carevima 2,14) Jelisije je tražio silu koja je pratila proroka Iliju. I on se njome ponovo ispunio. „Veliku korist može da doprinese samo onaj čovek koji zaboravlja na sebe samoga i dozvoljava da Duh Sveti utiče na njegovo srce i živi

bogu potpuno posvećenim životom“ – kaže se u Odabranim svedočanstvima na 124. Str.

Samo za nekih trideset godina posle Hristovog raspeća celi ondašnji svet je čuo za veliku istinu radom samo jedne šačice ljudi i žena koje je vodio Sveti Duh. Danas ima u svetu nekoliko milijardi ljudi i žena bez Boga i više stotine hrišćana po imenu, koji imaju obličje pobožnosti i žive u velikom duhovnom Vavilonu, a ništa ne znaju o Hristu i njegovom delu. A koliko je nas koji gladujemo za duhovnim hlebom kraj neiscrpne trpeze Božje sile?

Strahota našeg siromaštva! U svetskim bankama stoje milijarde raznog novca, koji niko ne koristi, kao što nam Nebo stoji na raspolaganju sa svojim neiscrpnim rezervama sile, kojom se mi ne koristimo. Ne čekajmo da je drugi potraže. Idimo k Bogu i lično ili grupno i zatražimo ovu silu, koju on čeka da izlije na sve nas.

Ko će da potrese ovaj svet? Ko će mu reći istinu koju nam je Bog poverio u svojoj svetoj poruci, Bibliji? Zar ne mi, koji poznajemo Božju poruku i nalog? Pođimo s Njim u njegovoj sili na poslednji posao kao ljudi koji svršavaju na ovom svetu!

SIMBOLI SVETOG DUHA

14. Glava

DAH SVEMOGUĆEGA

Divni su Božji putevi i neiscrpljive mogućnosti za njegovu decu koja ga ljube. Poukama i obećanjima, činjenicama i slikama, Bog strpljivo otkriva svoje namere i mogućnosti svoje milosti kao Beskrajni koji pomaže ograničenim ljudima da shvate njegove namere. Neshvatljivom mudrošću on se služi simbolima i slikama da čoveku koji žudi za duhovnim istinama razjasni sakrivene i neshvatljive stvari. Ukoliko je neka istina važna za nas, Bog se služi raznim načinima da nam objasni tu istinu, da prosvetli naš razum i obasja našu savest.

O načinu kako on otkriva čoveku svoje namere kaže u proroku Osiji: „Govoriću preko proroka, umnožiću utvare i davaću priču preko proroka: „ (Osija 12, 11) Rečju „priče“ Bog je upotrebio upoređenja ili simbole, jer je to način kako nam je on izneo mnoge svoje istine. Bog želi da nam njegova otkrivenja budu što jasnija, pristupačnija našem ljudskom rasuđivanju i mogućnosti našeg shvatanja. Otuda je celo Sveto pismo skup metoda ili načina kojima se Bog poslužio da nam približi svoje misli i namere, kao što su priče, upoređenja, metafore, simboli, alegorije. Neposredno izrečene reči su nam često teški točkovi istine, ali kad su reči zaodvene u ruho simbola, slika, upoređenja ili priča, onda nam istine bivaju jasne i shvatljive.

Tako nam je i rad Svetog Duha izvanredno neposredno prikazan simbolima vatre, vode, ulja i vetra, dajući svaki njegov simbol za određeno otkrivenje i nauku. Kad kažemo da je Sveti Duh opisan kao vetar koji duva i čije se dejstvo oseća, mi donekle možemo shvatiti blagotvornost njegovog rada, koju osećamo u svom životu. Jednostavna istina jevrejske reči ruah i grčke reči pneuma prevodi se kao vazduh, vetar, dah i duh.

Simboli: vetar, vazduh, dah označavaju dolazak i odlazak Svetog duha, baš kao što vetar znači kretanje – dolaženje i odlaženje vazduha koji je u pokretu. Zar Bog nije udahnuo dah života u prvog čoveka, i to je za nas rečeno simbolično (udahnuti dah). Imamo sličan simbol, samo iskazan proročki, u proroku Jezekilju 37,1-10 koji govori u vaskrsenju pravednika u vreme Hristovog dolaska, gde mrtve kosti čuju Božji glas, dobijaju žile, meso i kožu, i potom dah Božji daje život onima koje je smrt pobila na zemlji. O tome je Gospod govorio Nikodimu rekavši mu da je rad Svetoga Duha sličan radu vetra. (Jovan 3, 3-8)

Neophodan za život - Prvo, znamo da je vazduh neophodan za život. Oko naše zemlje se nalazi okean vazduha, koji zovemo atmosfera i bez kojega ništa živo ne bi moglo da postoji. Bez vazduha bi zemlja predstavljala pustinju i smrt. Vazduh je život za bilje i sva živa bića. Valovi ovog moćnog okeana prelaze preko nas kao moćne oluje, katkada kao laki lahor ili povetarac. I vazduh je tu, ali ga mi ne vidimo.

Vazduh koji dišemo je osnovni elemenat prirode. Mi možemo živeti celi ljudski vek bez očnog vida, bez sluha, bez govora. Možemo živeti bez hrane nekoliko sedmica, bez vode više dana, ali samo nekoliko minuta bez vazduha. Vazduh je tako poistovećen sa životom da mi prestajemo da živimo u trenutku kad prestajemo da dišemo. Kad se davljenik vadi iz vode, prva pomoć mu se ukazuje disanjem. Avijatičar u letu na najvećoj visini ili ronionac u velikoj dubini moraju imati rezervni kiseonik. Ljudi koji umiru obično primaju taj kiseonik. Čak i vatra neće da gori bez kiseonika. Ovaj vazdušni omotač je neophodan za radijaciju ili zračenje sunčeve svetlosti i toplote, pa ipak je u isto vreme i zavesa koja nas štiti od ubistvene sunčeve svetlosti. Isto tako i Božji Sveti Duh, za koga postoje simboli vetra, vazduha ili daha, daje život živim bićima. On je nebeska atmosfera u kojoj žive i rade Božja deca, u kojoj imaju svoje postojanje. On nam pomaže da vidimo i čujemo Božje istine i on nam omogućava da živimo u svetlosti zračenja Božje ljubavi.

Evo šta kaže Pismo o životnom delovanju Svetog Duha: „Duh Božji stvorio me je i dah Svemogućega dao mi je život.“ (O Jovu 33,4) Dalje: „Pošlje Duh svoj, postaju...“ (Psalam 104,30) Dalje: „Rečju Gospodnjom nebesa se stvoriše i Duhom usta njegovih sva vojska njihova. Jer On reče, i postade; On zapovedi i pokaza se.“ (Psalam 33, 6.9) Jov dodaje: „Dok je duša moja u meni i Duh Božji u mojim nozdrvama.“ (O Jovu 27,3)

Ukazujući na iste činjenice, Duh i dah se naizmenično upotrebljavaju, što zavisi od doslovnog ili simboličnog zahteva jezika. Dakle, Duh Božji, Duh stvaralački je posrednik stvaranja svega živog. Razmišljanje o Svetom Duhu kao

učesniku stvaranja vodi nas logički i neminovno u dane stvaranja sveta. Uočimo razliku u stvaranju čoveka i svih živih bića na Zemlji. Životinje i ptice su izišle, provrvele iz zemlje, a čovek, vrhunac Božjeg stvaranja, „stvoren je“ od praha Zemlje. Mi dakle, nismo obična zemlja, ali ni zlatna prašina niti biserni prah. Ali, načinivši čoveka po svom obličju, Bog je svojim Duhom udahnuo dah životni u ljudsko stvorenje, i čovek je onda postao „duša živa“, živo biće.

Doslovni izveštaj Pisma o stvaranju čoveka glasi: „I stvori Gospod Bog čoveka od praha zemaljskoga, i dunu mu u nos duh životni; i posta čovek duša živa.“ (1. Mojsijeva 2, 7)

Ovo je jedno od važnih mesta Svetog pisma o radu Svetog Duha, a takođe i 2. stih prve glave: „A zemlja beše pusta i bez obličja, i beše tama nad bezdanom; i Duh Božji dizaše se nad vodom.“

Ovde se Sveti Duh prikazuje kao stvaralačka sila, koja ima svoje mesto u stvaranju sveta. Imajući u vidu ovu činjenicu, nama će u daljem proučavanju Božjih istina mnoge tajne biti jasnije.

Čovekov život se ne rukovodi nagonima kao kod životinja, jer Jov kaže da „Duh Svemogućega mu daje život.“ (O Jovu 33, 4) Posle telesnog stvaranja dolazi duhovno buđenje, oživljavanje, davanje života, što je posebno istaknuto kod stvaranja čoveka. Duhovni Izvor, Duh Sveti, je darodavac života živim bićima i čoveku. On takođe i nanovo oživljava ljude koji su mrtvi u gresima.

Oživljeni Svetim Duhom, mi, naše telo i dah života, pripadamo Bogu i Svetom Duhu, jer su i telo i dah života delo Boga i Svetog Duha. Prema tome život je delo Svetog Duha, njegov rad u našem telu, što nam ukazuje na istinu da je naše telo crkva živoga Boga. Otuda su ubistvo i samoubistvo negiranje rada Svetog Duha. Cenimo svoj život kao dar Svetog Duha i sve duhovne sposobnosti koje nam je Bog preko Svetog Duha udelio. Veliki talenti u literaturi, svetoj muzici i nauci su darovi Svetog Duha.

Neophodan za naše porođenje - Greh je učinio strašnu pustoš u životu čoveka i svega živog stvorenog. On je doveo do raspadanja života, podvojenja i smrti. Ali Sveti Duh i ovde nastupa radi obnovenja, novog stvaranja. O novom stvaranju ili obnovljenju Sveto pismo govori kao što je prvi put dalo opis o stvaranju čoveka i ostalog sveta. „Ako je ko u Hristu“, - kaže Sveto Pismo, „on je novo stvorenje; - staro prođe, gle, sve novo postade.“ (2. Korinćanima 5, 17) „Jer smo njegov posao, sazdani u Hristu Isusu za dela dobra, koja Bog napred pripravi da u njima hodimo.“ (Efescima 2, 10) „Ne za dela pravedna koja mi učinismo, nego po svojoj milosti spase nas banjom preporođenja i

obnovljenjem Duha Svetoga.“ (Titu 3,5) Ovde imamo upotrebljenu grčku reč palingenezija za našu reč preporođenje i reč anakenosiz za našu reč obnovljenje.

O ovom novom rođenju Isus je govorio Nikodimu. O ovome čitamo u Jovanu 3, 5-8: „Odgovori Isus: zaista, zaista ti kažem: ako se ko ne rodi vodom i Duhom, ne može ući u carstvo Božje. Što je rođeno od tela, telo je; a što je rođeno od Duha, duh je. Ne čudi se što ti reko: valja vam se nanovo roditi. Duh diše gde hoće, i glas njegov čuješ, a ne znaš otkuda dolazi i kuda ide; tako je svaki čovek koji je rođen od Duha.“

Novorođenje vraća čoveku izgubljeni život, duhovni život, koji je natprirodan i poreklom božanski. Ta nevidljiva sila, silno deluje i dovodi do novog rođenja, i još dalje: do posvećenja, ali radom Svetog Duha: „Duše svoje očistivši u poslušanju istine Duhom...“ (1. Petrova 1, 22) U „Put Hristu“ (džepno izdanje) čitamo na stranicama 46. 47: „Kao što se dejstvo vetra, iako je nevidljiv, vidi i oseća, tako isto i uticaj Svetog Duha stvara novo biće po Božjem obličju. Mada je dejstvo Svetog Duha tiho i neprimetno, ipak se vide njegove posledice. Ako je srce obnovljeno Božjim Duhom, o tome će i život svedočiti.“

Razgovarajući nasamo sa Nikodimom u noći, koja je bila tiha i puna mirisa cveća, Isus se poslužio slikom vetra da Nikodimu iznese veliku istinu o radu Svetog Duha. Služeći se jevrejskim izrazima u razgovoru sa Nikodimom, čiji je razgovor Jovan kasnije ispisao grčkim rečima, Isus se poslužio rečima koje su i na jevrejskom i grčkom opisivale rad vetra i daha. Posluživši se vetrom i dahom kao simbolom za Svetog Duha, ništa nas ne čudi što Isus nije Nikodimu to neposredno i rekao naglasivši poznatu činjenicu vetra i daha, jer Jovanov originalni tekst glasi: „rođen od vode i vetra“. Dakle, dva različita simbola – voda i vetar, ali koji prikladno odgovaraju nevidljivom ali silnom delovanju Svetog Duha na ljudskom srcu.

Ovo neobično značenje vetra Isus je potvrdio glagolom duva, diše, kao i dopunskom reči „glas“. Reč vetar, grčki pneuma, koja dolazi od glagola pneo - duvati, pušiti, a koja se nalazi na 370 mesta u Novom zavetu, ovde se kao i u svim tim mestima prevodi kao Duh. „Vetar duva gde hoće“, kaže Isus, „i šum (glas/ njegov čuješ, ali ti ne znaš od kuda on dolazi, ni kuda ide: tako je svaki čovek koji je rođen od Duha (penuma, vetra)“ - Jovan 3, 8. Dakle, i u našem prevodu ovog stiha, kao i u svim ostalim, simbol vetra uzima se da predstavi nevidljivi, tajanstveni rad Svetog Duha u ljudskom srcu. On je taj moćni učesnik u novom rođenju ili preporođenju, neophodan za svaku dušu koja žudi za Božjim carstvom. Sveti Duh rađa i održava novi život u jednoj duši koja ga traži i prima. On je neprocenjivi dar Božji i posrednik novog stvaranja ili novog rođenja.

Simbol voda je simbol krštenja, sredstvo očišćenja, obnovljenja i koja je spoljašnji, vidljiv posrednik novoga rođenja. Apostol Petar objašnjava to ovako: „Kao preporođeni ne od semena koje truhne, nego od onog koje ne truhne, rečju živoga Boga.“ (1. Petrova 1, 23) Apostol Jakov zatim dodaje: „Jer nas dragovoljno rodi rečju istine...“ (Jakov 1, 18) Na sve ovo apostol Pavle dodaje: „Da je osveti očištivši je kupanjem vodenim u reči.“ (Efescima 5, 26) Ovo su sve tumačenja i proširenja Hristove izjave o sili Božje reči u aktu preporođenja, koje je Spasitelj izgovorio: „Vi ste već očišćeni rečju koju vam govorih.“ (Jovan 15, 3)

Dakle, Bog radi preko Svetog Duha, a Sveti Duh preko Božje reči na čovekovom preporođenju i posvećenju za spasenje. Kao što je bilo na početku stvaranja: Bog je izgovorio reči, a Sveti Duh se „dizao nad bezdanom“. Glagol „dizaše“ u jevrejskom jeziku glasi meračefet, a ovu reč nalazimo u Starom zavetu još samo kod proroka Jeremije 23,9: „trepeću (drhću kosti moje“, i kod Mojsija u 5. Mojsijevoj 32, 11 kada govori o orlu koji „se diže nad ptićima svojim“. Orao ne leži više na odraslim orlićima, ali je ležao na jajima. Kod novog rođenja, koje zovemo preporođenje, Bog deluje preko Svetog Duha, koji bdije nad čovekom da bi u njegovo smrtno biće uneo božanski dah ili božanski život za večnost.

Nužno potreban za svaku službu - Druga dopunska slika za 1. Mojsijevu 1,2 nalazi se u Jovanu 20, 21-23: „A Isus im reče opet: mir vam; kao što otac posla mene, i ja šaljem vas. I ovo rekavši dunu, i reče im: primite Duh Sveti. Kojima oprostiste grehe, oprostiće im se; i kojima zadržite, zadržaće se.“ Trebalo je da isus osposobi svoje učenike za njihovu misiju.

Kad se Isus javio svojim učenicima posle vaskrsenja, takođe ih je pozdravio istim rečima: „Mir vam!! (Stih 19) Želeći im svoj mir, Isus je želeo da ih ispuni poverenjem, dok je svojom željom u ovom drugom slučaju želeo da im ukaže na zadatak koji ih očekuje kao njegove predstavnike. Ovde je Isus ukazao da je njegov autoritet ravan autoritetu njegovog Oca.

Isus nije pozvao svoje učenike na neki drugačiji zadatak. Kao što je On bio videlo svetu, i oni su morali biti njegovo videlo; kako je on došao s neba da traži što je izgubljeno, trebalo je da oni idu da traže izgubljene, kao što je njegovo jelo bilo da ispuni volju svoga Oca, tako je trebalo i da oni jedu taj hleb i kako je On bio ispunjen silo Svetog Duha, tako je trebalo i oni da se ispune istim Duhom. Ono što je Isus činio dok je bio na zemlji, trebalo je i oni da čine. Jedino su tako oni mogli da ispune svoju misiju. Niko nije spreman da bude sluga Isusa Hrista, bez obzira na zemaljsku pripremu, ako ovaj božanski elemenat nije primio u svoje srce. Mnogi hrišćani ne donose rodove zato što nisu ispunjeni ovom nebeskom silom.

Možemo reći da Isus ovom prilikom nije konačno ispunio svoje učenike silom Svetog Duha, na dan pedesetnice ne bi im trebalo stvarno ovo ispunjenje. Ovaj trenutak je bio samo priprema za pedesetnicu i izlivanje sile Svetog Duha i njegovih duhovnih darova.

Istom vlašću kojom im je pre pedesetnice dao Svetog Duha, Isus im ga je tom vlašću dao u najsvečanijem zaveštanju. Taj čin je u stvari bio simboličan, kao što je to bio običaj kod izrailjskih proroka u staro vreme. Ovaj nas simbol podseća na izveštaj o stvaranju. Glagol dunuti, „rekavši dunu“, isti je kao i u 1. Mojsijevoj 2,7: „I dunu mu u nos dah životni.“ Isus je bio taj koji je onda Adamu dunuo dah života u nos kao i sada kada je dunuo Duha u svoje učenike. U ova dva slučaja Isus je dunuo svoj Duh u svoje sledbenike. Taj Duh se zhove naizmenično „Duh Hristov“ (Rimljanima 8,9), „Duh Božji“ (1. Mojsijeva 1,2) i „Isusov Duh“ (Dela 16,7). To je ime pod kojim se javlja treće božansko Biće. To su sinonimi i često se naizmenično pojavljuju u Svetom pismu. Tako dakle Isus povezuje ovo božansko Biće sa sobom.

Tako znamo iz Pisma da ne možemo imati Svetog Duha bez Hrista, već samo u zajednici s njim. Neka ova istina gori u našoj svesti. Čitajmo o tome u Duhu proroštva: „Našim vernicima je potrebno da se udahne dah života, kako bi bili budni za duhovni život i rad. Neki su izgubili od svoje životne sile: leni su, pospani, kao da su pomrli. Neka ovim dušama pomognu oni koji su primili Hristovu milost da i oni ustanu. Održavajmo tok života koji dolazi od Hrista, kako bismo zapalili život u drugim dušama.“ (Review and Herald, 28. april, 1904./

I ovde vidimo da su upotrebljene iste reči koje je Isus upotrebio u razgovoru sa Nikodimom: dah života, vetar, Duh, diše, glas i tako dalje.

Obratimo pažnju jednoj drugoj reči u ovim rečenicama. To je reč „primiti“, „primite“. Dok Hristovi sledbenici ne prime silu Svetog Duha, oni neće biti spremni za svoj veliki zadatak. Ljudi ne mogu biti opunomoćeni ni osposobljeni za duhovni rad i život bez prijema ove sile, Hristovog Duha, Duha Božjega.

Dolazak ili izlivanje Svetog Duha može biti tiho kao večernji povetarac, kakvo vidimo kod učenika pre pedesetnice, ili kao oluja, kao što je bilo na dan pedesetnice. Dolazak ove nebeske sile u nečiji život može biti kao tanak, tihi glas, kao u vreme proroka Ilije, ali može biti kao silno kao u vreme njegovog silaska na apostolsku crkvu. Manifestacija nije glavna stvar, nego sama činjenica njegovog prisustva kraj vernika i u njihovom srcu. Čuli smo za aeolinsku harfu, čije su žice podešene, da kad i najmanji lahor vetra dodirne njihove strune,

čovjek može da čuje divnu muziku. Neka i naša srca budu tako spremna da čuju i najtiši dodir Svetog Duha, i da tada zapevaju pesmu blagodeti i zahvalnosti.

Duh proroštva komentariše u Jovanu 20, 22 ovako: „Sveti Duh se još nije bio potpuno manifestovao, jer Hristos još nije bio proslavljen. Njegovo puno izlivanje se nije moglo zbiti pre nego što se Isus uznesu u slavu. Apostoli nisu bili spremni da objave evanđelje svim narodima pre nego što se sila Svetog Duha bude izlila na njih. Ali je Sveti Duh ovog puta sišao sa posebnim zadatkom. Pre nego što su apostoli mogli da obave svoju službu u Hristovoj crkvi, Hristos im je udahnuo svoga Svetog Duha. On im je poverio najsvetiju dužnost, te je zato hteo da im utisne istinu da bez Svetog Duha ovu dužnost oni neće moći da izvrše.

„Sveti Duh je dah duhovnog života u duši. Udeljivanje Duha je udeljivanje Hristovog života. On prožima primaoca Hristovim osobinama. Samo oni koji prime ovu Božju nauku, u kojima deluje Sveti Duh i koji odišu Hristovim životom, mogu biti Hristovi predstavnici i poslužiti Crkvi kao blagoslov.“ (Čežnja vekova, str. 805)

Ovu činjenicu svagda moramo imati na umu kao preduslov za ispunjenje zadatka koji je Isus poverio svojoj prvoj Crkvi. A to je isti preduslov i za njegovu poslednju Crkvu, Crkvu ostatka. I danas možemo reći ono što je rečeno u Duhu proroštva: „Samo oni koji prime ovu Božju nauku, u kojima deluje Sveti Duh i koji odišu Hristovim životom, mogu biti Hristovi predstavnici i poslužiti Crkvi kao blagoslov.“ Samo takvi će moći da prime silu Poznoga dažda i sudeluju u slavnom propovedanju anđeoske vesti poslednjem naraštaju.

U suštini nevidljiv - Druga pouka vetra je njegova nevidljivost. Ali, njegova nevidljivost ne isključuje njegovu stvarnost. Bezglasan, nevidljiv - vetar je svima poznata sila prirode. Njegovo moćno dejstvo u prirodi, posledice njegovog delovanja niko ne može da zataji. On pokreće ogromne vetrenjače ili mlinove. On pokreće brodove sa jedrima. Zvuk vetra je jedino što se čulom sluha može da primeti, ali isto tako i njegovo dejstvo na ljude i predmete oko njih. Tako je i sa radom Svetog Duha: on deluje nevidljivo i neprimetno za ljudska čula, ali dovodi do preporođenja onih koji ljube Boga i njegove zapovesti. Nevidljiv i neopipljiv, ali njegovo se blagotvorno delo u životu ljudi ne može sakriti. Mi možemo zahvaliti bogu što možemo primiti u svoje srce njegovu silu, njegov život, njegovu ljubav, njegovu čistotu, njegov mir i njegovu radost – još i više od njegovih rodova, kako ih opisuje svet Božja Reč. Vidi: Galatima 5, 22.23.

Mi istina, možemo čuti zvuk njegovog glasa, iako su nam njegovi pristupi i odlasci nečujni, neprimetljivi. Ovo je iskustvo svake očišćene savesti. Koliko

puta nam je „govorio“ iznutra, rukovodeći nas na ono što je bilo dobro i pošteno. Da li smo samo svagda slušali? Ukoliko smo ugušivali taj glas, on je morao prestati da nam dalje govori.

Nebeski Učitelj nam je jasno rekao o tome: „Duha istine, kojega svet ne može primiti, jer ga ne vidi niti ga poznaje; a vi ga poznajete, jer u vama stoji, i u vama će biti.“ (Jovan 14, 17)

U grčkom originalu Jovan 14, 17 nalazimo dva različita predloga i to: par i en. U rečenicama: „Jer u vama stoji“ i „u vama će biti“, u grčkom glasi: par himin mene, što znači: pokraj vas će biti, s vama će biti, dok u rečenici „u vama će biti“ glasi: en himin este, što znači: u vama će biti, u vašim srcima. To je značenje Isusove izjave: „Vi ćete ga znati“, jer će biti s vama i u vama. To znači znati njegovu silu, potčinjen biti njegovoj volji, podstrekavan njegovom ljubavlju, nadahnjivan njegovom milošću, održavan njegovom moći i upotrebljen njegovom dobrotom.

Tajanstven u svom radu - Treća pouka o vetru je njegova tajanstvanost. Njegovo kretanje je izvan snage naše moći, volje i kontrole. Veličanstven i neuporediv on sam izabira svoje puteve. Niko ne može da odredi tačno njegov pravac i kretanje. On nosi oblake nebeske amo i tamo i poigrava s se sa silnim morskim valovima. On čupa silno drveće, obara stabla i ruši kuće, ali i njiše pticu i njenom gnezdu. Silne su njegove olujne moći. Briše pustinje od peska, pustoši po naseljima, ali i blago hladi zagrejana putnika.

Vetar je takođe upotrebljen kao simbol slobode. „Slobodan kao vetar“ – često se čuje. Njegova se sila najmanje može ukrotiti u prirodi, u kojoj se sve druge sile lako ukroćavaju. Isus je rekao o slobodi koju vetar uživa kad duva: „Duh (vetar) diše gde hoće.“ U grčkom ovaj glagol glasi, što znači: duva gde hoće, kako hoće. Isti glagol nalazimo u 1. Korinćanima 4, 19: „Ako Bog da“, tj. „Ako Bog hoće“ i u Filibljanima 2, 13: „Jer je Bog što čini u vama da hoćete i da činite kao što mu je ugodno.“

Sveti Duh, prikazan simbolom vetra, radi po svojoj miloj volji, bez ičijeg upliva, ali uvek ono što je Bogu ugodno, a to je da se Hristos proslavi. Iako dosta znamo o njemu, ipak mi ne utičemo niti možemo uticati na njegov rad. Naprotiv, on je taj koji „po svojoj vlasti (volji) razdeljuje (darove) svakome kako hoće.“ (1. Korinćanima 12, 11) Do nas stoji kao će on to učiniti s nama: da li smo potpuno njemu predani, njegovoj sili i da li smo došli u sklad s njime.

Rad Svetog Duha je tajanstven. Njega ne ograničavaju ljudski zakoni i ljudska očekivanja i želje. On je sišao na jednog avgustinskog kaluđera, redovnika i kroz njega je uzdrmao celu Evropu. On je dodirnuo jednog kotlara

/kazandžiju/ u zatvoru u Betfordu, i ovaj je napisao Poklonikovo putovanje. On je preko svoga anđela pohodio apostola Petra u tamnici, i vrata tamnice su se sama otvorila Hristovom apostolu.

Mi ne možemo uteći od prisustva Duha Svemogućega Boga. „Kuda bih otišao od duha tvojega, i od lica tvojega kuda bih utekao? Da izađem na nebo, ti si onde. Da siđem u pakao, onde si. Da se dignem na krilima od zore, i preselim se na kraj mora. I onde će me ruka tvoja voditi, i držati me desnica tvoja.“ (Psalam 139, 7-10) Iako je strah grešnicima, on je uteha onima koji se trude da žive po njegovoj volji!

Tajna novog rođenja se ne može objasniti, kao što se ne može objasniti ni prirodno rođenje. Obratimo pažnju na način na koji neshvatljivo vetar bira svoje puteve: „Kako ne znaš koji je put vetru ni kako postaju kosti u utrobi trudne žene, tako ne znaš dela Božjega i kako tvori sve.“ (Propovednik 11, 5)

Setimo se pedesetnice. Rad Svetog Duha, koji se pojavio u vidu silnog vetra, nije bio neka prirodna pojava, već natprirodan. On je došao „s neba“ (Dela 2, 2) Dva simbola, koji su delovali na čulo sluha i čulo vida, „huka s neba kao duvanje silnoga vetra“ i „pokazani razdeljeni jezici kao ognjeni“, obeležili su prisustvo nevidljivoga Božjeg Duha. Vetar je podsetio učenike na Isusove reči koje je izgovorio Nikodimu rekavši mu da je rad Svetoga Duha kao vetar. Glas s neba ih je takođe podsetio na Božje obećanje Davidu da će njegov Duh biti prisutan u glasu, odnosno „šuštanju po vrhovima dudova“: „pa kad čuješ da zašušti po vrhovima od dudova“. (2. Samuilova 5,24) Sličnom slikom se služi David kad je pisao Psalam 104, 4 rekavši: „Činiš vetrove da su ti anđeli, plamen ognjeni da su ti sluge.“ Apostoli su prepoznali prisustvo Svetoga Duha u njegovim sibolima i obradovali su se pred Gospodom.

Strahovit u svojoj sili - Kako je strahovita sila Neba, koja se skriva u vetru! Snažnije se poređenje ne može naći da predstavi nesavladivu energiju Svemogućega Duha. „I različita su dela“ ili manifestacije rada Svetog duha, ali je jedan Duh. (1. Korinćanima 12, 6) Katkada se njegove manifestacije osećaju kao blagi lahor, katkada kao silna oluja. Tako je bilo na dan pedesetnice. Kao vihor silne oluje koja je pošla k njima, ona je bivala sve silnija, dok nije napunila svu kuću u kojoj su se apostoli i vernici našli u tom trenutku. Stari simbol se manifestovao i sada, posle čega je naišao Duh Božji. Došavši u njihovu sredinu i napunivši ih sve, jadni, slabi u znanju, bez potrebnog iskustva, ljubomorni, puni nepoverenja, apostoli i ostali vernici su postali divovi Svemogućeg Boga.

Pedesetnica je suprotnost babelu - vavilonu, zbrci. Ona nas takođe podseća na prisustvo Svetog duha u vreme posvećenja Solomunovog hrama,

koji je Solomun podigao u slavu velikom Bogu neba i zemlje. Kad su leviti, sveštenici i pevači svi „složno jednim glasom hvalili i slavili Gospoda, kad su podizali glas iz trube i kimvale i gusle, hvaleći Gospoda da je dobar, da je do veka njegova milost - tada se napuni oblaka dom Gospodnji.“ (2. Dnevnika 5, 12. 13)

Ono što je danas nama potrebno, to je iskustvo pedesetnice - izlivanje Svetog Duha, koje će jedino doneti pedesetničke rodove.

Dah Božji preobražava mehaničku organizaciju u živi organizam, a zbor svoga naroda u živu Crkvu. On je preobrazio gomilu učenika u živu Crkvu, vojsku Gospodnju koja je pobeđivala zlo u svetu. Sveti Duh ispunjava učenike silom kojoj se ništa ne može odupreti u njegovoj svetoj službi. Duh proroštva kaže: „Veliki se posao mora svršiti, za koji Sveti Duh živoga Boga mora ispuniti živog vesnika da u sili objavi istinu.“ (Review and Herald, 3. decembar 1908)

„I svi se napuniše Duha Svetoga.“ Oni su se morali isprazniti pre nego što su se ispunili Svetim Duhom. A čega su se morali isprazniti? Vazduh uvek juri u prazan prostor. Kad se ispraznimo od samih sebe, kad se odrečemo sami sebe, Bog može da nađe praznog prostora za Svetoga Duha. Dah ulazi pošto smo potrošili raniji zrak. Šta kaže Duh proroštva? „Nije dovoljno isprazniti srce, ali to moramo. Pošto smo srce ispraznili, načinili smo vakum, koji sada možemo ispuniti Božjom ljubavlju. Naša se duša onda ispunjava milošću Svetog Duha, njegovom dobrotom. Možda smo se odrekli rđavih navika, a da se nismo potpuno posvetili, jer nemamo živu vezu sa Bogom. Mi se moramo potpuno sjediniti sa Hristom, koji nam nudi rezervoar svoje sile, jer naša praznina ne sme ostati u mraku, hladna i zasenjenja neverstvom: silni zraci Sunca pravde tada će nas obasjati.“ (Review and Herald, 24. januar 1893)

Zapamtimo ovu zlatnu tajnu: blagoslovima pedesetnice uvek prethode molitve pedesetnice. Ispunivši Božje uslove i posle pedesetnice, Crkva je Hristova i kasnije doživljavala slavna iskustva pedesetnice. Dah Svemogućega Duha, dah Božji koji oživljava, topi i čisti Božju decu, i kasnije je ispunjavao verne ispunjavajući ih slobodom, vatrom revnosti i silnim svedočanstvom za Gospoda.

Različito deluje - Četvrto, vetar deluje različito. Katkada osvežava iznemogle i obnavlja iznurene. On leči i daje snagu na jednoj strani, dok na drugoj strani suši, spaljuje i uništava. Ove čudne protivurečnosti možemo shvatiti kad dalje proučavamo njegove osobine. Na primer, bilo bi potrebno da mašina od 800 000 000 konjskih snaga radi dan i noć da sa mora prebaci vodu na obalu Pensilvanije, koju bez muke donosi vetar koji duva s mora ka obali ove zemlje, a da čovek ne čuje škripanje velikih točkova za navodnjavanje. Tako

Sveti Duh služi svetu i za dobro i za njegovo zlo. Znamo za stalne tropske vetrove na bahamskim ostrvima, koji neprekidno duvaju. Na isti način možemo svakog dana živeti pod stalnim delovanjem Svetog Duha. Zar ga mi nismo željni? Propovednik je rekao: „Vetar ide najug i obrće se na sever: ide jednako obrćući se, i u obrtanju svom vraća se.“ (Propovednik 1, 6) I Duh Sveti neprekidno radi sa svetima dajući im božansku ljubav, svoje blago prisustvo i svoju silu. Kako se mi ponašamo prema nebeskoj sili?

On čisti i leči - Vetar takođe čisti. U Jovu 37, 21 čitamo: „Pošto vetar prođe i očisti ga.“ Vetar čisti atmosferu, vazduh koji dišemo. To čini i Sveti Duh, koji je prikazan kao vetar. Koliko nam je on potreban! Vetar vija i odvaja plevu od pšenice, prazno od punoga, lažno od istinitoga. Isaija nam daje dopunu ove vrste rada vetra: „Glas govori: viči. I reče: šta da vičem? Da je svako telo trava i sve dobro njegovo kao cvet poljski. Suši se trava, cvet opada; kad duh Gospodnji dune na nj; doista je narod trava.“ (Isaija 40, 6.7)

Sveti Duh je osvedočio Jova u ništavost ljudskog bića, te je uzviknuo: „Gle, ja sam malen, šta bih ti odgovorio? Mećem ruku svoju nausta svoja.“ (O Jovu 39, 37) David, koji je videlom Svetog Duha video svoje srce, takođe je uzviknuo: „A ja sam crv, a ne čovek.“ (Psalam 22,6) Isaija, koji je Duhom Svetim ugledao Slavu Božju, a potom sebe, uzviknuo je glasno: „Jaoh meni, pogiboh, jer sam čovek nečistih usana.... jer cara Gospoda nad vojskama videh svojim očima.“ (Isaija 6,5) Apostol Pavle priznaje kad kaže: „Ja sam telesan, prodan pod greh... Ja nesrećni čovek! Ko će me izbaviti od tela smrti ove?“ (Rimljanima 7, 14.24) I apostol Petar morao je da kaže za sebe: „Izadi od mene, Gospode! Ja sam čovek grešan.“ (Luka 5, 8) Duh zaslepljuje i sasuši samo da bi posle blagoslovio, podigao, osvežio i oplemenio. On ponizuje, da bi kasnije uzvisio; on spušta, da bi kasnije podigao.

Sveti Duh donosi isceljenje i zdravlje. Da li ste ikada doživeli iskustvo da se gušite u zatvorenom prostoru? Kako ste onda brzo otvorili prozore i udahnuli svež vazduh! Čist vazduh je osvežavajući, on leči. Priđimo otvorenom prostoru gde je Sveti Duh, i mi ćemo udahnuti nov život. Da li ste se kada penjali na visoke planine i sa vrha udisali čist i osvežavajući zrak? Gledajući sa visine u mračne doline, koje su ispunjene dimom i gasovima od gradova i naselja, zar niste uživali u toj slobodi, čistoti i svežini planinskog vazduha?

Kakvo je bogatstvo visina! Izidite iz mračnih dolina u duhovne visine, gde možete mirno i radosno udisati čistotu i snagu duhovnog vazduha. Zar neće ceo vaš duhovni i fizički sistem da oseti novu snagu i novi život koji se izlivaju sa prestola Svevišnjega? Vazduh je simbol Svetog Duha. Hrišćani treba da dišu životvorni vazduh nebeskih visina, sa prestola samoga Boga. Da, nama je potreban Sveti Duh, nebeski vazduh, nebeski Život. Duh proroštva kaže: „Mi se

moramo uzdići iznad hladne atmosfere u kojoj smo tako dugo živeli, kojom sotona obavija mnoge duše, i dišimo čist vazduh nebeske atmosfere.“ (Review and Herald, 6. Maj, 1890)

Mi moramo upoznati svo značenje koje predstavlja simbol vetra. Pogledajmo u divne jedrenjake, čija su jedra podignuta, koji se mirno gibaju na vodi. Ni sa koje strane ne vidimo žuborenje vode. Zašto? - Nema vetra. Ili ugledamo putnički brod koji je naseo na sprud, ili brod koji se uhvatio u drač u plitkom moru. Mornari se plaše jednog poznatog mesta u Atlanskom okeanu, koje se zove Sargasso more. Taj deo okeana je uvek miran i pokriven je debelim slojem trave i ostalog drača, kojega se mornari veoma plaše. Za njihove brodove je to strašnije od oluje. Ukoliko se uhvate u te neprilike, dugo moraju da čekaju na eventualnu pomoć. Tada im ponestanu voda, hrana i ostalo i mornari, ukoliko im pomoć za dugo ne dođe, očekuju laganu ali sigurnu smrt na moru. Tada se svi mole za vetar. I kako su srećni kad u daljini primete kretanje morske vode, čije plahovito gibanje najzad dopre i do njih. Za njih je to pozdan dokaz da je vetar počeo da duva.

Da li smo svesni svoje velike potrebe, potrebe za Svetim Duhom? Da li smo srećni zbog saznanja da se on zaista približava i nama kao mnogim drugim srcima? Neutoljiva žeđ za duhovnom vodom Svetog Duha je danas naša najveća potreba.

Njegov različit rad - Vetar često uzima razne pravce. Po ulasku greha u naš svet, naši praroditelji su čuli glas svoga Stvoritelja, koji je blago dopirao na talasima večernjeg prohladnog vazduha. „Gde si?“ – čuli su mili Božji glas. Glas je bio pun milosti, poziva i ljubavi. I još uvek se čuje taj glas na talasima vazduha koji nas omotava, koji dopire i do naših ušiju, i mi se ne možemo udaljiti od njega, kao ni naši praroditelji. Vazduh je pun Božjeg poziva sa svih strana, pun, kažemo, jer se danas glas Hristovog evanđelja propoveda glasno i jasno preko svih savremenih sredstava komuniciranja: radia, televizije i štampane reči, a takođe i preko žive reči Hristovih pomagača. Zar taj glas nije glas Svetog Duha? Čujmo ga samo!

Posle potopa Bog je učinio da je silan vetar osušio vodom uništenu zemlju. Ostale vode su se povukle u okeane i mora. Taj vetar je osušio oblačne zavese koje su u toku potopa sipale svoju vodu iz nebeskih okeana. Nebeski vetar će kao u vreme Nojevo pripremiti naša srca za stan Svetog Duha pre nego što u sili i slavi ponovo dođe Sin čovečji. Potrebno je da iskusimo silu glasne vike Poznoga dažda. To nam je sudbonosno potrebno ako želimo da spremno dočekamo obećane stanove u carstvu Božjem.

Kad je u vreme izlaska Izrailjaca iz Misira, Mojsije poveo svoj narod iz dugog ropstva, Bog je i tada „osušio more i narod je prešao preko suhog dna“ na putu za obećanu zemlju. (Vidi: 2. Mojsijeva 15, 8.10) I danas će Bog učiniti slično delo milosti za svoju decu koju je naumio da izvede iz ropstva greha. Naša se nada nalazi u njegovoj čudesnoj ljubavi, a nikako u našim „dobrim delima“ ili zaslugama. Tragično će biti za nas ako zaboravimo na ovu istinu!

Rad Svetog Duha je različit. U Palestini je poznat povremeni istočni vetar zvani „široko“. To je opasan vetar, koji donosi samo pustoš i nesreće. On suši grlo, prouzrokuje bronhijalne poremećaje i nepodnošljivu sparinu. Taj je vetar za vreme Mojsija opustošio faraonova žita. (Vidi 1. Mojsijeva 10, 21) Taj vetar je uništio korablje Tarsiske. (Psalam 48, 7)

I Duh Sveti dolazi katkada kao istočni vetar, lomeći i pustošeći. „Hoćete li se moliti za mene?“ - upitala je neka gospođa svoga pastora. „Za čega da se molim?“ „Htela bih da budem strpljiva!“ - odgovorila je ona. „O, Gospode nanesi na ovu ženu puno nevolja i progonstvo!“ - otpočeo je pastor. „Stanite!“ – uzviknula je žena. „Ja ne želim nevolje!“ - Ona je zaboravila da „nevolje grade trpljenje.“ (Rimljanima 5, 3; Jakov 1, 2.3)

Poznat je i takozvani zapadni vetar, koji je poznat kao vetar oslobođenja, koji je onda spasio Misir od skakavaca. (Vidi 2. Mojsijeva 10,19) I Duh Sveti, taj nebeski vetar, donosi mr i smirenje posle nevolje i stradanja. On se zove Duh utešitelj – parakletos.

Takođe je poznat i vetar severac, koji donosi kiše i osveženje svemu. (Priče 25, 23) To je vetar koji donosi zlato u žitu i izobilju hrane. (O Jovu 3 7, 22) Posle oblaka i oluje Sveti Duh donosi osveženje svojim pljuskovima, ali i izobilje hrane i trave u polju. Iza njega nebo postaje plavo. (Joilo 2, 23-27; Zaharija 10, 1)

Najzad je poznat i takozvani južni vetar, koji zagreje zemlju i sve što je živo. (O Jovu 37, 17) Taj vetar donosi ne samo toplinu već i bogatstvo mirisa. (Pesma nad pesmama 4, 16) Ovaj se vetar oseti najpre u Jopi između devet i deset ujutru i onda dolazi do Jerusalima između dva i tri po podne, smiri se pred veče i onda se opet pojavi u toku noći. On osvežava, kupa, hladi i osvežava lice prirode.

Miris ovoga vetra je njegova odlika. Da, i Sveti Duh, nebeski Vetar, osvežava, zablazi, namiriše celu ljudsku dušu, koja se posvetila Bogu, čineći je miomirisom Hristovim i Bogu i svetu.

Nesavladiv u svom kretanju - Peto, vetar je nesavladiv u svom kretanju. Ne zaboravimo njegovu nesavladivu moć. Ko ga može zaustaviti? On pokreće more i dovodi ga do besnila podižući njegove valove i visinu brda i pustošeći sve pred sobom. Kad navale silni alovi s mora koje je vetar podigao, on ruši obale i gradove na morskoj obali. Vetar je zaista nesavladiv.

Iako nevidljiv, on je ipak stvaran kao i tlo po kome gazimo. On se može zgusnuti, i onda postaje još jači, jači od dinamita. Istok ga poznaje kao „Božjeg vesnika“.

Neki putnik i njegov arapski vodič jašući na svojim kamilama preko besputne pustinje, naišli su na jaku oluju. Vodič je naredio da se brzo bace na tlo i dočekaju „Božjeg vesnika“. Kad se putnik okrenuo u pravcu odakle je oluja dolazila, video je crni oblak od prašine koju je pustinjska oluja podigla. Imali su zajedno samo toliko vremena da se bace sa svojih kamila na tlo i da se pokriju za peščanu ravnicu pokrivši svoje glave ćebadima. Oluja je bila strašna, snažna i preteća. Osećali su obojica kako je prolazila kroz njihova odela i potkopavala pesak na kom su ležali. Čak su i kamile brzo polegle, jer su znale silu oluje. Glasno su se gušile u prašini i pesku.

Silni su i strašni povremeni pristupi Svetog Duha među ljudima. On je neograničeni gospodar u svom radu. Niko mu se ne može odupreti. Sveti se tope kad on otpočne da radi, grešnici ginu; savest se budi, a sveta osećanja obuzimaju čoveka. Gorčina nestaje kad on pohodi dušu, nepravde se ispravljaju i šteta nadoknadi. Kad on otpočne tajno da deluje na srce, tajni se gresi uviđaju, priznaju i odbacuju, a nesvete želje, nerazumni planovi i nepravedni postupci napuštaju se sa odvratnošću. Duh nas ne baca u nerazumne postupke i sulude zanose, već nas dovodi do razboritih i odlučnih promena u životu.

Dok orkan širi pustoš i smrt tamo gde se pojavi, Sveti Duh donosi mir, oslobođenje i život u srcima koja ga primaju. Pedesetnica je doživela „huku s neba kao duvanje silnog vetra“. Ovde je svaka reč od velikog značaja. Reč vetar dolazi od grčke reči pne, a znači dah, duvanje, disanje. Rečenica: duvanje silnog vetra na grčkom glasi: feromenes pneos bijajas. Pošto je ovde reč o prisustvu jednog Bića koje diše, čiji se dah čuje, čiji je dah silan kao oluja, kao silan vetar, onda nas to goni na misao da je to isto Biće, bilo prisutno kod stvaranja, disalo i davalo život svemu živome, i u be-životno telo prvog čoveka dahnulo svoj dah i tako ga preobrazilo u živo biće, u čoveka. To Biće je i sada disalo svojim božanskim dahom i dalo život, novi život u dušu Hristovih učenika i vernika, njegovih budućih predstavnika na zemlji.

Reč silni na grčkom glasi bijajas, što znači rad, aktivnost, pušenje, kretanje u sili. Reč duvanje znači brzinu sile koja potiskuje, moć koja potiskuje, a poreklom je od grčke reči goniti, potiskivati - fero - feromenes.

Rod prisustva Svetog Duha kod učenika bio je moć govora, sposobnost govora: „stadoše govoriti...“ Njihov govor je dao ili proizveo duboko osvedočenje kod slušalaca, što je dovelo do „ražaljenja u srcima“. (Dela 2, 37)

Nadahnućem istog Duha u staro vreme proroci su bili poneti silnim zamahom Svetog Duha i oni su nam dali sveta Božja otkrivenja, dah Svetog Duha ili volju nebeskog Boga. (2. Petrova 1, 21) Ponizimo se i sagnimo svoje glave pred Svemogućim Bogom koji nam govori. Njemu ništa nije nemoguće. Neka mu naša pokornost ne bude teška, i neće biti teška za one koji dođu pod rad i nalet Božje sile Svetog Duha.

Videnje o sili Svetog Duha - Pošto smo ukazali na silne i slavne osobine prisustva i rada Svetog Duha, pređimo sada na proučavanje možda najznačajnijeg otkrivenja sile Svetog Duha koji daje život, čija je moć sakrivena u Reči koja nam je data. To je Reč otkrivenja iz proroka Jezekilja:

„Ruka Gospodnja dođe nada me, i Gospod me izvede u duhu, i postavi me usred polja, koje bijaše puno kosti. I provede me pokraj njih unaokolo, i gle, bijaše ih vrlo mnogo u polju, i gle, bijahu vrlo suhe. I reče mi: sine čovečji, hoće li oživeti ove kosti? A ja rekoh: Gospode, Gospode, ti znaš. Tada mi reče: prorokuj za te kosti, i kaži im: suhe kosti, čujte reč Gospodnju. Ovako govori Gospod, Gospod ovim kostima: gle, ja ću metnutki u vas duh, i oživećete, i poznaćete da sam ja Gospod. Tada stadoh prorokovati, kako mi se zapovedi; a kad prorokovah nastala glas, i gle potres, i kosti se pribirahu svaka ka svojoj kosti. I pogledah, i gle, po nima iziđoše žile i meso, i ozgo se koža navuče; ali duha ne beše u njima. Tada mi reče: prorokuj duhu, prorokuj, sine čovečji, i reci duhu: ovako veli Gospod, Gospod: od četiri vetra dođi, duše, i duni na ove pobijene da ožive. I prorokovah, kako me se zapovedi i uđe u njih duh, i oživeše, i stadoše na noge, beše vojska vrlo velika.“ (Jezekilj 37, 1-10)

Slika prikazuje neku staru dolinu, prekrivenu razbacanim ljudskim kostima, koje su na ogromnoj gomili ležale u toj dolini. Prorokovu pažnju je privuklo njihovo mnoštvo i njihova suhota. Nije ih bilo malo: „bejaše ih vrlo mnogo u polju, i gle, behu vrlo suhe“. Izložene suncu i vetrovima, bile su veoma suhe i ble, što je značilo da u njima nije bilo nikakvog života. Bez moždine iznutra i mesa spolja, predstavljale su pravu pustoš. Izgled strašan i beznadežan. Takvo se žalosno i očajno stanje može ustanoviti kod svake suhe kosti. Ono što je čoveku bilo nemoguće da zamisli, Bogunije bilo teško izvesti.

„Sine čovečji, hoće li oživeti ove kosti?“ - glasilo je pitanje sa Božje strane. Prorok je mogao da kaže: „Nemoguće je, Gospode!“ Ali on je ranije upoznao silu svemogućeg Boga, te je zato i rekao: „Ti znaš Gospode!“ Bog može da učini ono što čovek nije u stanju da zamisli. To je bilo važno za proroka. A za nas? I tada je rečeno proroku da proriče za mrtve kosti. On je znao Božju silu koja je bila u stanju da oživi suhe kosti. I on je primio ne samo odgovor već i vest.

Proricati znači govoriti o onome što će se dogoditi, objaviti Božju volju. Prorok je trebalo da progovori Božju reč suhim kostima. A kako će suhe, mrtve kosti čuti? Suhe kosti je trebalo da čuju Božje reči, a ne ljudske. I prorok izgovara Božje reči nad mrtvim, suhim kostima. Prorkove reči, koje su sada bile Božje reči, odzvanjaju kod suhих kostiju. Suhe kosti kao da čuju Božje reči, i one ih čuju. Isto onako kako je bilo kod stvaranja: prvo je stvoreno telo, a zatim je dat život. Reč i Duh su ponovo jedno, kao što je bilo kod prvog stvaranja.

Još dok je govorio, prorok Jezekilj je bio svestan značaja reči. Kod kostiju se pokazalo kretanje, pribiranje. Pokret je došao na mesto mrtvačkog mirovanja. Zatim se čuo glas koji je poreknuo kosti, i kosti su se pribirale svaka svojoj kosti, na odgovarajuće mesto. Tako su ponovo sagrađeni mrtvi skeleti. Potom su se pojavile žile, koje su povezale kosti. Mesto je ispunilo šupljine, a mišići su pripremili telesa da se pokrenu. Svi su organi sada bili na svom mestu, ali do sada još bez života. Ta telesa su bila telesa ljudi, ali su telesa još ležala po zemlji. Postupak stvaranja isti kakav smo videli da se dogodio kod stvaranja ljudskog tela.

Još jedna pouka za nas: Jezekijino proricanje dovelo je do formiranja telesa od suhих kostiju, njihovo kretanje i više ništa. Čovekovo proricanje čoveku može da dovede do nekog kretanja ili uzbuđenja, do neke spoljašnje, telesne promene: do reforme i do izvesnog napretka. Ali čovek nije u stanju da da život. Takav je svagda napredak moćne reči bez sile Svetog Duha. Čovek može da učini samo ono što je u njegovoj moći. Takvi su svagda uspesi propovednika bez Svetog Duha.

Ali, druga faza prorokove vizije je Božja naredba da viče ka Svetom Duhu, ka vetru. I on priziva, izvršava nalog ili zapovest i sada delovanjem vetra Svetog Duha, on doživljava prizor koji ga zadivljuje. Kad je život ušao u kosti, one su se počele pokretati, a sada kada je Duh života ušao u telesa, ona su stala na noge – sada kao živa ljudska bića. Ovde je prikazan životodavajući Duh Božji, koji je dao život onim akoje je smrt pobila u svoje vreme. Plod nije neka reformacija, već transformacija, preobraženje u novi život, oživotvorenje koje samo Bog može da učini. Izraz „četiri vetra“ ili „od četiri vetra“ ukazuje na njegovo prisustvo u sva četiri vetra ovoga sveta.

Lična primena - Vizija je figurativna, slikovita, dok je stvarnost istina. Iako se nacionalno odnosi na Izrailja i njegovo obnobljenje u ono vreme, njegova šira primena ukazuje naljude i žene koji su mrtvi u gresima, koji će zbog greha pomreti, ali koji će na temelju vere u Boga posle svoga pokajanja doživeti vaskrsenje u dan slavnog Hristovog dolaska.

Smrt jedne duše u gresima je strašnija od smrti jedne nacije. A Bog nas sve ljude vidi kao žive mrtvace, mrtvace koji će okusiti smrt u svom telu. Odvojeni od njega, mi smo svi odista mrtvaci, koje samo živi Bog preko svoga Svetog Duha može da oživi za večnost. Slika je divna i veličanstvena. Svi smo na svetu „i mnogi“ i svi „mrtvačke kosti“. Sa ljudskog gledišta, svi smo bez nade – bez pomoći. Ali, neka je blagosloven Bog, u njemu je naša nada i naša pomoć, naše konačno spasenje! Mnogi će mrtvi čuti Božje reči, i to će čuti preko ljudskih oruđa kao što je bio prorok Jezekilj. Ali čovek mora biti svestan svoga udela, koji je važan. Dah života daje Božji Duh, koji jedini može sve da da: i žile, i meso, i kožu i sam život na kraju.

Ovde imamo dva posrednika. Prvi je Božja Reč, koja dovodi do obraćenja jedne duše. Ali sama Reč ne može da ulije dah života u jedno mrtvo u gresima ljudsko stvorenje. Samo Sveti Duh, taj moćni drugi posrednik može da unese dah života, sam život u ljudsko biće koje je bilo mrtvo u gresima.

Rad Svetog Duha se sastoji u tome da zapali život u ljudskom stvorenju. Kakva je ova slavna mogućnost, veličanstvena sila! Da je Bog blagosloven radi ove nebeske Sile! Ljudsko telo možemo podvrgnuti, i kosti i meso i mišiće. Nma u tom času može izgledati kao da mu struja daje život, ali struja nema života u sebi, iako nam izgleda kao da je živa. Mrtvom telu nedostaje varnica života, koju može da da samo živi Izvor, Sveti Duh Božji.

Ovo je važno da znamo kad radimo ovo delo. Nema nemogućih stvari za Boga. On je naše veliko dobro, naša uzdanicu i pomoćnik u radu. Mi imamo pokraj sebe Boga koji je život i vaskrsenje. Sa svoje strane mi treba da gajimo živu veru, veru koja vaskrsava mrtve ljude i žene. Ali u svom radu za Gospoda mi moramo imati u sebi takvu veru, takvu pomoć i takvoga Boga koji vaskrsava mrtve u gresima.

Da čujemo šta nam u tom pravcu kaže Duh proroštva: „Duh Božji, koji ima život, mora biti u svakom ljudskom Božjem pomagaču, koji će pokrenuti naše kosti, naše mišiće, naše srce. Bez Svetoga Duha, koji je treće božansko Biće, bez Božjeg daha, sasvest je u ljudima mrtva, i oni su bez Božjeg života. Ima ljudi čak i u crkvenim knjigama bez ovoga Duha, ali ih nema u knjizi Jagnjetovoj. Iako priključeni Crkvi, nisu jedno sa Gospodom. Takvi mogu da

imaju neke službe u Crkvi i da ih ljudi smatraju duhovno živima. Za takve bi Hristos mogao da kaže ono što je rekao u Otkrivenju: „Imaš ime da si živ, a mrtav si.“ (Otkrivenje 3, 1) Ako duša nije obraćena Bogu istinito, ako dah živoga Boga nije probudio u njoj duhovni život, ako vernici nisu vođeni nebeskim načelima, oni još nisu doživeli novo rođenje od semena koje ne trune, koje večno ostaje. Ako u Hristovoj pravdi ne nalaze svoju sigurnost, ako se ne ugledaju na Hristov život, ako ne rade u njegovom Duhu, oni će i dalje ostati goli, neodeveni u Hristovu pravdu. Često se mrtvi smatraju živima; jer takvi kojigrade svoje spasenje po svojim mislima, nemaju u sebi Boga koji želi da im pomaže da žele i da čine ono što je njegova volja. Takve osobe su predstavljene mrtvim kostima koje je Jezekilj video u viziji u dolini. Ljudi su im predali skupoceno blago istine, ali su oni i dalje ostali mrtvi u gresima. Takvima je potrebno novo stvaranje u Isusu Hristu.“ (Review and Herald, 17 jaunar 1893)

Posetimo jednu crkvu. Lepo je organizovana. Ima svoj hor, darovitog propovednika i dobro obavljenu službu. A sve može biti samo forma. Sve može biti bez života, bez Duha. Crkva može savršeno biti organizovana, a da je savršeno mrtva. Prolazi vreme. Vi se jednoga dana opet nađete u toj crkvi. Ali sada ćete ustanoviti novi život u njenom pevanju, novi život u njenom proučavanju, novi život u njenom propovedniku. Sve kao da uliva život. Kako? Otkuda? Dah živoga Boga daje joj život.

Takva se čuda i sada događaju. I sa crkvama i sa pojedincima. Neka nas Bog nauči iz vizije delovanja vetrova u dolini mrtvih kostiju o radu njegovog Duha. Njegov život mora strujiti kroz nas. Bez toga ćemo biti samo mrtve i suhe kosti. Neka Bog to učini i sa nama!

REKE ŽIVE VODE

„A u poslednji veliki dan praznika stajao Isus i vikao govoreći: ko je žedan neka dođe k meni i pije. Koji me veruje, kao što pismo reče, iz njegova tela poteći će reke žive vode. A ovo reče za Duha kojega posle primiše oni koji veruju u ime njegovo; jer Duh Sveti još ne beše na njima, jer Isus još ne beše proslavljen.“ (Jovan 7, 37-39)

Isus je izgovorio ove reči na praznik senica, poslednjeg od tri jevrejska praznika, koji su Jevreji svetkovali pred kraj godine. Kao i praznik pashe, i ovaj je praznik bio veoma ismpresivno svetkovan. Grad je bio pun gostiju i hodočasnika iz svih krajeva rimskog carstva, posebno iz Palestine. Praznik je podsećao religiozne Jevreje na njihov boravak u pustinji i na Božje brigovodstvo i zaštitu. Praznik je trajao punih osam dana, podsećajući ih takođe na njihov život pod šatorima u pustinji, a slavili su ga pod senicama, koje su pravili od grana zelenog drveća i cveća. Senice su postavljali na gradske ulice na ravne krovove kuća i na brda oko grada, tako da je grad podsećao na veliko narodno slavlje usred šume. Po svim senicama gorele su baklje i druge svetiljke. Svaki je Jevrejin oblačio svoje najlepše odelo.

Način proslave tog praznika je bio zanimljiv i značajan. Svakog Dana u svanuće velika povorka pobožnih ljudi je, na čelu sa svojim prvosveštenikom, krenula iz grada prema Kedronu, gde je prvosveštenik napunio svoj zlatni sud vodom iz Siloamskog izvora. Napunivši krčag vodom, prvosveštenik ga je stavio na svoje rame i idući laganim koracima, u skladu sa pevanjem hora, i sam pevao reči iz 122. Psalma: „Evo stoje noge naše na vratima tvojim, Jerusalime!“ (Psalam 122, 2)

Idući tako pred povorkom naroda i pevajući ove reči, prvosveštenik je vodio povorku polako uz brdo i silazio polako padinom prema gradu prolazeći kraj brda Morija, došao do gradskog zida, prošao kroz Vodena vrata penjući se lagano do predvorja hrama, stao pred oltar, ispod čijeg se podnožja nalazio uski kanal koji je proticao ispod hrama i dalje do potoka Kedrona, a odatle u Mrtvo more.

Dok je četiri stotine sveštenika pevalo Aliluja i narod izgovarao reči svoje molitve: „O, Bože, spasi nas milošću!“ prvosveštenik je izgovarao reči iz proroka Isaije 12, 3: „S radošću ćete crpsti vodu iz izvora ovoga spasenja!“ i levao vodu iz svog zlatnog suda u kanal ispod oltara predstavljajući tako staro iskustvo Božje brige koji je u pustinje dao vodu svome narodu iz stene. Na kraju svečanosti sveštenici su pošli kao povorka oko oltara pevajući već navedene tekstove proroka Isaije.

Podizanje praznog suda - Ovaj postupak je ponavljan svih sedam dana, čime je prikazano Božje obećanje o živoj vodi, koja je trebalo da teče iz Jerusalima. Poslednjeg, osmog dana, koji je nazvan velikim danom praznika – danom pevanja Hosana i mahanjem zelenim grančicama, nije izlivena voda. Prvosveštenik je samo podigao prazan sud izgovorivši tiho svoju molitvu. To je bio znak da sva obećanja nisu ispunjena i da je jevrejski narod čeznuo za njim kao crkva i narod.

Sedmi dan je međutim bio osbiti praznik i veliko slavlje za narod. Toga dana sveštenici su sedam puta obilazili oko oltara mesto jedanput, dok je prvosveštenik izlivaao svoju vodu iz zlatnog suda. Toga dana narod je već bio umoran od tolikog pevanja i uzvikivanja. Radost je bila skoro iscrpljena. Umor se video na svakom licu. Ništa više nije bilo toliko zanimljivo ni uzbudljivo.

Narod je u stvari bio smeten i ravnodušan. Njihovo srce je u stvari čeznulo za nečim što ni sami nisu znali šta je. U svemu što su činili, nije se ništa našlo, što je moglo da utoli glad i ugasi žeđ duše. Ni slavlje, ni pesme, ni vika, ni voda, niti sav taj ceremonijal.

Isus, koji je tom prilikom i sam prisustvovao svečanosti i posmatrao narod, pročitao je narodnu glad i žeđ. Njegovo srce je bilo dirnuto tom dubokom ljudskom potrebom, ali i neznanjem. I kad je tog poslednjeg dana prvosveštenik podigao svoj prazan sud, Isus je uzviknuo glasno: „Ko je žedan neka dođe k meni i pije. Koji me veruje, kao što Pismo reče, iz njegova tela poteći će reke žive vode!“

Isus je ovde mislio na Svetog Duha, o kome jevrejski narod ništa nije znao, kao ni sami sveštenici.

Nikada ranije Isus nije tako ozbiljno i revno pozvao narod koji je bio gladan i žedan velike spasonosne istine o Svetom Duhu. Narod je više puta čuo Isusa i njegov glas bio mu je dosta poznat. I mi danas čujemo taj glas, koji nije izumro ni posle dvadeset vekova.

Žeđ ljudskog duha - Žeđ ljudskog duha za istinom o Bogu i njegovom Svetom Duhu kao izvoru života često se izražava u vidu „žeđi“ za nepoznatom vodom. Samo Božji Sin, darodavac života, može da nam ukaže na Izvor žive vode, koja ne presuše, i koja jedino može da utoli žeđ ljudskog duha za životom, pravim životom nazvanim živa voda.

Isus poziva sve ljude, svako ljudsko biće, i staro i mlado, i muško i žensko, i prosto i obrazovano da mu udeli ovu živu vodu koja ne presuše, već teče u večni život.

Za vodom teži i vojnik na bojnopolju, i moreplovac posle brodoloma na morskoj pučini i bolesnik na odru. Čak je i sam Gospod na krstu osetio žeđ i uzviknuo: „Žedan sam!“ Ovu reč je Spasitelj izgovorio pošto je izgovorio reči: „Oče, moj! Oče moj! Zašto si me ostavio?“

Fizička žeđ je prikladna slika žeđi čovekovog duha za Bogom, osobito žeđi duše koja živi bez Boga, bez Izvora večne Vode, bez Svetoga Duha. Isus je za svagda ukazao svome narodu na Svetog Duha kao na vodu života. Sveti Duh je izvor žive vode čiji tokovi života ne presušuju ni u večnosti.

Čovek nije u stanju da slika rečima žeđ ljudskog duha za životom, za večnim životom, koji nam samo Bog može dati u licu svog Svetog Duha. Svako drugo sredstvo neće biti u stanju da ugasi duhovnu, životnu žeđ za istinom koja se zove Sveti Duh.

Da li smo mi stvarno žedni ove vode? Osećamo li mi u svojoj duši žeđ za ovom vodom? Šta je naša preka potreba danas? Mogu slobodno reći: ako mi stvarno ne osećamo potrebu za ovom vodom, ne osećamo ovu vrstu žeđi sigurna sam da je nećemo naći! Ali, ako smo stigli u takvo stanje da nam je ova voda preko potrebna da je moramo dobiti po svaku cenu, bez obzira na sve što je vezano za njeno primanje, mi nikada nećemo doživeti razočaranje. Mi ćemo je zaista primiti. Bog gasi samo ovu vrstu žeđi, žeđ za vodom večnog života. Nije li možda nečiji život suh kao pustinja Sahara, kao Gelvujska brda? Ne duvaju li vetrovi telesnih želja i strasti preko tvoje duše, a da ti i nisi svestan svoje duhovne žeđi? Tvoji poslovi, tvoji zemaljski snovi, i brige nisu li prekrili tvoju dušu pustinjskim peskom svakidašnje trke da ti i ne uviđaš da postoji voda koja gasi svaku vrstu žeđi; da Bog želi da ti podaždi Sveti Duh da ne lutaš besciljno i uzaludno po ovome svetu i tvoje želje umreće s tobom, jer te ništa nije usrećilo, ništa nije utolilo tvoju duboku žeđ za vodom večnog života. Da li si svestan da ti tu vodu može dati samo Isus koji nas je pozvao na ovu vodu rečima: „Dođite k meni i pijete!“

Dođimo ka Hristu da primimo - Mi ne možemo potražiti nauku o živoj vodi, filozofiju o živoj vodi ili mudrost o živoj vodi. Ali mi možemo doći da Hristu, koji je naš Stvoritelj i Spasitelj, koji nas može povesti na Izvor žive vode. A on nam je ukazao na taj Izvor. On ga je nazvao Sveti Duh. On će nas privesti tome Izvoru, koji ne presušuje, koji je gasio vekovnu žeđ onih koji su čeznuli za njim.

U Hristu imamo sve nepokolebljiva Božja obećanja. Pismo kaže za Hrista: „Jer koliko je obećanja Božjih, u njemu us da, i u njemu amin.....“ (2. Korinćanima 1,20)

Kako da dođemo do Hrista za ovu vodu? - Putem vere. Isus je rekao: „Koji me veruje kao što Pismo reče .... iz njegova tela poteći će reke žive vode.“

Verom u Hrista, verom koja se temelji na Pismu, mi postajemo deoničari vode Svetog Duha, vode večnog života. Čujmo ponovo Hristove drage reči: „Koji meni dolazi neće ogladneti i koji mene veruje neće nikad ožedneti: „ (Jovan 6, 35)

Dođimo još danas ka Hristu, i znajmo da on očekuje da to učinimo s verom u njega kao našeg Posrednika i Načelnika života. On će nas privesti neiscrpnom Izvoru večne vode, večnoga života. To je božansko biće koje je nazvao Sveti Duh. Hristos će prihvatiti umorne i prineti ovom Izvoru; obeshrabrene i klonule on će podići i uliti u njih vodu života za svu večnost. Ljude vezane okovima zla on će razrešiti i privesti Izvoru života, Svetom Duhu. Ovaj nebeski Izvor je za sva srca, i stara i mlada, i odvažna i kolebljiva; samo ako dođu ka Hristu poniznog i žednog srca.

Nema drugog puta da dođemo do nebeskog Izvora. Mi smo na kraju sa svojim zemaljskim danima briga i svetkovanja, suza i radosti. Nezadovoljni sami sobom, pridimo ka Hristu koji nas čeka kraj svog nebeskog Izvora, na kom možemo piti za večnost. Ako je naše srce slično onom praznom sudu, ako je žedno za vodom večnog života, Hristos će ga napuniti vodom Svetog Duha i mi ćemo posle toga postati reke žive vode za one koji su žedni života. Naš nebeski Prvosveštenik čeka sa punim sudom svoje duše da iz nje prelije vodu života u naš sud koji je prazan, suh i lomljiv.

Živa voda - U ovom trenutku se naše misli vraćaju natrag na trenutak kada je Isus razgovarao sa Samarijankom na Jakovljevom izvoru. Šta joj je Isus rekao tom prilikom? „Da ti znaš dar Božji, i ko je taj koji ti govori: daj mi da pijem, ti bi iskala u njega i dao bi ti vodu živu. I reče mu žena: Gospode! Ni zahvatiti nemaš čim, a studenac je dubok; odakle ćeš dakle uzeti vodu živu? Eda

li si ti veći od našega oca Jakova, koji nam daje ovaj studenac, i on iz njega pijaše i sinovi njegovi i stoka njegova? Odgovori Isus i reče joj: svaki koji pije od ove vode opet će ožedneti doveka: nego voda što ću mu ja dati biće u njemu izvor vode koja teče u život večni.“ (Jovan 4, 10-14)

Ovde imamo sigurno obećanje za živu vodu. U sedmom poglavlju Jovanovog evanđelja čuli smo javi poziv da dođemo ka Hristu koji ima ovu vodu. U sedmoj glavi Isus je dar vode života, i sada nam ukazuje dajetaj Izvor Sveti Duh. To je istina koju je Isus dao preko proroka Isaije: „Oj žedni koji ste god, hodite na vodu, i kji nemate novaca, hodite, kupujte i jedite; hodite, kupujte bez novaca i bez plate vina i mleka.“ (Isaija 55, 1)

Isus vidi tri vrste Božjih sledbenika; prvoj grupi pripadaju oni koji obožavaju Boga, a da ne znaju kako; drugoj oni koji ga obožavaju formalno i trećoj grupi oni koji ga obožavaju istinitim srcem. Prvoj grupi pripadaju oni iz redova Samarijana, drugoj grupi oni iz redova upućenih Jevreja, a trećoj oni koji poštuju Boga srcem ili duhom. Isus ih sve zove, ali nam ukazuje na to ko su oni koji iskreno žedne za vodom života, koji će stvarno dobiti vodu života zabadava.

Skoro svi smo bili u prilici da duže budemo bez vode. Znami, dakle, kako je teško bez vode. Svi smo preživeli sušne godine, kad je sve bilo posahlo u polju i šumi. Postoje, na žalost, ljudi i žene koji su suvi kao sasušena trava u polju. Takvi žive pod teretom velikih briga, velikog posla i odgovornosti, i ne stižu da prime u svoju dušu koji gutljaj duhovne vode. Takvi pate podnoseći duhovnu žeđ ne zato što nema vode za duh, već zato što su prilazi ka večnoj vodi zatvoreni njihovim brigama i poslovima. Postoje ljudi koji će pomreti zbog žeđi za vodom večnog života samo zato što su stalno pili iz „provaljivanih studenaca“ koje su sami iskopali, umesto da su došli na Studenac koji je Nebo ponudilo za sve žedne i umorne. Za njih Gospod kaže: „Jer dva zla čini moj narod: ostaviše mene, izvor žive vode, i iskopaše sebi studence, studence isprovaljivane, koji ne mogu da drže vode.“ (Jeremija 2, 13)

Takvi piju iz „studenca koje su sami iskopali“, izvora svetske literature i nauke, a ne iz Pisma. A šta je Spasitelj rekao o cilju svoga dolaska na zemlju: „Ja dođoh da imaju život i izobilje.“ (Jovan 10, 10)

Hristos je i u starom zavetu bio Izvor vode za svoj narod. Apostol Pavle kaže: „I svi jedno piće duhovno piše; jer pijahu od duhovne stene koja iđaše za njima: a stena beše Hristos.“ (1. Korinćanima 10, 4)

Osigurani su nam neiscrpnj Izvori - Isus se poslužio rečju „reke“ žive vode. To nije jedna reka, ili mali potok ili potočići s malo vode. Ovu reč je

Spasitelj rekao u množini. To znači da izvori koji snabdevaju reke vodom nisu mali niti da je to jedan izvor. Reke žive vode struje u svako doba godine, jer su izvori bogati i silni. Ti izvori su Sveti Duh, potom sam Spasitelj i onda naš nebeski Otac.

Ako pijemo sa ovog Izvora, mi ćemo biti bogati izvori koji teku dalje za one koji će preko nas piti sa velikog nebeskog Izvora. Sećamo se nebeskog Izvora u raj. Postoja je jedan veliki izvor, a iz njega su tekle četiri velike reke, koje su natapale raj.

Čitamo o tome u 1. Mojsijevoj 2, 10-14. Reka Fison ili Pison znači široka i bujna reka; Geon ili Gihon znači jaka, brza reka; Hidekel znači brza, nagla reka i Eufkrat znači reka bogata plodovima.

Takva je živa reka, reka žive vode. To je reka koja nosi sa sobom život kuda god proteče. Oni koji se natapaju rekom žive vode, smai će biti mali izvori života za svoju sredinu. Da li smo mi sada reke žive vode, kraj kojih se osvežavaju žedne i izgubljene duše?

Bog želi da nas ispuni nebeskom vodom Svetog Duha, da obale našeg života obiluju blagoslovima za nas i našu sredinu u kojoj živimo. Izraz „iz njega će poteći reke žive vode“, kako su potekle iz života prve Crkve, koju je bog ispunio silnim vodama Svetog Duha kao poznim daždom za njihove dane. A obećanje ponovljenog Iskustva pruženo je i nama, Crkvi ostatka.

Poželjno prelivanje vode - Svaka reka mora imati svoga oduška i izlivanja. Mirne vode su nezdrave i zagađene. Ali reke koje imaju svoje tokove i izlivanja ili svoja prelivanja preko korita su silne reke sa bogatom vodom. Bogat je biljni i životinjski svet u takvim rekama. Reke koje se pune vodom moraju imati izlaza i utoka ako želimo da su im vode zdrave i čiste. Bog želi da vernici koji su verom primili Hrista budu svakodnevno ispunjavani svežom vodom Svetog Duha, da bi se njihova voda izlivala izvan njihovog korita na druge ljude koji žive pored njihove obale – na njihove susede. Ali, mulj greha i granje bezakonja mogu da zatvore tokove duhovnih rečica da ne primaju i ne daju svoje vode.

Bog očekuje da budemo žive reke, čije su vode bogate, čiste i tečne. Samo sa takvih reka mogu žedne duše da piju i da oživljuju. Da li smo mi žive reke za svoje bližnje, ili ustajale bare? Isus ništa nije spomenuo o rekama čija se voda pumpanjem ubacuje u korito i opet pumpama izbacuje izvan korita. Sedma glava evanđelja po Jovanu ništa nije spomenula o takvim rekama. Bogu nisu potrebne takve reke. Sami znamo koliko je muka oko takvih reka. Ali smo svi sretni i radosni kad naiđemo na žive i brze reke, čija voda brzo teče padajući sa stene na stenu i noseći sobom život, svežinu i raspoloženje.

Osobina vode - Zašto je Isus uporedio Svetog Duha sa vodom? Zato što u radu vode i Svetog Duha ima nečeg zajedničkog. Prvo, voda čisti. U proroku Jezeckiji 36, 25 Gospod kaže: „I pokriću vas vodom čistom, i bićete čisti....“ To je snažno upoređenje između čistoće koju stvara čista voda i Svetog Duha, koji čisti od greha. Kako voda čisti fizičku nečistotu tako i Sveti Duh duhovnu ili moralnu nečistotu iz ljudskog srca.

Drugo, voda pruža zadovoljstvo, priyatnost kad se gasi žeđ. To čini i Sveti Duh za jednu dušu. Psalmista kaže: „Kao što košuta traži potoke, tako duša moja traži tebe, Bože!“ (Psalam 42, 1) Što je voda za žedno telo, to je Sveti Duh za žednu dušu. Jer Psalmista kaže dalje: „Žedna je duša moja Boga, Boga živoga.“ (Psalam 42, 2) Kod svoga Gospoda neći ćemo večno zadovoljstvo, sreću i mir. Ništa nas neće zadovoljiti i usrećiti tako kao Sveti Božji Duh.

Treće, voda oživljuje. Znamo dobro iz ličnog iskustva šta znači za nas čaša pitke, hladne vode posle duže žeđi. Jov kaže: „Jer za drvo ima nadanja ako se poseče, da će se još omladiti i da neće biti bez izdanaka; ako i ostari u zemlji koren njegov i u prahu izumre panj njegov. Čim oseti vodu, opet napupi i pusti grane kao prisad.“ (O Jovu 14, 7-9)

Čaša osvežavajuće vode uvek se daje umornom i iznemoglom putniku. Kad vidimo da se drvo suši, mi mu dajemo vodu u koren. Da nismo mi kao iznemoglo drvo, čije su grane već odavna suhe? Da nas nije kakav crv izgrizao iznutra i prekinuo našu vezu sa korenom – Hristom, te su naše grane iznemogle viseći bez rodova? Jesmo li jaki u svom duhu, radosni i srećni što smo našli Izvor žive vode iz kojega pijemo svakog dana?

Četvrto: voda čini da sve raste pored njenih obala. Pogledajmo u ova dva mesta Svetog pisma: (Isaija 44, 3.4. i Jezeckilj 31, 4-7)

„Jer ću izliti vodu na žednoga i potoke na suhu zemlju, izliću duh svoj na seme tvoje i blagoslov svoj na tvoje natražje. I procvetaće kao u travi, kao vrbe pokraj potoka.“ „..... Voda ga odgoji /Asirca/, bezdana ga uzvisi; ona rekama svojim tecijaše oko njegova stabla i puštaše potoke svoje k svim drvetima poljskim. Zato rast njegov nadvisi sva drveta poljska, i umnožiše se grane njegove, i od mnoštva vode raširiše se odvode njegove kad ih puštaše. Na granama njegovim vijahu gnezda sve ptice nebeske, i pod granama njegovim sve zveri poljske lezijahu se, i u hladu njegovu seđahu svi veliki narodi. I bijaše lep veličinom svojom i dužinom grana svojih, jer mu koren bijaše kod velike vode.“

Zar Hristova deca ne treba da rastu? Zar Bog ne želi da ona rastu duhovno? Hristos je kao dete „rastao i jačao u duhu..... napredovao u premudrosti i u rastu i u milosti kod Boga i kod ljudi.“ (Luka 2, 40.52) Za

Jovana Krstitelja svedoči Božja Reč: „Jer će biti veliki pred Bogom, ... i napuniće se Duha Svetoga još u utrobi svoje matere.“ (Luka 1, 15) To je bila tajna Jovanove veličine pred Bogom i ljudima. To je i danas tajna čovekove veličine.

Šta još voda čini - Reke su sa svojim vodama prave blagodati za polja i njive kroz koje protiču. Psalmista je to uočio kad je napisao ove reči: „On je kao drvo usađeno kraj potoka, koje rod svoj donosi u svoje vreme, i kojemu list ne vene. Šta god radi, u svemu napreduje.“ (Psalam 1, 3)

Da ti možda ne oplakuješ svoju nerodnost? Suvo drveće ne može davati rodova. To je slika našeg života. Mi moramo biti zalivani vodom Svetog Duha, da bismo donosili rodove Svetog Duha. Pogledajte u rodove jednog Božjeg deteta koje Sveti Duh svakodnevno zaliva: „A rod je duhovni: ljubav, radost, mir, trpljenje, dobrotu, milost, vera, krotost, uzdržanje.“ (Galatima 5, 22.23) Živeći u vezi ili zajednici sa Svetim Duhom mi ćemo biti sve bogatiji ovim rodovima.

Voda, dalje, stvara mir. U Isaiji 48, 18 stoji: „O, da si pazio na zapovesti moje, mir bi tvoj bio kao (tiha) reka...“ Sigurno smo stajali pokraj tihe reke i uživali u miru koji je voda stvarala. A jeste li videli ljudsko biće, koje je našlo mir Svetoga Duha i koje se radovalo u srcu? Ili osobu koja je sama sebe osuđivala za grehe koje je počinila? To je upravo zadatak Svetog Duha: da osvedoči dušu u njen greh samo da bi je oslobodio od toga greha i dao joj svoj mir. Kad Sveti Duh spali greh u srcu i dušu oslobodi od osećanja krivice, odmah je ispuni Hristov mir i radost. A to je ono za čim teži svako ljudsko stvorenje.

Vode dalje čine veselim svako ljudsko stvorenje. Psalmista kaže o tome: „Potoci vesele grad Božji, sveti stan Višnjega.“ (Psalam 46, 4) To je njegova Crkva, njegov stan, njegovi vernici koji sačinjavaju njegovu Crkvu. Vidi (1. Timotijeva 3, 15; Jevrejima 3, 6) Koliko je iskrenih srca svuda oko nas, koja bi želela da znaju za ovu slavnu mogućnost! Koliko je onih koji stenju pod teretom greha i raznih poroka, koje bi Hristos učinio srećnim, kad bismo im mi pokazali Onoga koji je naša srca učinio srećnim i radosnim u ovom životu.

Reke stvaraju silnu i jaku pogonsku snagu za naše hidrocentrale, bilo na rekama ili jezerima. Mnoge su zemlje bogate veštačkim jezerima, koja su ispunjena rečnim vodama ili vodom iz planinskih glečera, sa kojih letnje sunce otapa čitave reke i goni ih u prazne prostore, odakle voda ističe kroz tunele i potiskuje moćne turbine koje stvaraju električnu struju.

Zar mi nismo žive reke koje toče svoje blago u duše ljudi i žena s kojima živimo zajedno na ovoj zemlji? Ili smo slični ledenim glečerima, koje Sunce pravde ne može da otople i pretvori ih u tekuće, žive reke za ovaj svet.

Izvori neprekidnog snabdevanja - Naš problem, lični i opšti, jeste nedostatak vere. „Koji me veruje iz njegova tela poteći će reke žive vode.“ Držimo Boga za njegove reči! Učinimo to još danas. Pre nekoliko godina je plovila jedna ribarska lađa morem i iznenada ju je zahvatila oluja i počela da goni amo tamo. Oluja nije danima prestajala. Ljudi na lađi su bili očajni. Ono što ih je naročito plašilo, bilo je to što za dugo nisu primećivali morskobranu, a voda za piće im je već odavno ponestala. Najzad su ugledali jednu lađu, kojoj su znatno dostavili svoju želju za pitkom vodom. Odgovor sa te lađe je glasio: „Zahvatite kofama iz vode po kojoj plovite!“ U prvi mah su mislili da se ljudi sa druge lađe šale sa njima. Kad su i drugi i treći put ponovili svoju očajničku viku za pitkom vodom, odgovor je ponovo glasio: „Zahvatite kofama iz vode po kojoj plovite, jer ste doplovili u samu reku Amazon!“

Mnogi se od nas nalazimo u sličnoj situaciji. Mi plovimo kroz život nedaleko od Izvora žive vode, Svetog Duha, koji nam može dati tu silnu vodu, ali mi ili ne znamo da je On blizu nas ili smo zadovoljni sa mlakom i bljutavom vodom iz već iscrpljenog izvora.

Na Londonskom mostu je jednog dana prosio neki prosjak svirajući na svojoj staroj violini. Njegova muzika nije nikoga privukla, niti njegov iznemogli glas. Svet je prolazio bezobzirno. Od jednom je neki prolaznik zastao, prišao starom prosjaku i zamolio ga da mu za trenutak preda svoju staru violinu da je naštimuje. Stranac je međutim tako divno zasvirao na staroj violini, da su prolaznici kao očarani stajali i slušali nepoznatog muzičara. Svi su iznenađeno slušali nepoznatog muzičara, ali nisu znali ko je on. I svi su odjenom počeli da otvaraju svoje novčanike i da stavljaju novac u šešir starog prosjaka. Što je nepoznati virtuoz svirao dalje i sve lepše, pred šešira starog prosjaka se načinila čitava gomila novaca. Tada je neko od slušalaca u nepoznatom virtuozu prepoznao čuvenog muzičara Paganinija, koji je toga dana posetio London kao turista. U rukama slavnog muzičara stara violina je slavno zaspivala.

Poziv Svetog Duha - Na svetim stranicama Biblije često ćemo naići na Božje pozive. Te pozive nalazimo od prve do poslednje knjige Biblije. Ali i Sveti Duh je često pozivao Božju decu. U poslednjoj knjizi Biblije čujemo njegov glasan poziv: „I Duh i nevesta govore: dođi. I koji čuje neka govori: dođi. I ko je žedan neka dođe, i ko hoće neka uzme vodu života zabadava.“ (Otkrivenje 22, 17)

Hoćemo li se odazvati na ovaj poziv? Hoćemo li biti bolji? Čeznemo li za svetošću, za sličnošću sa našim Gospodom? Ako hoćemo, onda budimo uvereni da je to delovanje Svetog Duha na našem srcu. Hvala Bogu za Svetog Duha. On je naš život. Crkvu možemo prezirati, Boga vređati, Spasitelja ponovo razapeti. Ali ako se poigravamo sa ovim unutrašnjim glasom u svom srcu, onda se rugamo Svetom Duhu i činimo greh koji se ne oprašta. Strašna je stvar ožalostiti Svetog Duha i rugati se njegovom svetom, tihom glasu u dnu našeg srca. Znam za jadne duše koje su godinama gasile ovaj glas i prezirale ovaj dar, da ste jednoga dana mogli upravo čuti kako se vrata nebeske milosti za njih uvek zatvaraju.

U knjizi „Put Hristu“ čitamo na 20. Strani malog formata: „Svaka želja za istinom i čistotom, svako osvedočenje o našem grehu jesu dokazi o radu Svetog Duha na našem srcu.“

I nevesta, Crkva govori: Dođi - Nevesta je Hristova crkva. Bog želi da Hristova crkva bude stalno svečano odevena u haljinu Hristove pravde kao ona koja čeka na zvanice da dođu na Jagnjetovu svadbu. Isus je otišao na nebo da joj spremi stanove i uskoro će opet doći po nju, da je uzme k sebi, da bude s njima tamo gde je on. Da se Hristova nevesta nije umorila čekajući na dolazak Ženika? Da nije već pospala i ne zna i ne vidi šta se događa oko nje? Mi ne možemo menjati naše stanje i naš odnos prema našem Gospodu, iako je on zakasnio sa dolaskom. Mi se moramo naći verni kad on uskoro dođe.

I ja znam neke slabosti Hristove crkve. Ja priznajem da ona ima slabosti. Ne umanjujem njene slabosti niti ih izvinjavam. Ali, iako slaba i sa još mnogo mana, ona je ipak najmiliji Božji predmet na zemlji, kome on obraća svoju najveću i najdublju pažnju. Iako slaba, niko nije kao ona na ovom svetu. Svet prezire Boga i njegovu istinu, a njegova Crkva poznaje njegovu istinu, trudi se da živi po toj istini idući za Hristom i padajući i opet se dižući. To vidi i njen Spasitelj, te je zato kori, preti joj, savetuje je i hrabri, jer je ljubi i za nju je dao svoju dušu.

Ali, ja još nešto znam o ovoj Crkvi. Ja znam da ona ljubi svoga Gospoda i grešnike. Znam da je ona verno prihvatila njegov nalog za propovedanje njegovog evanđelja i ona ga danas propoveda po celom svetu, svoma narodima. I kad vidi u svojoj sredini one koji pristupaju ka Hristu čineći svoj zavet sa njim, ona se raduje i uzvikuje: „Hvala Bogu za ove pobede!“ I dok se ona raduje pristizanju njene dece iz oblasti tame ka Božjem čudnom videlu, na nebu, među anđelima, čuje se hvalospev Bogu i Hristu koji čini svoje neobično delo među ljudima na zemlji.

„I koji čuje, neka govori: Dođi!“ - Ovo prenošenje govora dolazi iz iskustva putnika koji putuju karavanima preko pustinje, i kad prvi na leđima svoje kamile vidi opasnost prenosi ga dalje svom najbližem drugu, ovaj onom iza sebe i tako redom do poslednjeg. Ili kad prvi ugleda oazu s vodom, javlja svome drugu iza sebe, ovaj onom iza sebe i tako dalje sve do poslednjega: da su najzad stigli do bogate oaze, gde će počiniti i napiti se sveže vode i oni i njihove kamile.

Ovaj lanac poziva postavio je sam Bog počevši od kapije nebeskog grada pa sve do vrata paklenih, pozivajući grešnike da se vrate sa svoga zloga puta na put večnog života, na vodu života. I koji hoće da dođe, koji oseća žeđ svoje duše za vodom života, neka dođe i neka pozove žedne ove vode. Svršavajući Božji posao na ovaj način, mi ćemo ga ubrzo završiti i radosno ugledati na nebu, na oblacima neba, dolazak svoga Iskupitelja i Gospoda Isusa Hrista.

Božji poslednji poziv - Bog čini svoj poslednji poziv. On govori našoj volji: ko hoće. On se ne poigrava s našim osećanjima i željama. On ne ukazuje na naš strah i našu nadu. On govori našem zdravom razumu. On nas je takvima stvorio. On govori našem umu. On je nas tako stvorio, da možemo birati. On nas ne primorava. Zato mnogi oklevaju, a mnogi će izgubiti svoju dušu, jer neće da dođu i piju iz izvora života. I Spasitelj je govorio ljudima: „I nećete da dođete k meni da imate život.“ (Jovan 5, 40) „Zašto ne razumete govora mojega? Jer ne možete reći mojih da slušate. Ko je od Boga reči Božje sluša; zato vi ne slušate, jer niste od Boga.“ (Jovan 8, 43.47) Kako su strašne ove reči! Kako će one biti sudbonosne! Niko ne mora da propadne. Isus je oekusio smrt za sve nas. A on ne želi da propadne ni jedna duša. On hoće da se spasu svi koji su se rodili na ovom svetu. I sada Isus stoji pred vratima našeg srca i kuca govoreći: „Evo stojim na vratima i kucam: ako ko čuje glas moj i otvori vrata, ući ću k njemu i večeraću s njime, i on samnom.“ (Otkrivenje 3, 20)

Prijatelju i brate, ne igra se sa Bogom i Svetim Duhom! Ne igra se sa svojim spasenjem, koje ti je Bog tako bogato i milostivo pružio. Dođimo svi koji smo žedni vode života, dođimo Hristu koji ima ovu vodu, koju će nam on dati kao rani i pozni dažd, da o njoj uzrastemo za večni život.

Hvala Bogu za ovu slavnu mogućnost!

KRŠTENJE OGNJEM

U Svetom pismu nalazimo tri mesta kao osnovu za ovo proučavanje. Prvo je proročko, a izgovorio ga je Jovan Krstitelj rekavši: „Ja dakle krštavam vas vodom za pokajanje; a onaj što ide zamnom, jači je od mene: ja nisam dostojan njemu obuće poneti; on će vas krstiti Duhom Svetim i ognjem.“ (Matej 3, 11)

Drugo mesto je priznanje ili potvrđivanje Jovanovog proricanja, a izgovorio ga je sam Spasitelj rekavši: „Ja sam došao da bacim oganj na zemlju; i kako bi mi se htelo da se već zapalio!“ (Luka 12, 49)

Treće mesto nalazimo u vezi sa početnim ispunjenjem obećanja na dan pedesetnice, a zaloga je većeg ispunjenja Svetog Duha u vreme pre Hristovog adventa: „I ujedanput postade huka s neba kao duvanje silnoga vetra, i napuni svu kuću gde seđahu. I pokazaše im se razdeljeni jezici kao ognjeni; i sede po jedan na svakoga od njih.“ (Dela 2, 2.3)

Ova Jovanova izjava: „On će vas krstiti Svetim Duhom i ognjem“, dugo je gorela u mojoj duši. Krštenje Svetim Duhom znači da se nađemo u Svetom Duhu i Duh Sveti u nama, kako je Isus rekao. (Vidi: Jovan 14, 15-17) Bog daje Svetoga Duha svojim sinovima i kćerima, kako je rekao apostol Pavle: „I budući da ste sinovi, posla Bog, Duha sina svojega u srca vaša, koji viče: Ava oče! (Galatima 4, 6) „Jer ne primiste duha ropstva, opt da se bojite; nego primiste Duha posinačkoga, kojim vičemo: Ava, oče!“ (Rimljanima 8, 15) „Ovaj Duh svedoči našem duhu da smo deca Božja.“ (Rimljanima 8, 16)

A šta znači krštenje ognjem? Još od davnina je vatra smatrana za simbol Božje neshvatljive i beskrajne slave, njegovog prisustva i moći. Kad spomenemo vatru, područjem našeg uma zablista slava ovog simbola. Od rajskih vrata, koja su čuvana ognjenim mačem koji se vijao amo tamo, do Avramovog iskustva sa peći „koja se dimila“, kada je „plamen ognjeni (Od Božjeg prisustva/ prolazio između delova“ njegove žrtve (1. Mojsijeva 15, 17); do Mojsija i kupine koja je „gorela, a nije sagorevala“ (2. Mojsijeva 3,2) i do brda Horiva koje je gorelo ognjem koji je sve spaljivao u času kada je Bog davao svoj zakon svojoj deci; i dalje do ognjenog stuba noću i svetlosnog oblaka danju i do same šehine u šatoru od sastanka Božjega s njegovom decom, te do vatre koja je na

molitvu proroka Ilije pala s neba i spalila njegovu žrtvu; i još dalje do živog ugljevlja iz vizije proroka Isaije, kojim je Bog očistio prorokove usne za službu koju mu je poverio; i do daljih otkrivenja Božje slave u vidu ognja kao i za vreme pedesetnice, kada su prisutni videli kako nad glavama prisutnih lebde plameni jezici, Bog nam donekle otkriva svoju prisutnost i slavu, koju inače ne može da otkrije u svojoj sili zbog našeg greha i opasnosti po naš život.

Mi znamo šta je krštenje vodom. Mi smo to gledali i sami smo doživeli u času našeg zaveta sa Bogom.

Ali, šta u suštini znači krštenje ognjem? Da li je to nešto drugačije od krštenja Svetim Duhom ili njemu suprotno? Ono nije suprotno krštenju Svetim Duhom ni Svetom Duhu, niti znači krštenje ognjem onih koji nisu kršteni Svetim Duhom. Tekst dakle ne kaže: „Bićete kršteni Svetim Duhom ili vatrom (Ognjem)“ nego: „Bićete kršteni Svetim Duhom i ognjem.“

U suštini, ovo je dopunska rečenica kojom se misao prve rečenice upotpunjuje. To je način na koji se često u Svetom Pismu ponavljaju i naglašavaju pojedine misli da bi glavna misao dobila svoj puni značaj. Mi sada moramo biti kršteni božanskim ognjem da bi izbegli uništenje ognjem u dan slavnog Hristovog dolaska.

Duh proroštva kaže o tome ove pojedinosti: „Prorok Isaija je izjavio da će Gospod 'oprati nečistotu kćeri Sionskih i iz Jerusalima očistiti krv njegovu Duhom koji sudi i sažiže.' (Isaija 4,4) Dalje govori isti prorok: 'I okrenuću ruku svoju na te, i sažeći ću troske tvoje da te prečistim, i ukloniću sve olovo tvoje.' (Isaija 1, 25) Za greh je 'naš Bog koji spaljuje'. (Jevrejima 12, 29) Bog dakle spaljuje greh u srcu onoga koji to dozvoljava, koji se pokorava Svetom Duhu. Ali, kada grešnik popušta grehu, on se poistovećuje sa grehom, a greh Bog mora spaliti. Slava Božja koja spaljuje greh, spaliće i grešnika.... U dan Hristovog slavnog dolaska grešnici će biti 'pobijeni Duhom usta Isusa Hrista i iskorenjeni svetlošću njegovog dolaska'. (2. Solunjanima 2,8) Strahovita svetlost Božje i Hristove slave, koja udeljuje život pravednima, uništiće grešnike za uvek.“ (Čežnja vekova, str. 107. 108)

Kad u svetlu pedesetnice znamo šta oganj čini, značenje je jasno. Značenje je u tome, što Sveti Duh radi u srcu ono što oganj radi u materiji, čisteći, menjajući karakter primaoca, dajući njegovom životu drugi smer i drugo svojstvo. Kad Duh ispuni dušu, posledice su slične posledicama koje vatra stvara u materiji. „Bog je naš oganj koji spaljuje.“ (Jevrejima 12, 29) Sveti Duh je „Duh koji spaljuje.“ (Isaija 4,4) Gornji izraz o Bogu kao ognju koji spaljuje nije izraz njegovog božanskog gnjeva, njegove prirode, već karakter njegove milosti koja čisti i spaljuje greh. To je otkrivenje njegove prirode, njegove

milosti koja čisti i posvećuje. A Bog je „naš Bog“, ne neki tuđi, nepoznat ljudskoj duši.

Šta sve čini oganj ili vatra?

Prvo, on otkriva – obelodanjuje. Apostol Pavle kaže: „Svako će delo izići na videlo, jer će dan (svetlost) pokazati, jer će se ognjem otkriti, i svako će delo oganj pokazati kao što (ono) jeste.“ (1. Korinćanima 3, 13)

Nećemo govoriti ovde o danju Hristovog slavnog dolaska, kada će sve biti otkriveno i razobličeno, nego ćemo nastojati da vidimo šta sve oganj čini. Krštenje ognjem jednog čoveka znači otkriti ga onakvog kakav je on u stvari. Svetlosni zraci nebeskog ognja otkrivaju i rasvetljavaju sve što je tajno u jednoj duši. Ovaj oganj nam otkriva našu dušu da je vidimo onako kako je Bog vidi.

Kad Isus krsti jednu dušu Svetim Duhom i ognjem, on joj otkriva veliku meru oholosti, ponosa, sumnjičavosti, ljubavi prema položaju, razdražljivost, podlost i još druge mane. Uvidevši ove mane, duša se zgražava sama nad sobom, jer vidi ono što ranije nije videla, što joj je bilo beznačajno. Takva se duša grozi sama sebe. Takva duša mora reći: „U meni nema ničeg dobrog!“ Otada ona prima od Boga ono što joj on daje i raduje se svakom dobrom daru koji je izraz Božje ljubavi. To je dovodi da uzvisi Boga, a da sam padne pred Bogom na kolena.

Kršteni Svetim Duhom uviđaju još nešto što im je ranije takođe bilo beznačajno. Sećaju se nepravde i uvrede koje su naneli bližnjima, lažljivog jezika i osude i sada su gotovi da sve priznaju. I oni priznaju i traže oprostjenje i pomirenje. Oni koji su kršteni Svetim Duhom doživljuju kajanje i priznanje koje zadivljuje i njih i njihove bližnje.

Podsetimo se na beleške Duha proroštva sa jednog skupa u dvorani Tebernakla na Generalnoj konferenciji u Batl-Kriku: „Upućena je molitva Bogu, otpevana pesma i ponovo izgovorena molitva. Te molitve su bile pune iskrenog priznanja pred Bogom. Sveti Duh je bio prisutan na tom skupu. Išlo se sve dublje sa priznanjem i pokajanjem, jer su neki počeli glasno da plaču. Neko je ustao na noge i glasno rekao kako ranije nije živeo u dobrim odnosima sa nekima, jer ih nije voleo, ali sada on vidi sebe onako kakav je u stvari. (Vatra otkriva) Vrlo svečano je izgovorio reči koje su upućene Laodikiji....

„Govornik se zatim obratio onima koji su se molili i rekao: 'Mi moramo nešto učiniti. Mi moramo priznati svoje grehe i svoja srca poniziti pred Bogom.' Njegovo priznanje je došlo od iskrenog srca. Prišao je nekolicini braće i pružio im svoju ruku i molio ih za oprostjenje. Zatim su ustali oni kojima se on obratio,

koji su sa svoje strane zatražili oprostjenje i javno priznali svoje grehe, zagrlili jedan drugog i počeli plakati. Duh priznanja se proširio na sve prisutne u velikoj dvorani. To je bilo iskustvo pedesetnice. Pevali su svi u slavu Bogu i do kasno u noći, sve do zore, nastavili svoje molitve, priznanja i ispovedanja. Niko se nije osećao ponosnim u tolikoj meri da nije moga ustati i priznati svoje grehe i zaiskati oprostjenje i milost. Oni koji su ovo otpočeli bili su ljudi od uticaja, ali ranije nisu imali hrabrosti da ovako nešto učine.“

Zatim dolazi ova misao iz gornjeg citata: „Sve je ovo moglo da se dogodi. Na ovako nešto Bog je odavno očekivao. Nebo je čekalo da otkrije svoju milost. Mislila sam o tome gde bismo danas bili, da je tako išlo od te Generalne konferencije. Razočarenje sa puno bola obuzima moju dušu, kad vidim da se ovakvi događaji uvek ne dešavaju.“ (Test. 8, st. 104-6)

Zar se nećemo moliti Bogu za krštenje Svetim Duhom i ognjem? To će nam pomoći da vidimo sebe onakve kakvi jesmo. Mi smo skloni da sudimo po onom što vidimo spolja, ali Bog sudi po srcu. Mi moramo imati ovaj oganj, koji će nam otkriti svaku manu, svaki greh ikoji će nas očistiti od tih mana i greha.

Oganj spaljuje trosku - Pogledajmo u Jezekiljino poređenje o loncu koji sam gori na ognju, slici grada Jerusalima: „Metni ga prazna na živo ugljevlje da se ugrije i izgori med njegova i da se stopi u njemu nečistota njegova i da nestane zagoreli njegove.“ (Jezekilj 24,11)

To je drugi rad ognja: spaljuje zagorelo, nečistotu. I šta kaže klaje za stari Jerusalem: „Lažima dosadio mi je; zato neće izaći iz njega mnoga zagorel njegova; u oganj će zagorel njegova.“ (Stih 12)

Nastojanja Božja da se stari Jerusalem očisti nisu urodila plodom. Gospod dalje kaže: „U nečistoti je tvojoj grdilo tvoje; jer sam te čistio, ali se ti ne očisti; nećeš se više očistiti od nečistote svoje, dokle ne namirim gnjev svoj nad tobom.“ (Stih 13)

Izbor za naše očišćenje od naše nečistote je naš, a Božje je da nas očisti ognjem Svetog Duha, koji spaljuje greh i svaku nečistotu u duši. Ukoliko to sada ne učinimo, u dan slavnog Hristovog dolaska oganj njegove slave će očistiti i nas zajedno sa našim gresima. „Njemu je lopata u ruci njegovoj, pa će otrebiti gumno svoje, i skupiće pšenicu svoju u žitnicu, a pljevu će sažeći ognjem večnim.“ (Matej 3, 12)

Imamo i ovaj stih: „Ali ko će podneti dan dolaska njegova? I ko će se održati kad se on pokaže? Jer je on kao oganj livčev i kao milo beljarsko. I sešće kao onaj koji lije i čisti srebro, i očistiće sinove Levijeve, i pretopiće ih kao zlato

i srebro, i očistiće sinove Levijeve, i pretopiće ih kao zlato i srebro, i oni će prinositi Gospodu prinose u pravdi.“ (Malahija 3, 2.3)

Da, Bog „će sestiti“ da očisti svoju decu. On neće žuriti, niti raditi sa nestrpljenjem. On će dovesti oganj do odgovarajuće mere i moći. I on će nastaviti rad dok ne postigne svoj cilj. Da, naš je Bog oganj koji čisti i spaljuje zlo. Mi, koji tražimo Božju pravdu, molimo se Bogu da nam udeli ovaj oganj, Svetoga Duha, da očisti našu dušu od svakog greha, da spali u nama svaki greh i da nas na kraju svete i bez mane izvede preda se u slavi.

Oganj čisti iznutra - Voda čisti, ali ne krao vatra. Vatra je pre svega element za čišćenje. Vatra čisti iznutra i ispunavajući svaki delić materije svojim ognjem. Voda može da ukloni nečistoću sa zlata spolja, ali vatra može da očisti nečistoću i iznutra. Neki kratkovidi čovek je čistio prozore. Prao ih je vodom i čistio krpama. Neki njegov prijatelj, prolazeći pored njegove kuće, viknuo mu je da su prozori prljavi iznutra. To je i naš slučaj. Mi smo nečisti iznutra, u srcu. A tu nečistotu može da ukloni samo oganj Svetog Duha.

Oganj čisti i spolja i iznutra, a voda samo spolja. Zlato se čisti samo u ognju. Moćna vatra rastavlja zlato od bakra i drugih metala, od zemlje i olova. I tada se očišćeno zlato preliva u posebne sudove. Tako radi Bog sa svojom decom, svojom Crkvom.

Iz našeg prljavog srca mi ne možemo očistiti zlo maljem i dletom. To može učiniti naš Bog, kome mi nismo tuđi, koji nas ljubi, ali koji ne može da podnosi greh u nama. Oganj njegove slave čisti iz srca oholost, ponos života, želje tela i svaku „našu pravednost“. Prazno verovanje i priznanje Boga ustima bez sile života, koja dovodi čoveka u savršeni sklad s Bogom, sve to spaljuje i uklanja oganj Svetog Duha. Tada nestaje iz srca svaka gorčina, gnjev, mržnja, sebičnost i taština. Očišćena Božja deca postaju ponizni, krotki, smireni, verni, poslušni i puni Božje ljubavi.

Da bi nas spremio za dan svoje slave, naš nebeski Otac nastoji da nas ovde na zemlji očisti ognjem svoga Duha, pa kaže: „I tu ću trećinu metnuti u oganj, i pretopiću ih kako se pretapa srebro, i okušaću ih kako se kuša zlato; oni će prizvati ime moje, i ja ću im se odazvati i reći ću: to je moj narod; a oni će reći: Gospod je Bog naš.“ (Zaharija 13, 9)

Isaija prorok vidi sebe u svetlosti ognja Svetog Duha i kaže: „I rekoh: jaoh meni! Pogiboh, jer sam čovek nečistih usana, i živim usred naroda nečistih usana, jer cara Gospoda nad vojskama videh svojim očima.“ (Isaija 6, 5) A šta onda čini Gospod sa čovekom nečistih usana, nečistog srca? „A jedan od serafima dolete k meni držeći u ruci živ uljen, koji uze s oltara kleštima. I dotače

se usta mojih i reče: Evo, ovo se dotiče usta tvojih, i bezakonje tvoje uze se, i greh tvoj očisti se.“ (Stihovi 6 i 7)

Isaija je bio svestan greha svojih usana. I onda uzvikuje da je taj greh uprljao i usne njegovog naroda. U Otkrivenju 14, 5 ponovo čujemo o tom grehu, ali ovoga puta oni koji su s Hristom na Staklenom moru stoje sada očišćenih usta, i „pretvara se više nije našla na njihovim ustima.“

Neka milostivi Bog očisti i sada usne svoje dece i spremi ih za taj slavni dan!

Vatra je i u Starom zavetu bila simbol očišćenja. „Što god podnosi vatru, propustite kroz vatru i očistiće se, ali pošto se očisti vodom očišćenja.“ (4. Mojsijeva 31, 23) U vreme neposredno pre pedesetnice učenici su se borili za prva mesta, jer je svaki smatrao sebe boljim od drugoga. Ali, kad je Sveti Duh sišao kao nebeski oganj, spalio je tu manu u njihovom srcu i Gospod je mogao kasnije da ih upotrebi u svom svetom delu na zemlji. Posle pedesetnice im je Hristos raspeti bio jedini cilj života i nade. Kao što se od mekog gvožđa vatrom dobija tvrdo željezo ili čelik, tako i sa čovekom koji prolazi kroz oganj Svetog Duha – dobija se pouzdan, nov čovek u čijem je životu spaljen svaki greh.

Oganj spaljuje konce greha - Druga osobina ognja je ta da spaljuje sve što čoveka veže za greh i čini čoveka slobodnim. Kad je Samson došao u opasnost da ga Filisteji ubiju, trgao se iz moćnih gužvi od konopaca koji su ga držali vezana: „A on pokida gužve, kao što se kida konac od kudelje kad oseti vatru; i ne dozna se za snagu njegovu.“ (Sudije 16, 9)

Greh veže grešnika kao konopci što vežu terete i ljude. Samson nije kidao užad svojom snagom, već ih je Sveti Duh spaljivao. Užad greha dovode i do straha. Petar je pre pedesetnice bio plašljiv učenik. Ali, posle pedesetnice Petar je bio neustrašiv čovek i svedok za Isusa Hrista. Svedočanstvo Pisma za njega je divno i ohrabrujuće. (Vidi Dela 4, 8-13)

Oganj Svetog Duha spaljuje strah od ljudi, strah od smrti, uklanja ga iz života, i na njegovo mesto unosi strah Božji, koji daje svaku slobodu. Vest prvog anđela govori o Božjem strahu, a strah Božji je uklanjanje od zla. Vidi: (O Jovu 28, 28; Priče 9, 10) Tako nas strah Božji odvaja od greha kidajući i spaljujući konce koji su nas vezivali za greh, dok nas druga anđeoska vest izvlači iz greha Vavilona pomažući nam da po trećoj anđeoskoj vesti ljubimo Boga i držimo njegove zaposvesti.

Oganj omekšava i topi - U Psalmu 68, 2 čitamo da „se vosak topi od ognja“ i „granje spaljuje na vatri“ - Isaija 64, 1-3. Koliko nam je potreban

oganj - da otopi naše grehe, kao što sunce otapa sneg i led na brdima. Ovaj oganj spaljuje i topi hladnoću u ljudskim srcima i od neprijatelja pravi prijatelje. Duh Sveti radi poput vrele lavine koja teče iz utrobe zemlje i spaljuje i topi sve pred sobom.

Oganj greje i uklanja jezu - U proroku Isaiji 44, 16 govori Gospod o narednoj osobini vatre: „Greje se i govori: ogrejah se, videh oganj.“ Sećamo se onoga jutra po Isusovom vaskrsenju, kad su učenici bili na Tiverijanskom moru da love ribu. Svi su bili umorni, gladni i promrzli od hladnog noćnog vazduha. Ujutru su doplovili do obale bez ikakvog ulova. Isus je znao njihovo stanje. On im je naložio vatru, pripremio hranu za taj trenutak. Vidi (Jovan 21, 1-10)

Koliko je takvih duša u crkvi i izvan nje, koje se nalaze u sličnim prilikama. Njima je potreban Hristov hleb, Hristovo jelo s neba, Hristova toplina i zaštita. A sve nam to daje nebeski Oganj, Sveti Duh, kojim Bog želi da nas ispuni i ojača za život i za svedočanstvo za njega.

Postoji velika razlika između ognja koji utopljava i spasava i ognja koji kao požar uništava sve pred sobom, iznadanog udara struje koji ubija. Tako isto postoji velika razlika između Svetog Duha koji je ispunio nečiji život i fanatizma koji se pripisuje Svetom Duhu. Njega pokreće sotonski duh, „tuđi oganj“, kao u vreme Mojsija. Vidi /3. Mojsijeva 10, 1-3) Nebeski oganj silazi s neba svagda na korist grešnika koji se kaju i traže milost Svetoga Duha, dok duh fanatizma dolazi iz zemlje, odozdo, iz područja ljudskih emocija. Ovoga pokreće čovečji trud, dok ga jača i zapaljuje zli duh, koji pokušava da podržava Svetog Duha. On radi na tome da sramoti Boga i žalosti dušu. Oganj nebeski se zapaljuje uljem sa Neba, rečju Božjom, a sotonski duh se pali uljem ljudskog razuma i otkrivanjem ljudske mašte. Prvi čisti i posvećuje, drugi daje samo obličje pobožnosti, ne spaljuje telesne želje, a prelazi u preterivanja i ludosti.

Kad vidimo kako sotonski duh lažno pokreće ljude i žene na površnu pobožnost, pobožnost osećanja i uzbuđenja, mi treba što revnije da tražimo vatru s neba; silu Svetog Duha, koja nam je potrebna da nas zapali razumno, savesno i revno za spasenje i nas i naših bližnjih.

Bogu su potrebni ljudi i žene koje je zapalio nebeski oganj za njegovo delo na zemlji. Kad je Isus izjavio: „Revnost za kuću tvoju izjede me.“ (Jovan 2, 17), i očistio hram od trgovaca i meteža, pokazao je da je bio zuapaljen nebeskim ognjem. Nama je danas potreban ovaj oganj, koji će goreti u našem srcu da revnujemo za Božje delo. Ta revnost obuhvata i naše spasenje.

Oganj osvetljava noć - U Psalmu 78, 14 čitamo kako je Gospod vodio svoj narod kroz pustinju: „I vodi ih danju oblakom, i svu noć svetlim ognjem.“

Taj Božji oganj je potreban Crkvi danas. Mi živimo u vreme kada je tama pokrila zemlju i duhovni mrak svet, kada nam je Božje obećanje toliko potrebno, kao što čitamo: „Ustani, svetli se, jer dođe svetlost tvoja, i slava Gospodnja obasja te. Jer, gle, mrak će pokriti zemlju i tama narode; a tebe će obasjati Gospod i slava njegova pokazaće se nad tobom. I narodi će doći k videlu tvojemu i ka svetlosti koja će te obasjati.“ (Isaija 60, 1-3)

Nikakav drugi oganj, tuđ oganj, zapaljen ljudskom revnošću neće zapaliti naša srca za naše spasenje i spasenje naših bližnjih nego samo Božji Duh. Za njega treba da se molimo i da ga tražimo, jer je vreme. Vidi (Zarija 10, 1)

Ono što oganj izgori ostaje takvo zauvek - To je naredna osobina ognja. Što oganj spali, ili što on lije, ostaje takvo za svagda. Uzmite jednu porcelansku vazu. Tek što je izašla iz livnice. Još je mekana, ukrašena divnim bojama. Boje se mogu razoriti, vaza izobličiti. Ali se ona stavlja „u vatru“, peče se. Peku se i divne boje i šare. I kad izađe iz vatre, ona ostaje takva uvek, ukoliko je neko nehajno ne slomi. Apostol Pavle, pečen nebeskim ognjem, izložen novim mukama i stradanjima, ostaje i dalje takav kakav je izašao iz Božje peći, jer kaže: „Ali se ni zašto ne brinem, niti marim za svoj život, nego da svršim tečenje svoje s radošću i službu koju primih od Gospoda Isusa: da posvedočim evanđelje blagodat Božje.“ (Dela 20, 24)

Da bi dovršio svoje delo na zemlji Bog će učiniti isto i s nama. On će svoje sudove, ljude i žene obrašene Svetim Duhom, peći na vatri Svetog Duha, da bi očvrtnuli za rad u njegovom delu, da bi bili jaki u Gospodu i njegovom delu, nepomični u nadi evanđelja i službi na koju ih on pozove. Tu smo Božju nameru videli u Zariji 13, 9 i Malahiji 3,3. Pročitajmo ponovo reči ova dva stiha, i mi ćemo se uveriti da će tako biti. Petar ukazuje na tu veliku istinu ovim rečima: „I vi kao živo kamenje zidajte se u kuću duhovnu i sveštenstvo sveto, da se prinose prinosi duhovni, koji su Bogu povoljni, kroz Isusa Hrista. A vi ste izabrani rod, carsko sveštenstvo, sveti narod, narod dobitka, da objavite dobrodetelji onoga koji vas dozva iz tame k čudnome videlu svome.“ (1. Petrova 2, 5. 9)

Petar uzima ovde grčku reč arete za našu reč dobrodetelj ili krepost, koja znači: krepost, vrlina, savršenstvo. To su Božje osobine, koje treba da otkrijemo ljudima u našem prekaljenom, novom životu, osobine koje vode primanja nebeskog ognja, postaće i naše osobine, naša krepost, naša vrlina, naše savršenstvo.

Vatra pokreće na rad - Vatra proizvodi snagu. Moćne sile pare i elektriciteta su samo vidovi vatre. U Psalmu 104, 4 čitamo: „Činiš vetrove da su ti anđeli, plamen ognjeni da su ti sluge.“ Umesno je da se pitamo: „Jesmo li mi

zapaljeni za Božju službu?“ Jednog dana sam posetio fabriku parnih mašina. Posmatrao sam kako radnici i inženjeri sastavljaju delove sa delovima, tako da posle nekog vremena dobijamo kompletnu parnu mašinu. Jedan od inženjera mi je rekao da sednem u kabinu stroja i da povučem jednu ručicu. Sve sam učinio kako mi je rečeno, ali se ništa nije dogodilo. Zašto? Jer mašina nije imala pare koja pokreće.

Nismo li mi slični parnim mašinama bez pare? Ali, hvala Bogu koji nam daje paru ili vatru za rad mašine. On nam daje nebeski oganj, Svetog Duha, koji će nas pokretati, koji nas kreće na naš rad za njegovo delo. Da bi uskoro završili njegovo delo na ovo svetu, moramo primiti od Boga silu nebeskog ognja, silu Svetog Duha, koji će nas zapaliti da gorimo i sagorevamo za njegovo delo. Samo ćemo tako uskoro i brzo završiti njegovo delo na zemlji.

Za okončanje velikog Božjeg dela na zemlji Crkvi je potrebna ta nebeska sila, taj nebeski oganj, oganj Svetog Duha. Oganj na pedesetnici je samo u jedan dan doveo Hristu 3000 duša. Samo će taj nebeski oganj da pokrene ljudska srca da uzveruju ono što mi propovedamo, i samo će on dati silu našim propovedima. Kad je proroku Jeremiji bilo najteže da radi za Gospoda, kad je pokušao da više ne radi Božje delo u opustošenoj zemlji, Duh Božji je počeo povono da radi u njegovom srcu „kao oganj razgoreo, zatvoren u mojim kostima, i umorih se zadržavajući ga, i ne mogoh više.“ (Jeremija 20, 9)

Nije svaka vatra vatra Svetog Duha. Vatra nastaje katkada od trenja ili prepiranja, od nesavladane čudi i raspaljene strasti. Tu Bog nema svoga mesta. Ali mi moramo imati u sebi Božji oganj, možda nešto prigušen u srcu, u kostima, ali on će dalje delovati u nama, kao ono u proroku, samo da se nastavi njegovo sveto delo.

Vatra se brzo širi - Vatra se često širi i na štetu, kao što su veliki šumski ili gradski požari, koji uništavaju hiljade domova i ostavljaju hiljade porodica bez krova nad glavom. Ali su često veliki požari po gradovima prava sreća protiv velikih i opasnih zaraza, jer požari uništavaju sve što se inače drugačije ne može uništiti.

Kao što smo već videli u Mateju 3, 10-12. vatra se uzima kao simbol očišćenja, posvećenja koje čini Sveti Duh u životu Božje dece. Kad ovo znamo, onda možemo apostola boje razumeti kad nam savetuje da „Duha ne gasimo“. (1. Solunjanima 5, 19) Glagolom gasiti apostol misli na postojeću vatru, koja je zapaljena u vreme pedesetnice. Vidi (Dela 2, 3)

Ispunjenje obećanja o vatri ili ognju koji Crkvu treba da zapali za njeno delo na zemlji dolazi kao ispunjenje Hristovog obećanja o primanju sile. „Nego

ćete primiti silu kad siđe Duh Sveti na vas; i bićete mi svedoci i u Jerusalimu i po svoj Judeji i Samariji i tja do kraja zemlje.“ (Dela 1, 8)

Sila vatre Svetog Duha daje se za službu i svedočanstvo među ljudima i narodima. Ona čisti i posvećuje život Božjih svedoka, preko kojih sila Svetog Duha želi da se izlije na slušaoce. Inače nema smisla da molimo za silu Svetog Duha ako joj ne dajemo ovaj pravac i cilj. Mi ne smemo tražiti blagoslove samo za sebe. Bog ih daje radi onih koji ne znaju za nebeske blagoslove. Sila Svetog Duha se daje za službu. To je cilj izlivanja ove sile. Ako nam Bog daje ovu silu a mi je ne dajemo dalje u vidu blagoslova, onda u suštini mi gasimo Duha sile i ljubavi, kojeg Bog daje i onima koji nas slušaju. Ja verujem svim svojim srcem danam Bog baš radi toga hoće dati silu Svetog Duha; da se stavimo u službu Bogu i svetu. I tada naša služba, zapaljena nebeskim ognjem Svetog Duha, može zaista da bude blagoslov svetu u kome živimo i svedočimo

Apostoli su osećali potrebu za tom silom. Oni su je primili i predali su se celi toj sili, a ona ih je upotrebilau Božjoj službi. I nama je ona danas veoma potrebna. Da li je možemo primiti? Kao što su je primili apostoli i crkva u ono vreme, jer oni su bili svesni da im je sila zaista bila potrebna, i mi osećamo tu potrebu; i kao što su se oni molili za nju, ako se i mi iskreno i toplo molimo za ovu silu, Bog nam je neće ustegnuti ni uskratiti: on će nam je dati da nas ona upotrebi u Božjoj službi. Inače, davanju i primanju sile bez toga cilja, bez svedočenja u svetu, nema mesta.

Onaj koji želi da bude kršten ognjem sličan je onom ekoji ćeli da bude kršten vodom. Grešnik mora želeti da bude kršten vodom. A da bude kršten vodom, mora ispuniti nebeske uslove: pokajati se za grehe, napustiti grehe i zavoleti Boga i njegovu nauku. Sličan je slučaj sa našom željom da budemo kršteni ognjem Svetog Duha. Da bismo bili kršteni ognjem Svetog Duha moramo ispuniti uslove koje nam Bog postavlja. Onaj koji nas može i hoće krstiti ognjem Svetog Duha je Isus Hristos. Tu prednost on nije nikom ustupio. To je njegov prerogativ. I on nas čeka da zaželimo i da ispunimo njegov uslov. Hoćemo li tako postupiti?

Nesagorivi za dan Hristovog dolaska - u nekim krajevima sveta ljudi zidaju svoje kuće od smolastog kamena vapnenca. I zidovi, i tavanica i pod, sve je načinjeno od toga materijala. Kad je kuća gotova, unese se dosta slame i drva u kuću i sve potpali vatrom. I onda nastaje sagorevanje. Sagorevanje traje sve dok traje smolasta masa u vapnencu. Kad je sve sagorelo, ljudi počiste prašinu i gar u kući i onda dobiju lepe kuće, čiste kao od mermera. Ukoliko bi kasnije došlo do požara, takve kuće više ne mogu da gore, jer u njihovoj gradnji nema ničeg zapaljivog.

Po svojoj prirodi i mi smo puni zapaljivog materijala: greha i grešnih želja. U posljednji veliki dan sav će takav materijal izgoreti za svagda. Jedini način da uteknemo od tada neugasive vatre jeste da se sada damo Svetom Duhu, nebeskom ognju da spali u nama svaki greh i svaki trag greha. Ako sada to doživimo, u onaj dan se možemo sjati kao zvezde vazda i do veka.

Kad se u sparna i suva leta primeti vatra u pustinji ili na prerijama, ljudi se spasavaju od takvih požara tako što svuda oko sebe vatrom unište sav zapaljivi materijal, i kad dođe velika vatra iz daljine, nema više šta da spali. Slično semora dogoditi i s nama.

Neka dragi Bog učini da svi postanemo žive baklje koje je zapalio nebeski oganj i koji će zapaliti vatru spasenja i u onima koji se približe našim buktinjama.

17. Glava

TAKO POTREBNO ULJE

Isus se još uvek nalazio na Maslinskoj gori sa svojim učenicima. On je tek pre nekog vremena izneo svojim učenicima slavna proročanstva iz evanđelja po Mateju 24. poglavlju, na kojima Adventisti sedmog dana zasnivaju svoje izričito verovanje, nadanje i radost. I onda je prešao u narednoj glavi na priču o deset devojaka, pet mudrih i pet ludih. Potrebno je da znamo da su misli iz ova dva poglavlja jedna celina. Na to mi često zaboravljamo.

Glavni cilj ovog upoređenja ili priče je u tome da utisne u nas duhovnu lekciju iz prethodnog poglavlja Isusovog izlaganja, jer nam Isus nije ukazao na ova proročanstva samo da obogati naš razum nekim biblijskim istinama. Za nas je kao Crkvu sudbonosno da dobro shvatimo značaj ovog Isusovog upoređenja, Odnosno priče iz 25. Poglavlja evanđelja po Mateju.

Prenesimo se u mislima u tu sliku: Dole, ispod Maslinske gore, ležao je grad Jerusalem. Isus je poznao obronke ove gore i Getsimaniju. Iza grada nalazila su se neplodna brda Judeje, a iza njih još dalje Moavska gora, koja se protezala čak do obale Mrtvog mora.

Istočnjačka svadbena povorka - Na zapadu je sunce polako zalazilo, brda su dobijala svoje svetlosni, purpurni omotač. Po nebu kao da su obećene zlatne lampe, dok je zemlja polako tonula u suton noćnog sna. Sa mesta na kome se nalazio Isus i grupa ljudi mogao se videti jedan dom, čije su prozore krasile upaljene svetiljke, dok im se polako približavala vesela svadbena povorka sa upaljenim žiškama, lampama. Svadbene svečanosti na Istoku su obavljane najčešće u noći. Ulice gradova i sela u to vreme nisu imale savremena osvetljenja, te je svaka zvanica morala poneti sa sobom i svoju noćnu svetiljku.

Kod jevreja je vladao običaj da ženik ili mladoženja odlazi po svoju nevestu u dom njenog oca, bilo da se ona nalazila u istom selu, u gradu ili u nekom drugom mestu. Polazeći po svoju mladu, mladoženja je pošao u društvu svojih prijatelja odmah po zalasku sunca, vodeći svoju grupu i dajući joj nužna uputstva.

Ovu grupu ženikovog društva trebalo je da pričuška ipsred nevestine kuće takođe jedna grupa nevestinih drugarica, obično deset na broju, koje su držale u

rukama zapaljene žiške ili lampe. Ovakva noćna povorka, koju su osvetljavale zapaljene lampe u rukama i jedne i druge strane, predstavljala je pravu sliku istočnjačke svečanosti.

Jedna takva noćna povorka je prolazila ispred našeg Gospoda, koji je svojoj grupi učenika tumačio proročanstva iz Matejevog evanđelja. Dok su posmatrali ovu noćnu povorku, Isus i učenici su videli kako su se neke lampe ili žišci polako gasile. Isus se koristio ovom svečanošću, ovim prizorom da zasnuje jednu važnu nauku, jednu svečanu stvarnost, davši svojim sledbenicima i jednu opomenu, osobito svojoj poslednjoj Crkvi. Devojke, nevestine drugarice, nisu znale tačno vreme kada će u noći stići ženik sa svojom pratnjom. Zbog dugog čekanja one su se obično zamarale i predale nesmotrenom spavanju.

Ali, iznenadno, često u po noći, kao što je bio slučaj koji su ugledali Isus i učenici, videlo se kako dolazi ženik sa svojom pratnjom. Taj trenutak je bila velika radost za spremne, ali i tuga za nespremne. Isus se poslužio tim događajem da kaže svojoj deci kako će biti sa spremnima i sa nespremnima o njegovom dolasku. Za nas je u suštini izneo Isus ovo upoređenje, jer smo mi naraštaj koji stvarno očekuje dolazak našeg nebeskog Ženika.

Upoređenje je kratko, jer ga je Isus sažeo u svega 13 stihova. Iako kratko, ono je opsežno i strašno. Isus ga je počeo prilogom „tada“, što znači: u tom trenutku vremena, pre koga se dogodila jedna priprema i posle kojeg više ništa ne ostaje; tada se dogodilo nešto sudbonosno, konačno, za uvek. Ovo je ključna reč za primenu ovog upoređenja ili priče. Ova reč ukazuje na konačan završetak, na kraj nečega, posle čega ništa ne ostaje. Isus je pre toga rekao učenicima da straže i da budu spremni, „jer u koji čas ne mislite doći će Sin čovečji.“ (Matej 24, 44) Malo pre toga Isus je govorio o „dobrom“ i „zlom“ sluzi, i kako će za ovog zlog doći „iznenada“, neočekivano. Primena ovog upoređenja ukazuje na vreme neposredno pre dolaska ženika po svoju nevestu. Drugog tumačenja nema. Da potvrdimo ovu istinu, iznosim misli Duha proroštva:

„Meni je često ukazivano na priču o deset devojaka, pet mudrih i pet ludih. Ovo će se upoređenje izvršiti do poslednjeg slova, jer se posebno odnosi na naše vreme kao i vest trećeg anđela, izvršiće se i izvršava se sve do okončanja vremena milosti. Priča kaže da je deset devojaka imalo zapaljenih žižaka ili lampi, ali je samo pet njih imalo spasonosnog ulja, koje je moglo da održava svetlost u žižcima. Ovo predstavlja stanje Crkve. Mudre i lude su imale svoje Biblije i svima je pružena sila milosti; ali mnogi ne cene činjenicu da moraju imati nebeskog pomazanja.... Ime „lude devojke“ predstavlja karakter onih koji nisu iskusili istinsko obraćenje i posvećenje, koje vrši Božji Sveti Duh. Hristov dolazak ne pretvara lude devojke u mudre.... Stanje u Crkvi koje je

predstavljeno ludim devojkama opisano je i kao laodikijsko stanje.“ (Review and Herald, 19. Avgusta 1890)

Ulje - najveća proba - Svečana je i pozanta istina da u svetu postoje samo ove dve grupe: hrišćani i svetski ljudi, istiniti i lažni, ovce i jarci, pšenica i kukolj, spaseni i izgubljeni. Ali ovo upoređenje čini još jednu finiju podelu, i to podelu među hrišćanima. Ono ih deli u mudre i lude, u spremne i nespreme, kao budne i pospane, kao mudre i lude, kao stvarnost i maštanje, kao istinite i lažne. Nije teško doneti zaključak da ćemo se naći u jednoj ili drugoj grupi. Hristos vidi samo ove dve grupe. Treće nema. A on se nije promenio od dana kada je izneo ovo upoređenje.

Obe ove grupe kažu da čekaju dolazak svoga Ženika, svoga Gospoda. Možemo reći: one su adventisti sedmog dana ili nekog drugog dana. Uglavnom to su Adventisti – čekaoci. Spolja geldano, među njima ne vidimo razlike. I jedni i drugi su devojke: pozivaju se na čistotu srca, nevinost duše devojaka, ispovedaju veru u Gospoda. Sve zajedno imaju žiške ili lampe, sudove za ulje i vedelo koje svetli. Sve su pozvane na svadbu. I svih deset čekaju na dolazak svoga Gospoda. Sve čekaju u završnim trenucima ovoga sveta. Za jedno vreme toga čekanja niko ne vidi neku upadljivu razliku.

„Žišci“ ili lampe su Božja Reč, jer je prorok rekao: „Reč je tvoja žižak nozi mojoj i videlo stazi mojoj.“ (Psalam 119, 105) Ovu blagodat imaju i jedni i drugi. Ove, dakle imaju žiške priznanja vere. I sve su vernici stvarne, istinite Crkve i sve imaju videlo istina Svetog pisma. O, kako nam je svima potrebno poznanje istina Svetog pisma. O, kako nam je svima potrebno poznanje istina Svetog pisma! Priča se o nekom putniku, koji je putovao noću, zimi, sa lampom u ruci. Kako je noć bila vrlo hladna, on je stavio lampu pod svoj kaput misleći da će mu biti toplije i da će bez njenog videla moći da nastavi svoj put. Iznenada je dunuo jak vetar i osvetlio mu put. U istom trenutku on je video da je stajao na ivici neke duboke provalije. Da je učinio samo još jedan korak, mogao je poginuti. Naglo se povukao natrag, i možete verovati, svoju lampu više nije stavljao pod svoj zimski kaput.

Hvala Bogu što nam je dao jako videlo svoje Reči, svoje Biblije! Ukoliko više stupamo u duhovni mrak ovoga sveta, utoliko je potrebno da nam ovo videlo jače svetli, da ne bismo izginuli u duhovnom mraku ovoga sveta.

Deset devojaka je čulo za vest o Hristovom slavnom dolasku i prihvatilo vest. Ova vest je ispravna biblijska nauka. I jedna i druga grupa nisu prikazane kao dobre i zle, nego kao „mudre“ i „lude“. A ludost ludih se sastojala u nedostatku ulja. Sve su imale svoje žiške, svoje lampe, svoje Biblije, i svoje sudove – svoja srca, ali ne i sve dovoljno potrebnog ulja. Sve su imale ime da su

čekaoci, ali nisu sve imale potrebne osobine za doček ženika. S druge strane, mudrost mudrih se sastojala u dovoljno spremnom ulju.

Vesnici Hristove Crkve koji žive u završnim danima istorije zla neće se premoriti ako ozbiljno i svim srcem nastoje da shvate istinu ove priče, ovog upoređenja. Lude su sigurno mislile da su mudre zadale sebi mnogo briga oko rezervnog ulja. Dalje su sigurno mislile da njihove lampe svetle kao i u onih prvih. Uz to će Ženik brzo doći, i zašto da sebi zadaju toliko muka oko rezervnog ulja. Sudove su puni, to jest njihove lampe, i njihovo će ulje dotrajati do dolaska ženika. Ako im možda malo više ulja ustreba, lako će ga nabaviti. Ali je ovakvo razmišljanje velika opasnost, ludilo – rekao je Isus. Da ponovimo: lude su imale sve što im je bilo potrebno, osim tog rezervnog ulja. Mudre su međutim imale sve, i zato su bile spremne čak i za zakašnjenje ženika. Lude su ovde kobno pogrešile.

Simbolizam ulja - Ulje predstavlja Svetog Duha. Bez Svetog Duha ne vredi poznanje Božje reči, iako bi to poznanje bilo tako tačno i sigurno. Čovek može da poznaje dobro svih deset Božjih zapovesti, njihove propise i značenja; ali ako sila Svetog Duha ne unese znanje u dušu i srce jednog vernika i ne preobrazi ga u život vernika, u njegov karakter, ništa neće pomoći. Teorija je bez života ako ne postane stvarnost.

Mi ne smemo prezreti ili potceniti vrednost spoljašnjih tačaka istine koje vernik priznaje, osim ako te istine vernik ne preobrazi u stvarnost. Lude su devojke polagale na spoljašnost, i u tome je bila njihova kobna pogreška, njihova samoobmana. Zapamtimo da Bog ceni ono što je spolja tek onda kada je ono poniklo iznutra, ali nikako kad ono stoji na mesto unutrašnjeg. Tu leži opasnost. Nije dosta naći se u istoj Crkvi koja čeka svoga Gospoda, već se naći spreman u toj Crkvi za skori Hristov dolazak. Mnogo javnog priznanja vere u Hristov dolazak slično je lepo izgrađenoj slici bez života. Puno samo vere bez sile Svetog Duha možemo predstaviti sa crno obučenim konjima koji vuku mrtvačka kola u kojima se nalaze mrtvaci.

Odlučan trenutak i odlučna proba ludih devojaka je ulje koje im je nedostajalo. To je ludost ludih. Lude imaju sve što je spolja potrebno, ali nemaju srce koje je posvećeno milošću Svetog Duha koji prebiva u srcu. Takvi su vernici zadovoljni spoljašnjom religijom. Oni su prihvatili propise istine mehanički, ali im je nedostajao dinamizam Duha, sila Svetog duha. To je mnogo strašnije od nedostatka spolajšnjeg ispovedanja vere u Hrista.

Lude devojke nisu bile licemeri. Bile su iskrene i uporne u svome. Još manje da su bile telesne ili bezbožne. Istinu su cenile van svake sumnje. Istina ih

je privukla, ali su bile nemarne prema onome što je bilo osnovno, sudbonosno za spasenje.

O, kako je svečana ova misao! Neko se može javno ispovedati, javno govoriti da veruje u Sveto pismo i njegovu nauku. Takav može biti i kršten, i redovno sudelovati u Večeri Gospodnjoj; može revno da sudeluje u svim poslovima svoje ckrve. Može biti čak i rukopoložen propovednik, pa čak da u Crkvi obavlja neku vidnu službu. Ali ako je takav bez Svetog Duha, ako se Hristove reči „lude“ odnose i na njega, on je zaista izgubljen, jer je nespreman. Misao da se i ja mogunaći među „ludima“ samo zato što sam bez Svetog Duha, bez njegove sile koja posvećuje i čisti, zastrašuje me, potresa i goni na ozbiljnu pripremu: molitvu, ispitivanje, moljenje i vapaj Bogu.

Opasno je biti hrišćanin tek toliko da sami sebe prevarimo, toliko da su uljuljkamo u samoobmanu i propast. A to je ono što je donelo smrtnu opasnost ludim devojkama. Upamtimo: uporno proučavanje Biblije bez sile Svetog Duha koji nam tumači njegova značenja; revnosno vršenje izvesnih dužnosti u Crkvi bez Svetog Duha i sagorevanje za delo bez sile Svetog Duha, neće biti nikakva zamena za Svetog Duha. Mi moramo imati nebeskog ulja, inače smo izgubljeni. Lude devojke su lepo izgledale, ali zbog nedostatka Svetog Duha, tog svetog ulja, stajale su izvan svadbene svečanosti, izgubljene.

„Žižci“ iz Isusovog upoređenja ili priče bili su pričvršćeni za jednu držalicu. Oni su se sastojali od jednog malo sudića na gornjem kraju, žira i prolaza za ulje, gde je ono sagorevalo i davalo svetlost. Pretpostavimo da upitamo žižak ili lampu: Kako dobijaš to ulje, koje daje svetlost? Kad bi govorio, žižak bi nam rekao: Ja samo primam, i ono što primam, to i sagoreva i svetli.

I to je sve. Neka naš zemljani sud prima ulje Svetog Duha i neka onda Sveti Duh zapali naš život, da budemo videlo ovom svetlu, kako je i Isus rekao: „Vi ste videlo svetlu.“ (Matej 5, 14) Samo tako možemo biti videlo našem svetlu. Bog želi da budemo videlo koje će svetleti u mraku duhovne noći, da nađu Hrista oni koji ga traže u mraku ovoga sveta. „Mudrost je bolja od ludosti.“ (Propovednik 2, 13)

Ulje gori i svetli - Ulje je reč koja nam tako prikladno tumači prirodu Svetog Duha. Kod sagorevanja ulje svetli. Biblija kaže da je „ulje za videlo“. (2. Mojsijeva 25, 6) Vi se sećate slike proroka Zarije u 4. poglavlju: zlatni svećnjak, a gore na njemu čaša i sedam levaka za sedam žižaka, koji se se punili kroz levke iz dve masline. Ulje je neprekidno curilo, jer je dolazilo iz živih maslina. U šestom stihu imamo divno objašnjenje: „To je Reč Gospodnja. Ali ne silom ni krepošću (Ljudskom/, nego duhom mojim, veli Gospod nad vojskama.“

Ovde je Božja namera jasna: Sveti Duh je izvor svetlosti. On je nebesko ulje, koje mi moramo imati u sebi.

Ulje mora neprekidno da utiče u naš život, inače ćemo se pretvoriti u tamu. Uticaj nebeskog Ulja mora ići nesmetano, bez zadržavanja. Samo greh može da zadrži nebesko Ulje da ne utiče u nas. Da li je tvoj žižak u stalnoj vezi sa maslinkom, jer ako nije, ti ćeš se pretvoriti u mrak. Bićeš lampa ili žižak bez ulja, i otuda bez svetljenja, bez svetlosti. Bog ne želi da naš sud sve više troši i ne prima dalje ulje sa neba. Ukoliko ne prima dalje, iscrpeće se ulito ulje, i tvoj žižak će prestati da gori i svetli. Čujmo opomenu svoga Gospoda: „Opomeni se dakle otkuda si spao, i pokaj se, i prva dela čini; ako li ne, doći ću ti skoro, i dignuću svećnjak tvoj s mesta njegova, ako se ne pokaješ.“ (Otkrivenje 2,5) To znači iznenadni prestanak dolaženja (ulivanja) nebeskog Ulja u život, a onda i duhovno izumiranje života.

Ne dao Bog da se to dogodi nekom od nas koji čitamo ovo! Iz gornjeg upoređenja Bog želi da nas stalno ispunjava Svetim Duhom, da stalno svetlimo njegovom silom, sve više i sve jače, kako bi obasjali videlom nebeskog života ovaj svet u kome živimo i radimo. „... i posta gusta tama po svoj zemlji Misirskoj za tri dana. Ne viđahu jedan drugoga, i niko se ne mače s mesta gde beše za tri dana; ali se kod svih sinova Izrailjevih videlo po stanovima njihovim.“ (2. Mojsijeva 10, 22.23) Tama nad Misirom onih dana je pretslika tame u duhu i srcima grešnika u naše vreme, koji bi trebalo da budu obasjani našim videlom, videlom koje nam dolazi od Svetoga Duha. A mi trebamo najpre ovo ulje i ovo videlo, a to je svetlost, nežnost, pravda i vernost Svetog Duha. Nama je, kao i Pavlu u njegovom dobu, potrebno videlo „Hristovog Duha“ (Filibljanima 1, 19)

Simbol posvećenja i isceljenja - Ulje je takođe simbol posvećenja. U Svetom pismu se spominje oko dve stotine i dva puta ulje kao ulje pomazanja. Što je nekada bilo pomazano takvim ulje, to je bilo odvojeno kao sveto i za svetu upotrebu. Starozavetni obredi su bili puni uputstva u ovom pogledu.

Ulje pomazanja za sveštenike i svetinju nalazimo u samom imenu Hristos, koje na grčkom znači Pomazanik, a nalazimo ga i u njegovoj izjavi: „Duh je Gospodnji na meni, zato me pomaza da javim evanđelje...“ (Luka 4, 18) Apostol Petar nas izveštava o prirodni pomazanja Svetim Duhom: „Isusa iz Nazareta kako ga pomaza Bog Duhom svetim i silom, koji prođe čineći dobro i isceljujući sve koje đavo beše nadvladao....“ (Dela 10, 38) To je bilo ulje - Sveti Duh.

Da vidimo kako je u staro vreme vršeno pomazanje ovim uljem. Ono je imalo svoga simboličkog značenja: „I od toga (Spomenutog u prethodna dva

stih/ načini ulje za sveto pomazanje..... i njim pomaži šator od sastanka i kovčeg od svedočanstva. I sto i sve sprave njegove, i svetnjak i sprave njegove, i oltar kadioni. I oltar na kojem se prinosi žrtva paljenica i sve sprave njegove, i umivaonicu i podnožje njezino. Tako ćeš ih osvetiti, te će biti svetinja nad svetinjom, i što ih se god dotakne biće sveto. Pomaži i Arona i sinove njegove, i osvetičeš ih da mi budu sveštenici.“ (2. Mojsijeva 30, 26-30)

Uljem pomazanja su posvećeni ne samo svetinja, oltar, žrtvenik i sveštenici, već i carevi u Izrailju, o čemu čitamo: „Tada Samuilo uze rog s uljem, i pomaza ga usred braće njegove; i siđe duh Gospodnji na Davida i osta na njemu od toga dana....“ (1. Samuilova 16, 13)

Primetićemo da je Duh Sveti sišao na Davida u trenutku pomazanja. Hristovi vernici takođe doživljavaju to pomazanje, jer su i oni carsko sveštenstvo i carevi. (Otkrivenje 1, 6; 5, 10)

Mi takođe moramo biti pomazani svetim uljem pomazanja. A da li je ono na nama? Biblijski nalog: „Ispunjavajte se Duhom! (Efescima 5, 18) je božanski nalog. A biblijsko pitanje: „Jeste li primili Svetog Duha?“ (Dela 19, 2) je pitanje koje treba stalno da postavljamo sebi. I ne zaboravimo da pomazanje svetim uljem znači odvojiti za određenu službu one koji su pomazanjem postali sveti pred Bogom. O tome čitamo u 3. Mojsijevoj 8, 10-12: „I uze Mojsije ulje pomazanja, i pomaza šator i sve stvari u njemu, i osveti ih. I pokropi njim oltar sedam puta, i pomaza oltar i sve sprave njegove, i umivaonicu i podnožje njezino, da se osveti. I izli ulja pomazanja na glavu Aronu, i pomaza ga da se osveti.“

Po starom obredu su pomazani uljem glava, ruke i noge, odnosno uho, palac ruke i palac noge, očišćenog gubavca. To je bila slika njihovog posvećenja Bogu. Čitajte o tome u 3. Mojsijevoj 14, 17.18.

Ali, moramo primetiti: prvo su očišćeni krvlju i potom pomazani uljem pomazanja, što je značilo: prvo očišćenje od greha i potom posvećenje Bogu. Glava je sedište misli i razuma. Ona je slika rada i službe. Noga predstavlja hodanje kroz život, a mi da „hodimo po Duhu“, i da „živimo u Duhu“. Pomazanje uha znači spremiti ga da sluša Božju reč, što bi, ustvari značilo: Gospode, ja ću slušati ono što ti kažeš; ja ću hodati tvojim putevima; ja ću činiti tvoju volju. Ostatak ulja je izliven na glavu, sa koje se oblino slivalo. A to je ulje uzeto, okrinuto, slomljeno sa maslinovog drveta. Tako je i Hristos morao biti slomljen na krstu, da nam posle toga izlije svoga Svetog Duha. Ovo ne smemo nikada zaboraviti.

Zabrane u vezi sa uljem - Moramo obratiti svoju pažnju na stroge propise za ograničenu upotrebu ulja za pomazanje, koje je ulje za posvećenje. O tome čitamo u 2. Mojsijevoj 30, 31-33: „A sinovima Izrailjevima kaži i reci: ovo neka mi bude ulje svetoga pomazanja od kolena do kolena vašega. Telo čovečije neka se ne maže njim, niti pravite takoga ulja kako je ono; sveto je, neka va bude sveto. Ako li bi ko načinio tako ulje ili namazao njim drugoga, istrebiće se iz naroda svojega.“

Na prvom mestu, to se ulje nije smelo upotrebiti za telo. Bog ne pomazuje greh. Takođe se to ulje nije smelo upotrebiti za strance, za one koji su bez Boga i bez nade. (Efescima 2, 12) Takođe niko nije smeo da podržava to ulje, da načini isto za sebe i svoju upotrebu. Bogu je odvratno ljudsko telesno zalaganje na mesto Božje sile i ljudska zamena za Božju svetost i njegovo posvećenje koje on vrši Svetim Duhom. Čuvajmo se da ne izvršimo zamenu Božjeg ljudskim.

Ulje za pomazanje se naziva i „ulje radosti“: Psalam 45, 7. Ono je takođe i ulje za isceljenje. Setimo se dobrog Samarjanina; njegove su noge bile noge milosti, jer je prišao unesrećenom čoveku; njegove su oči bile oči dobrote, jer je video jadnog čoveka; on je imao srce puno ljubavi, jer je duboko saosećao sa unesrećenim čovekom; imao je ruke koje su bile spremne za službu: podigao ga je i stavio na svoje magare; on je bio spreman na samoodricanje, jer mu je sve stavio na raspolaganje i najzad ga predao na čuvanje uz obavezu da će sve platiti što bude čovek potrošio. Ali, pre svega mu je uljem namazao rane, koje je nesrećnik zadobio od krvnika.

Ovo je rad Svetoga Duha. „I ovakovi bijaste neki; nego se opraste i posvetiste i opravdaste imenom Gospoda našega Isusa Hrista i Duhom Boga našega.“ (1. Korinćanima 6, 11) Dakle, oprani, opravdani, posvećeni imenom Gospoda Isusa Hrista i Svetim Duhom. Kakva slavna mogućnost, kakva prednost od Boga i Svetoga Duha kroz Isusa Hrista! To je dalo Svetoga Duha, što je najzad i isceljenje celog čoveka.

Zadremaše i pospaše - Ali, zbog zakašnjenja Ženika sve zadremaše i pospaše. Sve su u svoje vreme utonule u spavanje, u san i mudre i lude: Lude u samoodbrani da su spremne, mudre u tupoj pobožnosti. Tako je Isus naglasio posledice zakašnjenja Ženika. Iako je zakasnio, on je trebao doći u vreme koje je on odredio, onda kada se devojke nisu nadale. Iako kasni, doći će onda kada on odredi.

Mi imamo njegovo obećanje, koje glasi: „Evo, Gospod ide na jakoga, i mišica će njegova obladati njim; evo plata je njegova kod njega i delo njegovo pred njim.“ (Isaija 40, 10) Apostol Petar dodaje: „Ne docni Gospod s obećanjem, kao što neki misle da docni, nego nas trpi, jer neće da ko pogine,

nego svi da dođu u pokajanje. Ali, će doći dan Gospodnji kao lupež noću, u koji će nebesa s hukom proći, a stihije će se od vatre raspasti, a zemlja i dela što su na njoj izgoreće.“ (2. Petrova 3, 9.10)

Sada je vreme dremanja, pospanosti ovoga sveta, kada su skoro svi pospali za duhovne istine, kada je sve dremež uhvatio, kada su svi budni samo za ovaj svet. Duhovno mrtvilo i pospanost, praćeni ravnodušnošću, su slika i priroda stanja celog sveta. I crkva se našla u tom stanju. Ali, ona se nije odrekla svoje dragocene vere, nego je zapala u neku vrstu otpuštanja i odmaranja pred brzim dolaskom svoga Gospoda. U ovo vreme pospanog iščekivanja kuša se vera Adventnog naroda.

Uočimo činjenicu da su se i mudre i lude predale pospanosti i spavanju. U grčkom glagoli zadremati i pospati se razlikuju jedan od drugog: zadremati glasi nistazo, a pospati katheido. Sve su doživele stanje pospanosti – nistazo, ali su samo lude nastavile dalje da spavaju - katheido. Prvo je stanje dremeža, pospanosti, ali je drugo spavanje snom. Prvo je stanje polusvesno, drugo svesno, samovoljno.

Bila je ponoć kad ih je zateklo to stanje. To je stanje mraka i opasnosti od iznenađenja – iznenadnog dolaska Ženika. Oklevanje i pospanost se stapaju u jedno. Iza toga dolazi glas opomene o dolasku Ženika. Glas se čuo od nekoga koji ne spava: „Eto Ženika gde ide! Izlazite mu u susret!“ (Matej 25, 6) Dolazak je iznenađan i neočekivan; sve su ga čule, sve su se trgle iz pospanosti, iz sna. Sve su iznenađene, prve ipak spremne, druge - za nesreću: nespremne. Dolazak Ženika sada je bio jasna istina svima i svi ustaju da ga dočekaju.

Mi moramo biti spremni za skori, iznenadni Hristov dolazak. Hristov dolazak će pokazati našu spremnost u veri i životu. Tada će se otkriti karakter, život svakog čoveka, i dobrog i zlog.

Kobni nedostatak ulja - Sve su devojke ustale kad se čuo glas koji je najavio dolazak Ženika. Sve su ukrasile svoje žiške. U gročkom glagol ukrasiti glasi kosmeo, a znači dovesti u red, doterati, ukrasiti. I mudre i lude su ovo učinile da su im plampe ili žišci ponovo jako zasvetlili. Upoređenje ukazuje na to dokle lude mogu biti spremne da idu zajedno sa mudrima. Tek sada se videla jasna razlika između mudrih i ludih. To nas podseća na opomenu iz Malahijinog proroštva koje kaže: „Tada ćete se obratiti i videćete razliku između pravednika i bezbožnika, između onoga koji služi Bogu i onoga koji mu ne služi.“ (Malahija 3, 18)

Lude, nesvesne svoga stvarnog stanja, oslonile su se na svoju taštu i jalovu spremnost. U tom trenutku sa zaprepašćenjem vide da im žišci počinju da

se gase, što ih je nagnalo da poviču mudrima: „Dajte nam od ulja svojega, jer naši žišci hoće da se ugase.“ (Matej 25, 8) To su one doznale u samom kritičnom trenutku.

Taj trenutak im je otkrio njihovo pravo stanje, njihovu kobnu grešku, njihovu ludost. Danas mogu naši žišci dobro da svetle. Ali moraju svetleti do kraja, do ovoga trenutka do pojave našeg Gospoda, našeg Ženika. Oni moraju svetleti kroz sve vreme nevolje i kušanja, kada budemo stajali bez posrednika, bez Ženika koji je napustio svetinju Neba i pošao u susret svome narodu.

Naša jedina sigurnost je Hristos u nama, nada slave. On će biti u nama preko Svetog Duha kojega je izlio u naša srca verom u Hrista i njegovu Reč. Ovo je najsvečanija istina koju mi Adventisti moramo znati. Lude, uljuljkane u svoju nerazumnu spremnost, nisu videle da stvarno nisu bile spremne. Kad su toga postale svesne, bilo je kasno. I tada ništa nisu mogle da izmene, da poprave. To je bilo tragično buđenje, koje su morale doživeti pre toga trenutka. Ovoga danas moramo biti svesni, ne u onom trenutku! Onaj koji misli danas da je u njegovom srcu sve u redu, i nastavlja dalje da živi bezbrižno, onda će se gorko razočarati u samoga sebe. Razlika između jedne i druge grupe je bilo ulje – Sveti Duh. Obličje pobožnosti ih je dovelo do samoga kraja, a kad je taj kobni kraj došao, videle su lude da su zanemarile ono sudbonosno, najglavnije – da je trebalo da imaju Svetog Duha, nebeskog ulja. Imale su žiške, ali im je ulje nedostajalo. Imale su svoje Biblije, slovo koje je Duh za poslušne i oprezne, ali i slovo koje ubija one koji su nesmotreni i neozbiljni. (2. Korinćanima 3,6) I jedni i drugi su proučavali Sveto pismo, i jedni i drugi su se molili, prinosili svoje darove i žrtve, verski život održavali. Ali jedni su to uvek činili uz pomoć Svetog Duha, a drugi nisu mnogo mislili o tome. Površnost je najzad doživela svoj strašni kraj. Poslednji su imali ime da su živi, ali su bili mrtvi bez Svetog Duha koji oživljuje. (Jovan 6,63) Oni su bili slični mrtvom telu rimskog vojnika koje je otkopano u pepelu Pompeje sa kacigom na glavi i gvozdenim štitom u ruci. Jednom je nađena jedna lađa u Artičkom moru, čija je cela posada nađena mrtva: kapetan, krmanoš i svi na svom mestu, ali svi mrtvi.

A šta su lude devojke učinile u onom kritičnom času? Sigurno su zaplakale i zajaukale, Očajne, obratile su se mudrima za pomoć, za ulje, „Molimo vas, dajte nam od svojega ulja!“ Tek sada su uvidele da im je ulje bilo najvažnije i najpotrebnije u životu od svega ostalog. I zaista dolazi taj dan kada će nespreni da se obrate spremnima za pomoć. Dolazi čas kada će mnogi vernici u samoj Crkvi pokušati da potraže ovo ulje od svoje braće, kao da njihova braća daju ulje Svetog Duha a ne Bog. Ali, sve će to biti uzaludno. Čovek može da da žižak ili lampu, ali ne i ulje. To znači: covek može da pouči drugoga u reči, ali ne može da mu da Svetog Duha. To je Božji prerogativ, Božje pravo i ničije više! Nema svrhe očekivati da ti covek, propovednik ili

Crkva dodaje ovu milost. Svako mora ići ka Izvoru gde se dobija ova milost. Svako iskustvo spasenja je posao koji mora da se izvrši između čoveka i Boga. Čovek neće nikako brata osloboditi, neće dati Bogu otkup za nj. (Psalam 9,7) Kad su mudre rekle ludima da im ne mogu dati ulje, što je među njima teklo u vidu razgovora, pokazalo se da niko nikome ne može udeliti suvišak Svetog Duha, suvišak kojeg niko nije primio radi drugoga. Niko ne može nadoknaditi nedostatak drugoga u ovom pogledu. Sve je drugo prenosivo, ali ne i Sveti Duh. Sveti Duh se daje duši samo sa Božje strane. Ovo se delo ne može učiniti spolja, s čoveka na čoveka, već od Boga na čoveka.

Lude su možda razmišljale da se Sveti Duh daje kolektivno, zajednički i da se u svakom trenutku može uzeti od kolektiva, od Zajednice ili Crkve. One su mislile da je Sveti Duh zajedničko nebesko dobro, Ali to je pogrešno mišljenje. Oni koji nisu redovno primali silu Svetog Duha kako su rasli u Crkvi, ostaće za taj dan suhi kao Gelvujska brda, dok će oko njih drugi biti sveži i jaki zahvaljujući nebeskoj rosi i daždu koji je padao na njih.

Ulje se mora primiti na vreme - Nama je potrebno nebesko ulje. Svi ga moramo primiti na vreme, za celo vreme, stalno i sve više i sve jače ukoliko se više približavamo tome strašnom trenutku. Bez njega ne možemo duhovno živeti i napredovati. A zar Sveti Duh nije lični dar svakog pojedinca? Zar sada nije vreme da uvidimo ovu svoju sudbonosnu potrebu i da kažemo Bogu da nam je potreban Sveti Duh i da ga tražimo dok se daje? Kao što niko ne može verovati za drugoga, tako niko ne može dati Svetog Duha drugome. Biblija kaže, i to ozbiljno, iskreno: „Ako bi Noje, Danilo i Jov bili u njoj, tako ja živ bio, govori Gospod Gospod, neće izbaviti sina ni kćeri, nego će svoje duše izbaviti pravdom svojom.“ (Jezekilj 14, 20) Mudre nisu bile škrte ni sebične. Ulje nije bio njihova svojina. Da su učinile po želji ludih, sve bi ostale bez nužnog ulja. I one nisu dale, što znači čovek ne može dati čoveku Svetog Duha, već samo Bog.

Lude su brzo spremile ili ukrasile svoje žižke, svoje lampe. Videle su da im nedostaje i htele su da kupe. Sada su one htele da nadoknade svoj nedostatak, da isprave ono što su ranije zanemarile. Ali ponoć nije nabolje vreme za tu stvar. To je trebalo učiniti još dok je bio dan, dok je videlo istine svetlilo i njima i mudrima. Sve su one mogle da imaju potrebnog ulja, ali ga je trebalo opskrbiti ranije. Kroz Hrista možemo dobiti Svetog Duha koliko hoćemo, u svoj njegovoj punini i sili, i to kako za danas tako i za onaj kobni trenutak, za noć kad se nikome neće naknadno dati. Hristos ga jedini daje u zajednici sa svojim Ocem, kako je rekao. (Vidi: Jovan 14, 15-17. 26; 16, 13.14)

Nedostatak Svetog Duha u duši u onom trenutku izazivaće plač i jauk. A zašto to ne bismo sada učinili? „Kad dakle vi, zli budući, umete dobre dare davati deci svojoj, koliko će više otac nebeski dati Duha Svetoga onima koji ištu

u njega?“ - rekao je naš Spasitelj. (Luka 11, 13) Kad je Spasitelj izgovorio ove reči: „A kamo li Bog neće odbraniti izabranih svojih, koji ga mole dan i noć. Kažem vam da će ih odbraniti brzo. Ali Sin čovečji kad dođe, hoće li naći veru na zemlji?“ - nije li on mislio na Svetoga Duha, za kojega su se prava Božja deca molila dan i noć? I da li će on naći veru na zemlji, mislio je Spasitelj na Svetoga Duha, bez kojega vera nije mogla da živi u duši.

U dan Hristovog slavnog dolaska jedni će slobodno podići svoje glave i reći: „Evo Boga našega kojega čekasmo!“, dok će drugi povikati planinama i kamenju da ih pobiju i sakriju od slave Božjeg lica.

Gle, danas svi možemo dobiti nebesko ulje? Ni od čoveka, ni od Crkve, ne iz knjiga, pa čak ni iz Biblije. Ovo kažem sa strahopoštovanjem, ali samo od boga kroz Isusa Hrista, Božjega Sina, našeg dragog Spasitelja. Ne čekajmo taj trenutak, već ga ištimo sada, danas dok se govori da se daje i nudi svakome ko hoće. „I ko je žedan neka dođe; i ko hoće neka uzme vodu života zabadava!“ - rekao nam je Gospod. (Otkrivenje 22, 17) Ponovo je ovde reč o Svetom Duhu, kako je Gospod rekao dok je bio na zemlji. (Vidi: Jovan 7, 37-39)

Dok su lude u tom kobnom trenutku preduzele sve da kupe ulje, spremne su ušle u nebeski dom, gde ih je čekala nebeska radost i spasenje. Niko ne može reći: Dosta će mi biti trenutak da u poslednjem času kažem; Gospode, pomози mi, spasi me! I ako je do toga časa živeo kako je hteo ne mareći za svoju dušu i za sramotu koju je svojim zlim životom nanosio Bogu i njegovom carstvu.

Mudre su se ozbiljno pripremile za taj dan. Njihova priprema nije bila spolja, telesna, već unutrašnja, duhovna, po Svetom Duhu. Njihov je kraj bio radost i veselje u carstvu slave, dok su napolju stajale lude i vikale da im se vrata otvore. Ali, one su čule glas koji je ukazivao na njihovu nemarnost: „Ne poznajem vas!“ - a on će se izgovoriti samo nespremnima.

Zar njihove reči ne ukazuju na njihovu ludost i bezbrižnost? Zar nisu mogle da učine što su učinile i mudre? Zar će biti žalosnijih reči od njihovih reči: „Otvori nam, Gospodaru!“ (Matej 25, 11) Sada su ga priznale za svoga Gospodara, a ranije? A šta nam je ranije rekao Isus u vezi sa ovim sudbonosnim danom: „A što me zovete: Gospode, Gospode, a ne izvršujete što vam govorim?“ (Luka 6, 46) Ko nije znao ili nij ehteo da živi sa Hristom ovde, sa njegovim Svetim Duhom, neće živeti s njim ni u njegovom nebeskom carstvu.

Lude su tako stajale izvan gospodareve kuće: napolju, na ulici, u hladnoći, same, odbačene i prezrene, jer su tako činile i sa svojim Gospodom, koga sada zovu njegovim pravim imenom. Ali, sve je bilo kasno!

Ovo će biti žalosno iskustvo nemarnih i ludih u hrišćanstvu. Žalosno i luda samo zato što su živeli bez sile Svetog Duha.

Linija podele - U onaj dan biće hrišćana i hrišćanki koji će na temelju svoje vere zasnivati svoje pravo da uđu u večni život, u dom svoga Gospoda. Svoje pravo zasnivaće i na temelju svoje požrtvovnosti i žrtve. Ali šta je dalje Spasitelj rekao: „Kad ustane domaćin i zatvori vrata i stanete napolju stajati i kucati u vrata govoreći: Gospode! Gospode! Otvori nam; i odgovarajući reći će vam: ne poznajem vas otkuda ste.“ (Luka 13, 25) „Neće svaki koji mi govori: Gospode, Gospode! Ući u carstvo nebesko; no koji čini po volji oca mojega koji je na nebesima. Mnogi će reći meni u onaj dan: Gospode! Gospode! Nismo li u ime tvoje prorokovali, i tvojim imenom đavole izgonili, i tvojim imenom čudesa mnoga tvorili? I tada ću im ja kazati: nikad vas nisam znao; idite od mene koji činite bezakonje.“ (Matej 7, 21-23)

Tako će mnogi reći: Zar ja nisam bio vernik Adventističke crkve? Nisam li ja uzimao udela u svim poslovima svoje Crkve? Nisam li, najzad, bio učitelj ili propovednik u tvojoj Crkvi? Nebo je spremno za one koji su spremni. Ono im se neće uskratiti ni zatvoriti. Ali oni moraju biti spremni da žive sa Hristom i njegovim Svetim Duhom na zemlji, da bi s njim živeli u njegovom carstvu. Oni su znali da je trebalo da njegovo carstvo imaju u svojim srcima, a to je carstvo – carstvo Svetog Duha. (Vidi: Luka 17, 21)

Sada smo stigli u ponoć ovoga sveta. Duhovna tama je crna i neprozirna, onakva kako je opisala Božja reč: „Jer, gle, mrak će pokriti zemlju i tama narode, a tebe će obasjati Gospod i slava njegova pokazaće se nad tobom.“ (Isaija 60, 2) Mi se sada nalazimo u vreme pospanosti i dremeža u duhovnom pogledu, a tom stanju pretila opasnost da dođe do anestezije – umrtvljenja grehom. Ali to vreme je i vreme glasne vike, koja nas poziva da se pripremimo za dolazak svoga Gospoda.

Isus će uskoro doći. On će doći u slavi i sili, u pratnji svih svojih anđela. Jesmo li spremni po uputstvu svete njegove reči da ga dočekamo u pravdi i miru? Kako je sada naš žižak? Da li je on ukrašen i svetli? A on će svetleti ako je napunjen nebeskim uljem Svetog Duha. Da li smo toliko revni za sebe i svoju braću, da postavljamo sebi i njima ovo pitanje: „Brate, jesi li zapalio svoj žižak? Jesi li ga ispunio nebeskim uljem? Možda, istini za dobro, da trenutno svetli tvoj žižak, ali imaš li rezervnog ulja – sile Svetog Duha, kojim se stalno ispunjavaš, ili jenjava i uskoro će se ugastiti, jer je bez rezervnog ulja?

Kako je dakle sa tvojim uljem? Ako bismo danas povukli liniju razlike, s koje bi se strane te linije ti našao? Da li na strani mudrih ili na strani ludih? Zar

ovo nije najsudbonosnije pitanje za sve nas? Neka nam Bog pomogne da to zaista tako bude!

Veliki španski umetnik Murilo naslikao je poznatu sliku „Monah u ćeliji“. Monah je neprestano radio na pisanju nekog materijala. Na licu monaha se ogledala krajnja iscrpljenost. Smrt je počela da nagriza život monaha u ćeliji. Monah se molio Bogu da mu produži život da bi dovršio započeti posao. I Bog ga je uslišio. Dato mu je još jedno kratko vreme. Murilo je uspeo da prikaže poslednje trenutke života monaha u ćeliji: usne su mu bile već zgrčene, oči iznemogle, uprte u nebo, u večnost. Na licu monaha kao da se mogla pročitati njegova poslednja želja: „Večnost je svet koga čekam.“

Neka Bog da ovu poslednju snagu i nama, da bismo je iskoristili tako kao da se i mi nalazimo pred smrću. Poslednje je vreme, kad alude mogu postati mudre, neozbiljni ozbiljni i spremni za dolazak Gospoda.

Neka da milostivi Bog da ovo iskustvo svi doživimo!

Na kraju pročitajmo sa razmišljanjem i molitvom ove stihove:
Zarija 10,1; Joilo 1, 14.15; 2, 1. 11-19. 21-32.

K r a j

SADRŽAJ

Uvod

I deo:	OBEĆANJE SVETOG DUHA	
	Temelj: Sveto Pismo - Obećanje Svetog Duha	5
	1. glava: Obećanje Svetog Duha	6-
	12	
	2. glava: Ličnost Svetog Duha	13-
	22	
	3. glava: Rad Svetog Duha	23-
	28	
	4. glava: Rad Svetog Duha za nepreporođene ljude	28-
	32	
II deo:	IZLIVANJE SVETOG DUHA	
	Temelj: Sveto Pismo - Dolazak Svetog Duha	32-
33		
	5. glava: Izlivanje Svetog Duha	34-
	41	
	6. glava: Veličanstvena promena na dan pedesetnice	42-
	54	
	7. glava: Preobraženi Hristovi propovednici	54-
	60	
	8. glava: Crkva ostatka obučena u silu	60-
	64	
III deo:	ISPUNJENI SVETIM DUHOM	
	Temelj: Sveto Pismo - Ispunjeni Svetim Duhom	
	9. glava: Ispunjeni Svetim Duhom	65-
	70	
	10. glava: Božanska zapovest i uslov	70-
	81	
	11. glava: Posle preporođenja ispunjeni Svetim Duhom	81-
	88	

	12.glava: Plodovi iza ispunjenja Svetim Duhom	88-
	97	
	13.glava: Izazov Crkvi ostatka	98-
	101	
IV deo:	SIMBOLI SVETOG DUHA	
	14.glava: Dah Svemogućega	101-
	118	
	15.glava: Reke žive vode	118-
	128	
	16.glava: Krštenje ognjem	129-
	138	
	17.glava: Tako potrebno ulje	139-
	151	

BOŽANSKI POZIV NA MOLITVU